ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК

БРОЈ 1137

3 динара

12. X 1973. ● ИЗЛАЗИ ПЕТКОМ ● ГОДИНА XXXIV

КОМПЛЕТАН СТРИП **ФАНТАСТИКА**

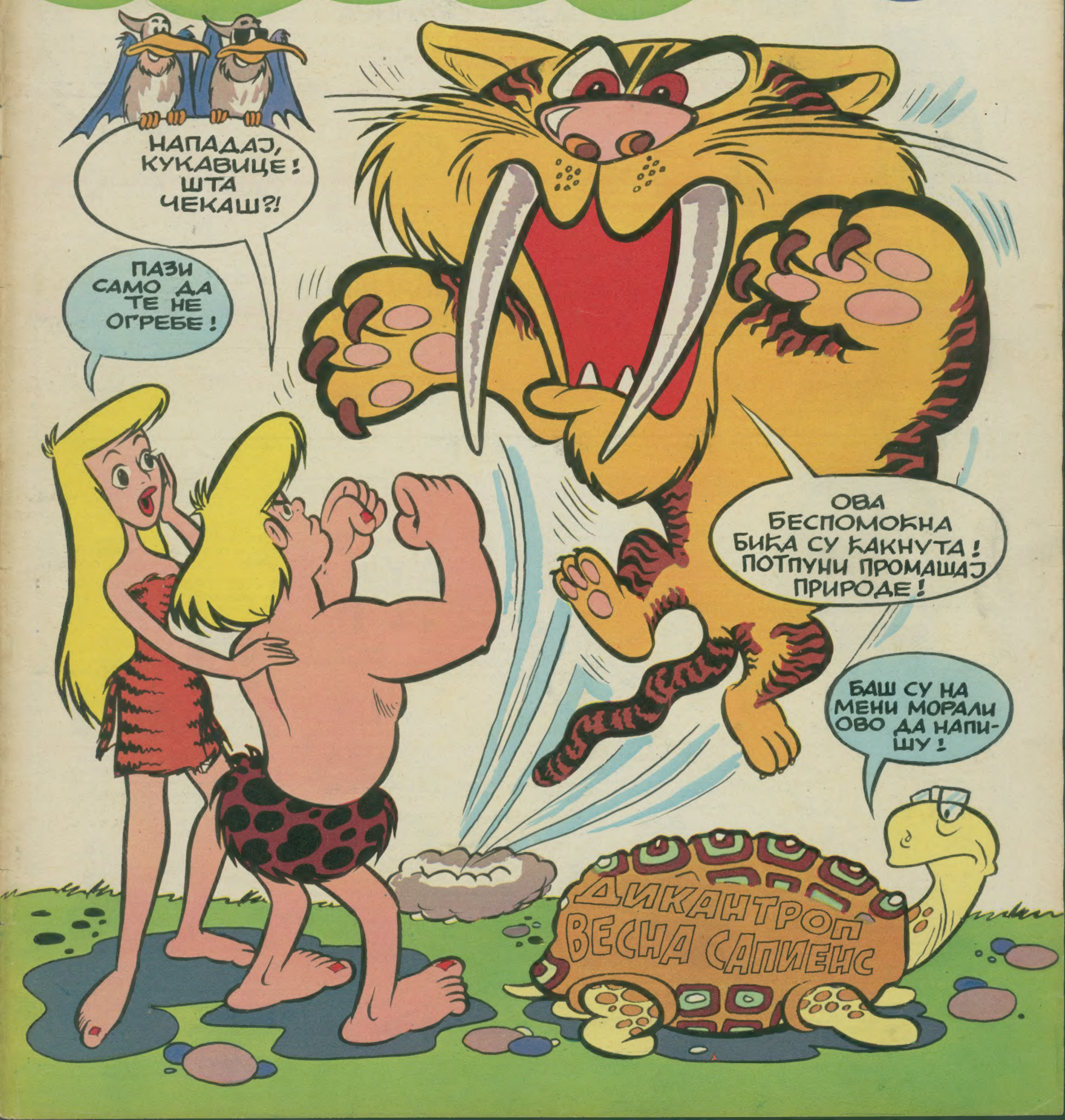

Ripley

Веровали или не!

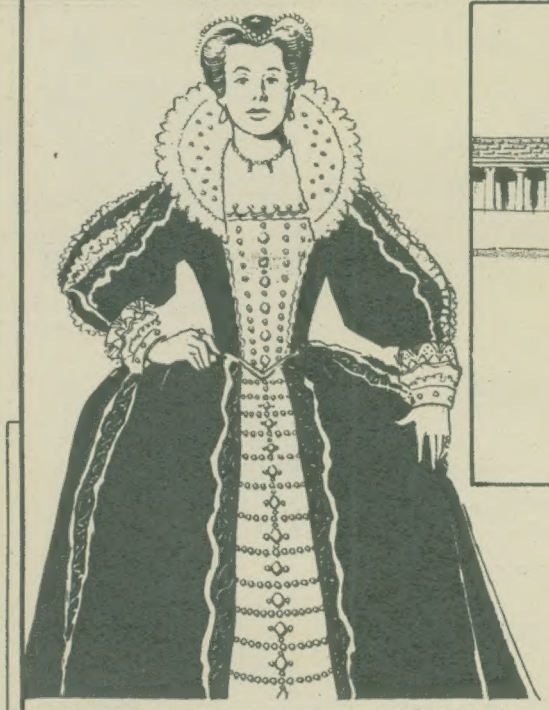

КРАЉИЦА СРЦА

МАРГАРЕТА ОД НАВАРЕ
(1553–1615)
КЋЕРКА ФРАНЦУСКОГ КРАЉА АНРИЈА II И РАЗВЕДЕНА ЖЕНА АНРИЈА IV НОСИЛА ЈЕ ШИРОКУ КРИНОЛИНУ СА **34** ТАЈНА ЏЕПА И У СВАКОМ ОД ЊИХ КУТИЈИЦУ С **БАЛСАМОВАНИМ СРЦЕМ ЈЕДНОГ ОД БИВШИХ ЉУБАВНИКА.**

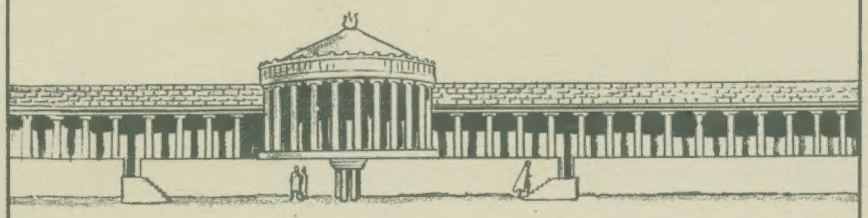

ПРВА ШОК-ТЕРАПИЈА

СТАРИ ГРЧКИ ЛЕКАРИ УПУЋИВАЛИ СУ ДУШЕВНЕ БОЛЕСНИКЕ У **КУЋУ ЗМИЈА** ВЕРУЈУЋИ ДА ЋЕ ИХ ИЗЛЕЧИТИ — **СТРАХ.**

Др ЕДВАРД ХОЛИЈОК

(1728–1828)
ПРВИ ЧОВЕК КОЈИ ЈЕ ДИПЛОМИРАО МЕДИЦИНУ НА ХАРВАРДСКОМ УНИВЕРЗИТЕТУ, **80** ГОДИНА ЈЕ ВРШИО ЛЕКАРСКУ ПРАКСУ. ОБАВИО ЈЕ 250.000 КУЋНИХ ПОСЕТА И СВАКОГ ДАНА ПРЕВАЉИВАО ЈЕ ПЕШИЦЕ ПРОСЕЧНО 12 КИЛОМЕТАРА. ДОКТОР ХОЛИЈОК ЈЕ И У **ДЕВЕДЕСЕТОЈ** ГОДИНИ ВРШИО ОПЕРАЦИЈЕ.

СВАКА ЛАТИЦА ЦВЕТА

ШАХОВСКА ТАБЛА

ИМА ШАРУ КОЈА ПОДСЕЋА НА ШАХОВСКУ ТАБЛУ.

ЈЕДАН

АКВАМАРИН

— ДРАГИ КАМЕН — НАЂЕН У **СРЕДЊЕМ БРАЗИЛУ** БИО ЈЕ ТЕЖАК **64 КИЛОГРАМА.**

1137

ЈЕСТЕ ЛИ ВЕЋ ЧУЛИ ДА...

● мали лавови долазе на свет отворених очију.

● извесни Гинтер Шмер из Франкфурта на Мајни пронашао је специјалну течност за писање и печате која омогућује невидљиво обележавање робе — крзна, коже, текстила или тепиха — тако да се ознака може открити само ако се осветли специјалном лампом. Шмер има радњицу за производњу алармних уређаја, средстава за обезбеђивање од провала и крађа и апарата за самоодбрану. Шмеров производ је и специјалан спреј за самоодбрану: мирисљава течност која у додиру с кожом поцрвени.

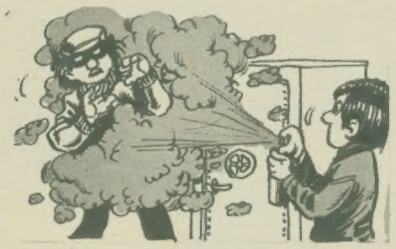

● први бријачи познати у историји били су од бронзе и имали су облик полумесеца. Сечиво бријача било је на спољној, испупченој страни. Бријачи нађени у Помпеји више су налик данашњим бријачима.

● однедавно неколико немачких вагон-ресторана који саобраћају на међународним линијама снабдевено је, осим храном и пићем, и књигама. Тако ће, убудуће, путници моћи у самом возу да купе књиге најпознатијих светских писаца.

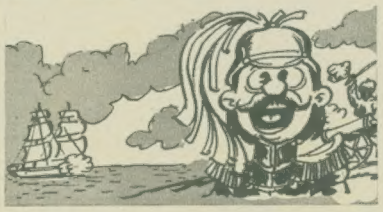

● реч тегет, назив за тамноплаву боју, долази од имена аустријског адмирала Тегетхофа, који је 1866. године потукао код Виса италијанску флоту.

● стара шала о шољицама за кафу које имају дршку за леваке послужила је као идеја једној америчкој банци да направи чекове који могу да се цепају левом руком.

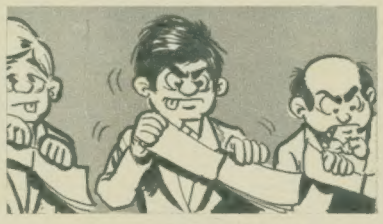

● у старом Риму, нарочито у доба царства и мушкарци су носили минђуше. Император Александар Север (280—235) сматрао је међутим, да је овај накит недостојан мушкараца па је једним едиктом забранио својим мушким поданицима да носе овај накит.

● америчка река Мисисипи има највећи слив од свих река на свету. Мисисипи, њена главна притока Мисури и остале реке које се у њу уливају имају укупну дужину од 6.750 километара.

WALT DISNEY

ПАЈА ПАТАК

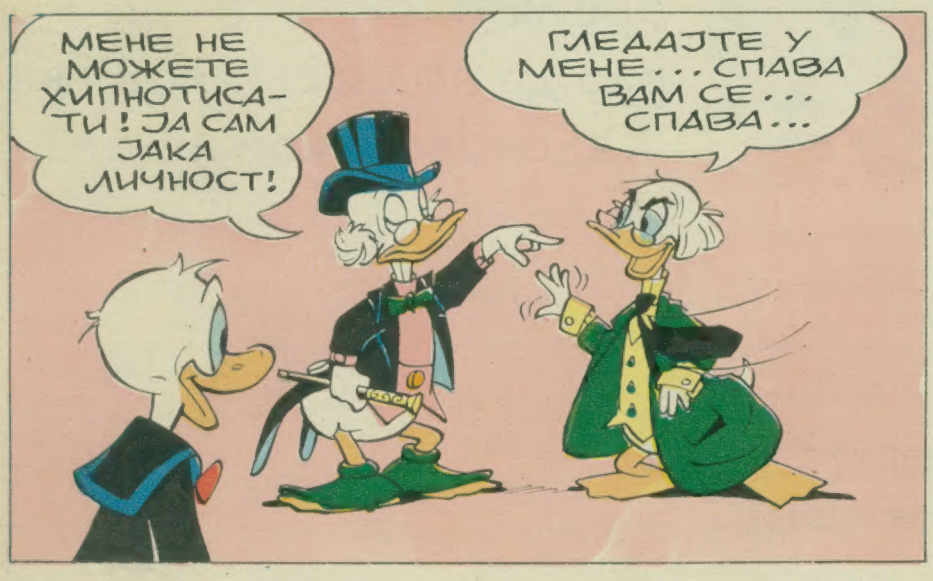

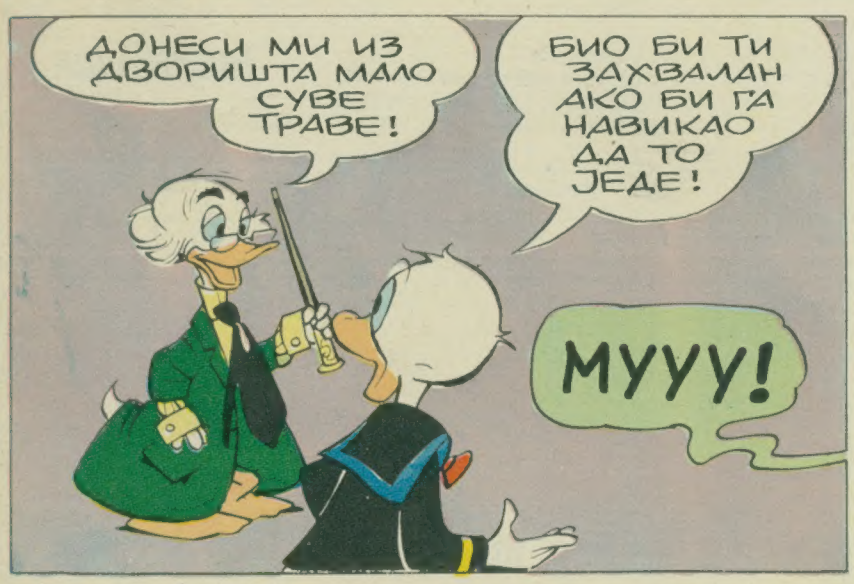

ДОГАЂАЈ КОЈИ НИКОМ НИСАМ ИСПРИЧАО!

Година 1944: Мија Алексић као водник XVII ударне дивизије

У ПОГР

Строги укор који сам добио кад сам се вратио међу своје био је ситница према оном што сам морао да поднесем под Гвозденовом командом!

Ко зна колко сам пута у ових последњих двадесетак часова проклео себе што нисам заобишао ту кафаницу у близини Словенских Коњица! Али, за кајање је било касно. Цела моја грешка састојала се у том што сам се издвојио из колоне и ушао у једну крчму да нешто попијем и не слутећи шта ће ме све због тога снаћи. Придружило ми се неколико другова, сви некако вршњаци, око двадесете. Пружићемо корак — мислили смо — и нико неће ни приметити да нас нема...

Нисмо се задржали ни пола часа у кафани а кад смо изишли чекало нас је пријатно изненађење. Испред крчме угледали смо један партизански камион који је управо кретао. Ускочили смо позади задовољни што ћемо тако брже стићи наше.

Како смо се грдно преварили!

Сиђите и трчите!

Имао сам тада двадесет и једну годину и био борац 17. ударне источнобосанске дивизије. Сматрао сам себе доста искусним: учествовао сам у опсади Бијељине, ослобађању Брчког, прошао целу Славонију, битке само битке. Кад смо од Немаца отели Славонски Брод, кренули смо убрзаним маршем преко Златара и Крапине према Словенији, ка Марибору. Тамо су, почетком биле сконцентрисане немачке дивизије које су гледале да се пребаце у Аустрију. Јер, једна је прича предати се савезничким снагама, а друга имати посла с југословенским пролетерским дивизијама. Наш је задатак био да их у томе спречимо и зато се толико журило.

... Камион је гурао напред, а ми у њему весели, мало од оног што смо попили, мало што не морамо да клипшемо пешице. И тако, возимо се ми, возимо а веселе нам некако сплашњава. Одмичу километри а ми никако да стигнемо колону. Нешто није у реду! А можда нам се само време отегло — тешимо један другог. Тако је прошло још неколико километара а онда је све постало јасно: уместо до Словењ-Градеца стигли смо у близину Целја!

Искочили смо збуњени. Где је сад одавде тај Словењ-Градец?

— Камиони које водим — објаснио нам је заповедник ове минијатурне ауто-јединице Гвозден — иду за Целје. Ово је део ауто-чете 17. дивизије и ја журим да набавим неколико камиона и аутобуса. Кажу да те робе тамо има колико хоћеш...

Згледали смо се збуњени. Значи, отишли смо у сасвим другом правцу! У јединици ће приметити да нас нема. Могу нас још сматрати дезертерима, а за то се кажњава — стрељањем.

— Друже Гвоздене — записмо углас — ми морамо у Словењ-Градец. Гамо су наши. Мислиће да смо бегунци...

— А ви сиђите с камиона, па трчите за јединицом — мирно је одговорио Гвозден — и ја помислих како никад нисам видео неког коме име боље пристаје него овом тврдом човеку. Сваки има свој задатак, људи — додао је ширећи руке. — Шта вам ја могу!

Наш немир сад се претворио у право очајање. Кад смо се распитали, сазнали смо да је раскрсница за Словењ-Градец остала неколико километара иза нас. Шта сад да радимо? Да послушамо Гвозденов савет? Смешно! Јединица за којом јуримо је добро одмакла и пешке је више не можемо стићи. Избора није било: остаћемо уз Гвозденов конвој. Погледах мало боље колону: један камион, један аутобус, пет-шест бораца Шесте пролетерске источнобосанске бригаде, два митраљеза, неколико пишто ља, два-три аутомата — и то је све.

У Целју се Гвозден показао као умешан човек. Брзо је обавио посао и сада смо били бројнији — три камиона и два аутобуса појачала су нашу ратну експедицију. Сад ћемо брзо награг, ка раскрсници и Словењ-Градецу, надали смо се.

Али, тако смо мислили ми, а Гвозден је наумио нешто сасвим друго!

Шпијун! Провокатор!

Извадио је хрпу некаквих мапа и опет нам приредио изненађење!

— Ићи ћемо пречицом, преко Шоштања. Тако је боље — саопштио нам је пошто је проучио мапу и нешто прорачунавао. Детаље је сачувао за себе. Запањено смо се погледали. Какав Шоштањ, какав ближи пут!

— Али, то је још неослобођена територија — повикао сам. — Међутим, Гвозден је био упоран човек и тешко је одступао од оног што би наумио.

— Коме се вози, нек улази унутра, а ко зна бољи пут нек крене пешке! Срећан му пут!

Сагнусмо главе. Где ћемо сад пешице? Ионако смо изгубили исувише времена. А Гвозден? Није нам он крив што смо свратили у кафану. Ваљда зна куда нас води.

Мало охрабрени ушли смо у камион. Мотори су поново забрујали, сада према Шоштању. Само да стигнемо другове из јединице.

Преваљујемо нове километре. У души ми се поново јавља страх. Шта ако идемо према месту где је још непријатељ? Пролазимо кроз прво село. Људи нас некако чудно гледају, али Гвозден у кабини првог камиона то као да не примећује. У другом селу, кад су нас спазили, као да не верују очима. Нас госте обузима поново напетост, а Гвозденови људи — мртви хладни.

— Другови — пређе нам тада један сељак. — Куда ћете. Ено горе, нема ни два километра, усташе.

Тргосмо се. Гледамо Гвозденa, а он — ништа.

— Првокатор! Шпијун! — процедио је кроз зубе. — Крећи напред!

Ми извирујемо из камиона. Где све ноћас нећемо доспети?! На одговор није требало дуго чекати.

Ускоро смо угледали вод војника како нам прилази марширајући. Још су били далеко и тешко је препознати униформе. Настављамо једни другима у сусрет. После неколико десетина метара јасно видимо, црна одећа: усташе и домобрани!

Иду право на нас. Још само метар и срешћемо се. Шта ће Гвозден урадити? Излетео је из кабине и уприо шмајсер у чело колоне која је изненађено застала.

— Положи оружје! — заурлао је. — Руке увис!

Нико се није ни померио. Има их много више. Ако доброо процене снаге и не положе оружје, не пише нам се добро.

Без ниједног метка

— Доле оружје, кад кажем! — поновио је мрачно Гвозден. И, успео је. Оружје поче да пада на земљу. Ми поскакасмо да га покупимо. И за пет минута, заробљеници који се још нису освестили од неочекиваног сусрета, већ су били потрпани у један наш аутобус. Гвозден је без ниједног метка заробио цео вод. Можда је ово гренутак да га сломимо.

— Да се вратимо назад, друже Гвоздене — покушавам ја — видиш и сам да се шетамо по територији коју држи непријатељ. Овог пута се све добро завршило. Али, како ће бити даље.

— Правац Шоштањ! — ко мандовао је Гвозден и не гледајући ме.

Била је већ ноћ кад смо угледали прве куће Шоштања. На улазу је стражарио наш борац. Словеначке бригаде већ су ослободиле овај градић. Предали смо заробљенике и већ помишљали на заслужени одмор. Мирно ћемо преспавати ноћ и бар мало данути душом.

Трећи шок

У међувремену Гвозден се негде изгубио а мало затим вратио са свежим ратним новостима. Неки немачки генерал понудио је предају под условом да му се оставе камиони и аутобуси да се с војском пребаци у Аустрију. Наравно, одбили су га... Све сам то слушао кроза сан кад наједном начуљих уши. Другови су упозоравали Гвоздена да ће бити најбоље да овде заноћи, али он је одбијао. По трећи пут за десетак часова, колико смо били с овим необичним човеком, запрепастио нас је.

— Идемо даље! — подигао нас је на ноге. — Шта ако је ноћ? нисмо деца! — Одредио је нов правац: Преваље! Нисмо ни покушали да ропћемо. Већ знамо кад овај нешто науми, нема те силе која га може зауставити.

Не баш одушевљено потрпасмо се у камионе чији су фарови обасјавали околна брда. Ускоро се указаше шоштањске серпентине. Провалије да ти срце стане! Псовао сам и себе и проклети час кад ми је пало на памет да свратим у ону проклету кафану.

Глува ноћ, амбиси, неизвесност. Али, умор ме савлађује и ја полако западам у дремеж.

Одмакли смо десетак километара од Шоштања кад одједном постајем свестан да нисмо сами на друму.

ЕШНОМ КАМИОНУ

Сустиже нас нека моторизована колона. Чујемо брек тање мотора који се боре с узбрдицом. И ми милимо једва савлађујући оштар успон. Они иза нас, вероватно нека слична јединица, стижу нас и сад заједнички настављамо да се успињемо. Одједном, испред нас, иза кривине која нас чека опет тутње неки мотори. Кад смо узашли мало горе, сустигли смо колону која је ишла у истом правцу као и ми. Сад су они чело поворке, ми смо у средини, а они што су нас престигли вијугају на зачељу. Цела колона замиче у ноћ. Сви су заузети једино проблемом како да у мрклој ноћи савладају овај тежак пут.

Колона смрти

Превалили смо тако заједнички још неколико километара. Свитало је. Чело колоне нагло се зауставило. И наши возачи притегоше кочнице. Извирих напоље. Гледам напред, па назад, и не могу да верујем. Људи, па где смо ми ово? Налазили смо се у средини непријатељске колоне! Напред Немци, позади усташе. Препознали су и они нас и у први мах нико није реаговао. Настао је тајац. Цеви наших митраљеза извирише спремне да одговоре на ватру. Прво изненађење је прошло а и даље нико ништа није предузимао. Вероватно су и они збуњени и договарају се како да поступе. Јер, ма колико да смо се ми налазили у гадној ситуацији, ни Немцима и усташама није лако.

— Ако испалите само један метак, нико жив неће изићи! — довикнуо нам је један усташа.

После ове претње напетост је достигла врхунац и право је чудо да нечија рука није већ притисла обарач. Али, ево и Гвоздена.

— Немате ви времена за то — пркосно им одговара. Неко од нас у камиону вуче га за рукав да их толико не изазива, али он се само обрецну једним „Шта ме вучеш", па настави дијалог. — И да знате! За два минута овде су наше дивизије, па гледајте како ћете.

Наступио је мук страшнији од сваке пуцњаве. Гвозден с распричао:

— Зар их не чујете? Наше дивизије су ту, већ на серпентинама.

Тишина. Ослушкују не само непријатељски војници већ и ми. Али, ништа се не чује.

Чији је мотоциклиста?

Тада ми је први пут пао у очи дечак. Стајао је у гомили непријатељских униформи. Поред њега стража. Значи, заробљеник. У целој овој гужви, кад сваког часа може доћи до експлозије, ко зна шта ће бити с њим! Из мисли ме одједном трже неки нов звук. Дуж целе ове чудне колоне пројурио је човек на мотоциклу. Прошишао је поред усташа, мимо нас, крај Немаца. Ми смо мислили да је њихов, они да је наш, али на крају ипак Немци припуцаше за њим. Био је то партизан на мотору, неки луталица као и ми, који се изненада нашао у овом необичном конвоју. Сад је побегао. Нашу малу групу то је охрабрило: он је сад био једина нада, једини он може обавестити наше у каквој се смртној опасности налазимо.

Али, и даље смо били спремни на најгоре: ако дође до окршаја, танак лим аутобуса биће нам слаба за штита, а и камиони су непогодни за борбу.

Изненада се одоздо, од серпентина, зачуше пуцњи.

Начуљисмо уши. Можда је то нова непријатељска колона — пролетело ми је кроз главу. Зар се овај луди дан никад неће завршити! ... Пуцњава је све ближа. Сви смо напето очекивали јер од тога ко долази свима нама је зависно голи живот.

Иза окуке се зачуло: Ура-а-а! Наши! Била је то, како се касније показало, 52. моторизована дивизија. Немци и усташе који су приклештили наш конвој отварају ватру. Меци фијучу изнад наших глава, прште рафали с једне и друге стране. Сви попадасмо по оружју. Брда одјекују од паљбе. Непријатељ не може напред, колона му је пресечена на два дела. Крклањац, метеж, крици ...

Гвозденов конвој, и ми са њим, у центру је окршаја. Једина нам је одбрана да се тучемо јер ни ми немамо куд.

Убрзо прве групе непријатељских војника почеше да се осипају у правцу села, с леве и десне стране друма. Али, то није крај борбе. Непријатељ користи позицију јер је на висини, док 52. моторизована мора да савлађује успоне иза којих је чекају непријатељске цеви. Битка је у пуном јеку. Чини ми се да никад више неће отићи одавде. Међутим, у глави ми је и даље онај дечак. Престајем да пуцам и гражим га погледом. Ево га, жив је! Неповређен ... Опет пуцам.

Последње непријатељске групице беже. Међу њима видим и малог заробљеника. Морамо га спасти. Само опрезно да гађајући Немце и усташе не закачим и њега. А могу то и Немци да учине ... Али, они сад немају времена, мисле само како да спасу своју главу. Пребацујемо се, трчимо, падамо и успевамо да убацимо дечака код нас у камион. Спасен је!

Ускоро је и битка престала. Радосни смо, остали смо читави. За длаку. Шта би било да борац на мотоциклу није стигао на време до наших!?

Сутрадан смо се вратили у нашу јединицу. О сусрету с друговима боље да не причам. Ми смо рекли своје, они своје. Добили смо строги укор, с обзиром на младост. Примили смо га по војнички, без речи. Јер, били су у праву. Ал, шта је све то било у односу на лекцију коју нам је одржао Гвозден!

Никад га више нисам видео. Знам само да је мој земљак, Крагујевчанин. Можда ће ми се кад ово прочита и јавити.

ДИКАНТРОП И ВЕСНА САПИЕНС

Н. ЛЕКИЋ — НЕОБЈАВЉЕНИ ДОГАЂАЈ КОЈИ ЈЕ ДОБРО ПРОДРМАО СВЕТ — Л. СРЕДАНОВИЋ

* НА ТИГРОВСКОМ ЈЕЗИКУ = ОСМУДИШЕ МИ БРК!

* ТАКО ЋЕ ПОСТАТИ **ДОПИСНИ** ЧЛАН АКАДЕМИЈЕ

ИДУЋЕГ ПЕТКА: ПРВА (НЕУСПЕЛА) БОЖЈА ЗАПОВЕСТ!

Напред, наши акцијаши!

— Било је незаборавно! — кажу пионири, учесници овогодишњих радних акција и поручују: — Идуће године долазимо поново!

Од преко 1000 пријављених ученика основних школа из целе Југославије само 60 је имало срећу да се нађе на радним акцијама Београд — Бар, Ниш 73. и Морава 73. Идеју Републичке конференције Савеза омладине Србије да и пионирске чете пођу на радне акције „раме уз раме“ са омладинцима „Политикин забавник“ је са задовољством подржао.

Тако се 5. августа ове године у Пионирском граду у Београду заорило из свих грла: „Напред наши акцијаши!“ На испраћај су дошли родитељи и пријатељи а Гога из Београда је повела и своју баку.

Месец дана трајао је ударнички рад новопечених стручњака за трасе, лопате и остале послове. Пионирске чете „Бошко Буха“ на Јабуци, код Пријепоља, „Станко Пауновић“ у Нишу и „Курир Миша“ у Великој Ломници код Крушевца биле су љубимци свих омладинаца у насељима. Старијим друговима пионири су уз пут „узимали меру“ у малом фудбалу и досеткама.

Надимци су пљуштали са свих страна: Мишко „чивија“ из Шапца, стручњак за саплитање у фудбалу који се својој жртви обавезно обраћа са „Промућкати пре употребе“. Нандор Мајер из Зрењанина — представник Метро Голдвин Мајера у Југославији, Саша „Далтон“ из Бугојна, Јоца „скајлаб“ из Обреновца, неколико Че Гевара, три „шерифа“ и да не набрајамо даље.

Живело се логорски: устајање у четири ујутру, збор, читање дневне заповести, дизање заставе, повечерје... Сад што се неко и „прошверцовао“ и што су Драгану „Тарзану“ у Ломници украли заставу кад је заспао ноћу на стражи, то ћемо да прескочимо.

Било је весело. Другог септембра наши акцијаши вратили су се својим кућама. Уз по коју сузу, на растанку су обећали један другоме да ће се дописивати. До идуће године.

А онда опет с Диканом на акцију.

ОВАКО ЈЕ ПОЧЕЛО. Формирање чета у Пионирском граду пре поласка на радне акције.

СТРАШНИ ЦО ДАЛТОН, Саша из Бугојна, на периферији Ниша у борби са роровима. Прича се да је добио две опкладе гврдећи да је већи од лопате и при том увек давао часну реч да није „скраћивао“ метар!

— ДАЈЕМ ПАТИКЕ ЗА КРАМП! — Деветогодишња Лидија Немчевић из Краљева најмлађи је учесник на траси Београд — Бар и стручњак за социјалне и друге неправде у насељу Јабука. То су на својој кожи осетили и инструктори кад су покушали да је задрже у насељу на лакшим пословима. Претња је била оштра: „Или идем с вама на трасу или одох команданту Тици на рапорт! А онда сте обрали зелен бостан!“

— МИ, ГЕНИЈАЛЦИ ИЗ НИША! Друга с десна стоји Весна Милановић из Сјенице, иначе специјалиста за Драгана Никитовића спортског новинара Телевизије коме је приликом његове посете насељу озбиљно препоручила да се мане телевизије и прихвати професора књижевности и да више не дави гледаоце. Сила је наша Весна!

— НИСМО БАШ МАЧИЈИ КАШАЉ! Забушавања нема. Уосталом, ако затреба голотрби председник бригадне конференције Мића Вучичевић из Зрењанина (са наочарима) ће већ такве да среди

— ИЗГУБИЛИ СМО ВОЉУ ЗА РАД. Молимо поштеног налазача да нам је не враћа. Шифра: „Сунце се опет рађа“.

ИСТОРИЈСКИ ГРБОВИ ГРАДОВА ЈУГОСЛАВИЈЕ 2

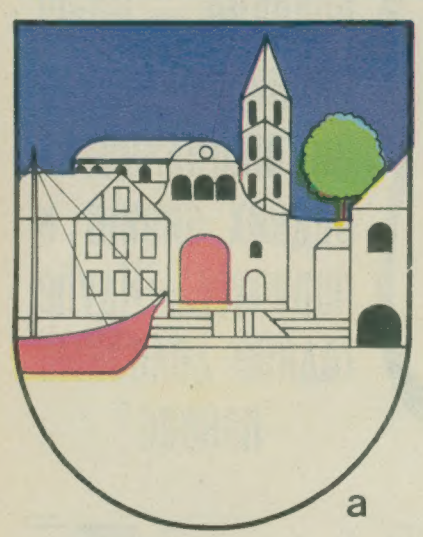
a

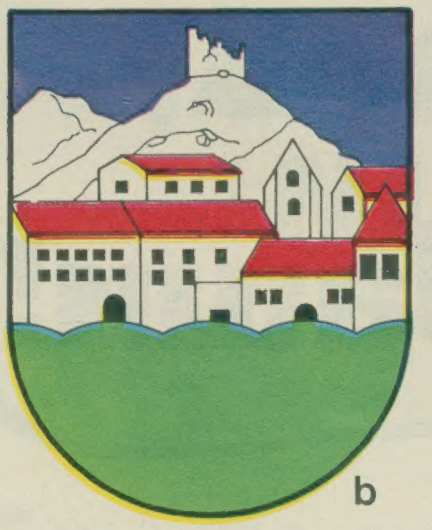
b

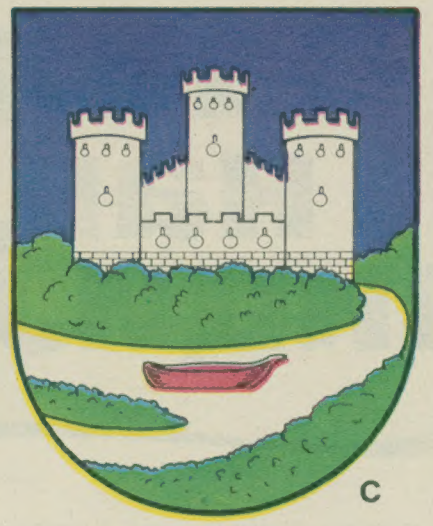
c

ГРАДСКА ПАНОРАМА

У 19. веку у многим земљама, иначе богатим хералдичком традицијом, завладала је права мода приказивања градских панорама и читавих пејзажа — појава која је у класичној хералдици потпуно непозната. Тако су, између осталих, грбове добили и Милна на Брачу **(a)** и Сисак **(c)**, док је порекло грба Цетиња **(b)** доста нејасно. Зна се да је још 1905. овај грб могао да се види на званичним печатима. Иначе, панорамски грбови сматрају се једним од највећих промашаја у историји хералдике.

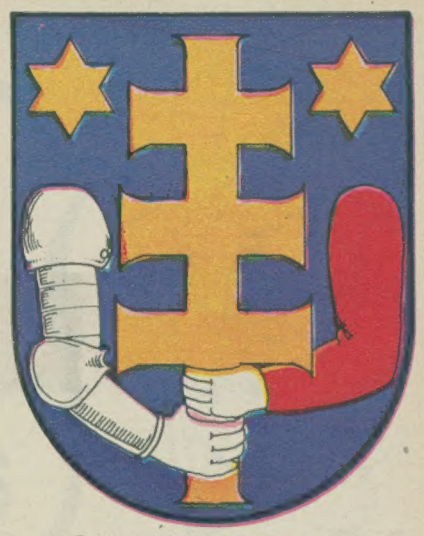

КОМБИНОВАНИ ГРБ

Комбиновани грбови су доста ретки у нашој хералдици. Један од најпознатијих је грб Крижеваца настао половином 18. века спајањем грбова Горњег и Доњег града. Горњи град је од 16. века носио у грбу руку у црвеном рукаву са двоструким крстом, као спомен на потписивање уговора са Мађарима 1102. г, а Доњи оклопљену руку са обичним крстом.

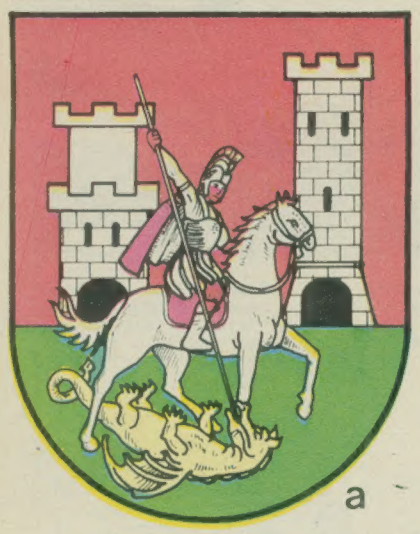
a

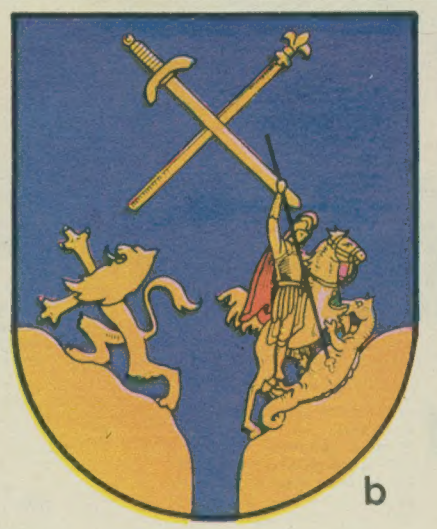
b

СВЕТИ ЂОРЂЕ НА КОЊУ

Веома честа тема градских грбова је св. Ђорђе на коњу у тренутку када убија аждају. Осим Виса **(a)** и Омиша **(b)**, овакве грбове носе и Паг, Крушедол, Ловран. Истог типа су и старији грб Сења и стара варијанта Пјујског грба.

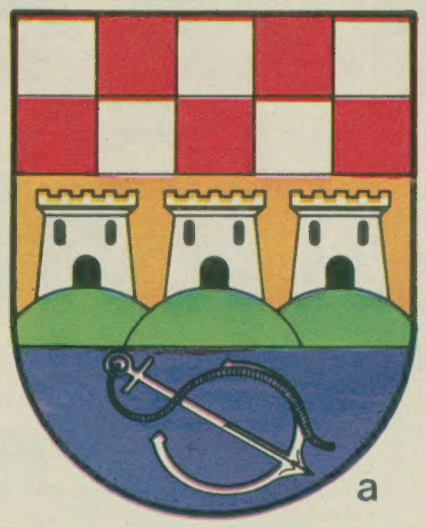
a

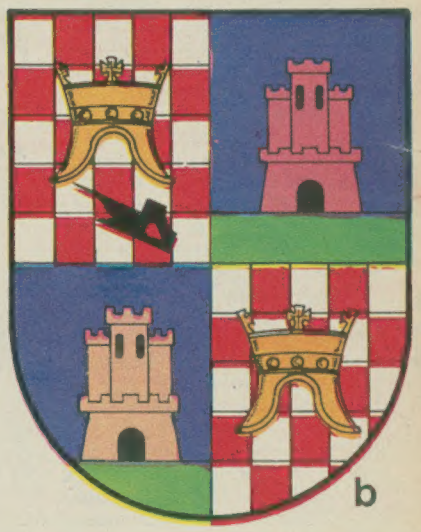
b

ХРВАТСКЕ КОЦКЕ

Црвено-бело шаховско поље, које се у домаћој хералдици назива „хрватским коцкама“, чест је елемент градских грбова у Хрватској. Такви су грбови Бакра

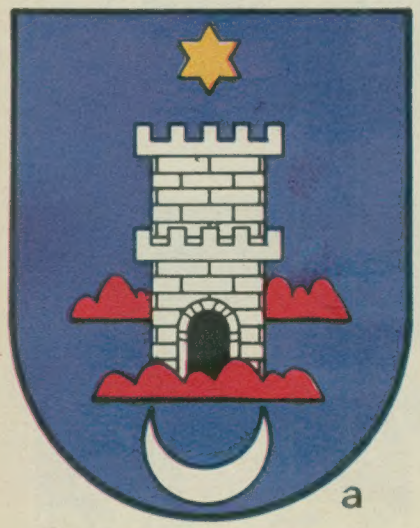
a

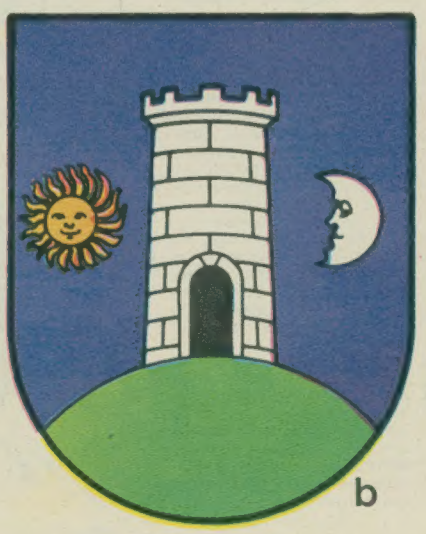
b

c

ПОЛУМЕСЕЦ И ЗВЕЗДА

Полумесец и звезда се као хералдички мотив јављају веома рано. Летописи кажу да они подсећају на природни феномен из времена опсаде Јерусалима у II крсташком рату када је месец изашао, а сунце није зашло. Мотив је и код нас чест. Имамо га у грбовима Имотског **(a)**, Орможа **(b)** и Лудбрега **(c)**.

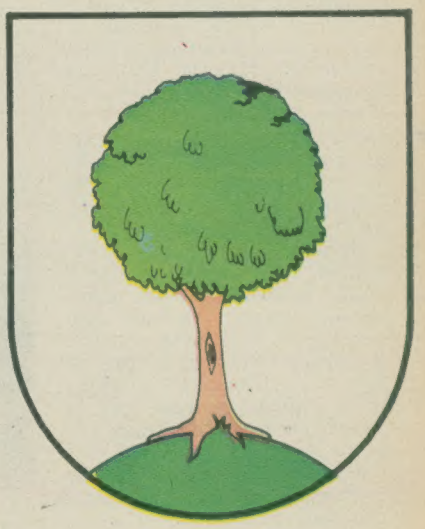

Словеначки градић Баче, познато археолошко налазиште, добио је трговишна права 1470. године. Вероватно да и грб потиче из тог времена.

a

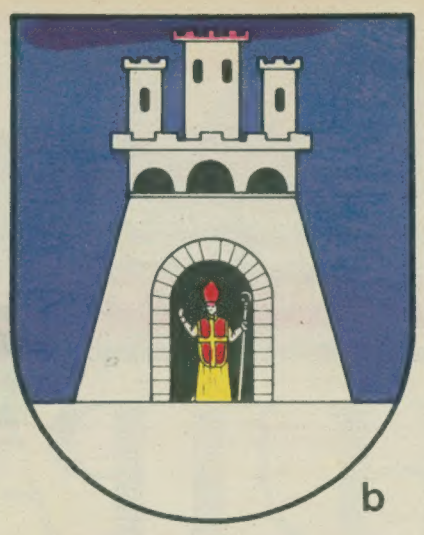
b

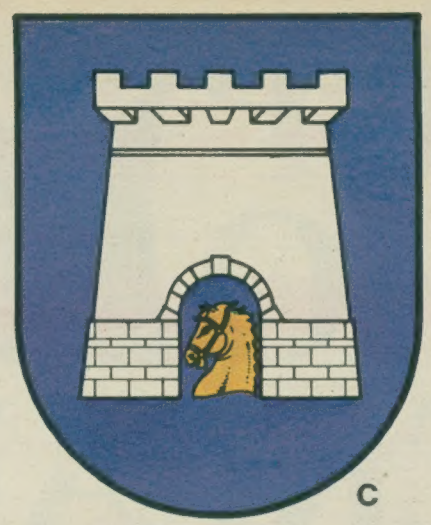
c

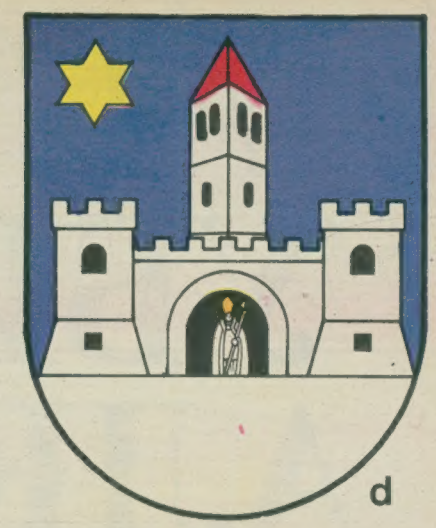
d

ПРИМОРСКИ ГРАДОВИ

Подручја најбогатија градским грбовима у Југославији свакако су Далмација и Истра. Мада су хералдичке теме веома разноврсне и богате, најчешће се ипак среће представа градских утврђења, са неким мањим додатком који треба да олакша распознавање. Грб Пореча **(a)** спада међу најједноставније. Корчула **(b)** је свој грб добила 1898. године и у њему се у градским вратима види фигура св. Николе, заштитника морнара. Блато **(c)** на Корчули, у свом веома старом грбу, има у вратима коњску главу, а Трогир **(d)** фигуру св. Ивана Трогирског. Нин, прастари град, има у грбу **(e)** прилично компликовану представу градских зидина и катедрале. Један од веома старих грбова овог типа има Сплит **(f)**, на коме су стилизовано приказане зидине Диоклецијанове палате и високи торањ градске катедрале.

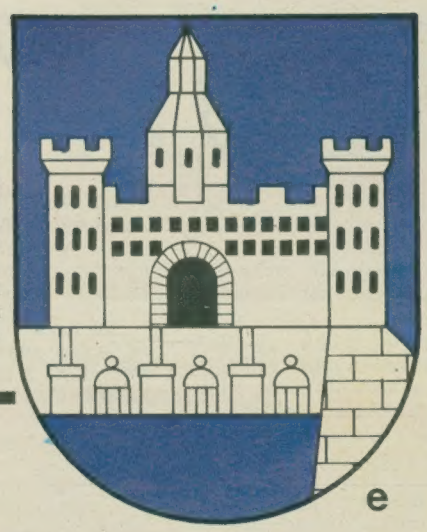
e

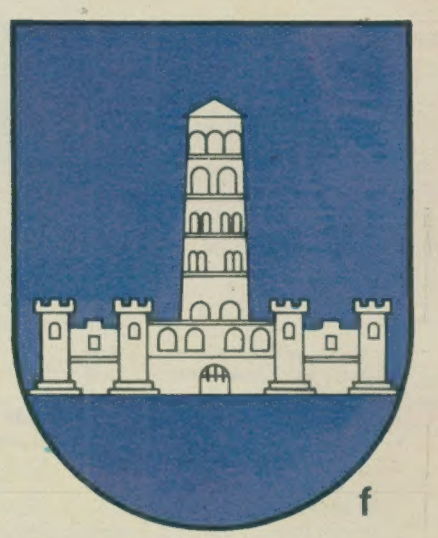
f

c

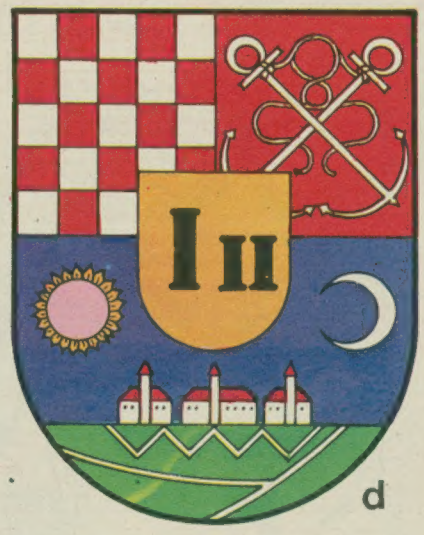

d

(a), Биоградa на мору **(b)** који преко поља има круну краља Томислава, Брода на Купи **(c)** и Карловца **(d)**, који као почасни део грба носи златан штит са иницијалима цара Јозефа II. Карловац је добио грб 1781, истовремено кад и градске привилегије.

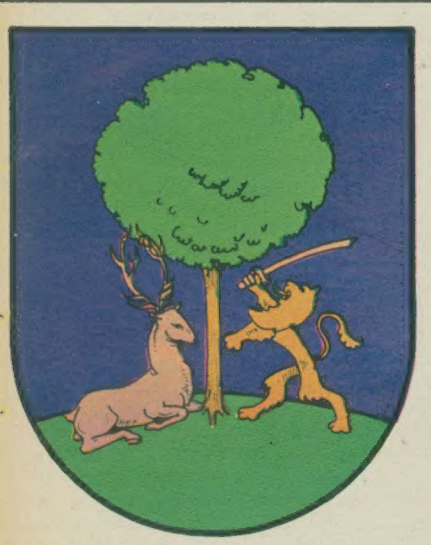

Земун, данас једна од београдских општина, има дугу историју. У 19. веку називан је Малавила, али је грб добио тек 1900. У њему су два честа мотива наших грбова: лав и јелен.

ЗОНА КРСТА

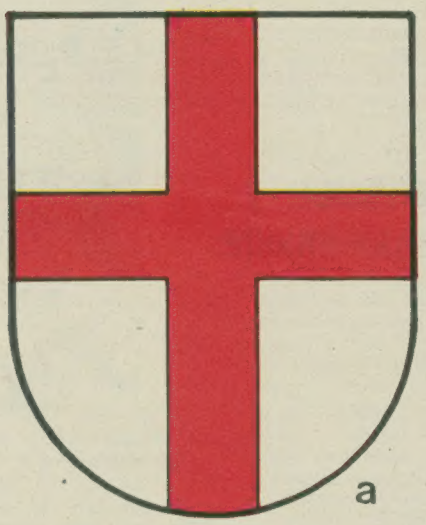
a

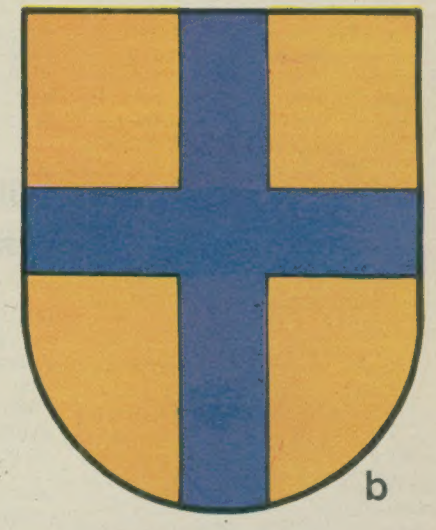
b

„Зоном крста“ назива се у хералдици ланац приморских градова од Гибралтара до Отранта који у својим грбовима носе крст. Велики број ових градова носи крст као знак да су некада били полазна тачка за укрцавање крсташа на путу за Свету земљу. То су готово увек веома стари грбови јер је крст први хералдички знак и јавља се у безбројним варијантама и облицима. Наравно, због тако великог броја градова са крстом у грбу понекад их је веома тешко, а често и немогуће разликовати. Тако, на пример, Пула **(a)**, има исти грб као Милано, Ђенова и још сијасет италијанских, шпанских и француских градова. Нешто је ређа комбинација боја у грбу Новиграда **(b)**, а крст као у грбу Ровиња **(c)** изузетно је редак. Варијанта класичног грба са крстом је и грб Пераста **(d)**.

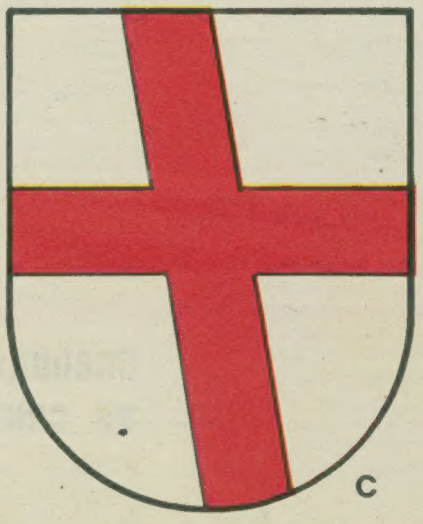
c

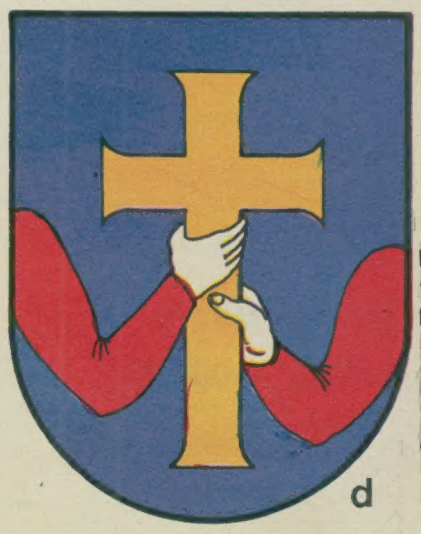
d

НАСТАВИЋЕ СЕ

ЛАСЕР УБИО АЛЕКСАНДРА ВЕЛИКОГ!

Лукави махараџа који је дао да се направи круна кад би излазио на сунце добро је пазио како држи главу

Кад је славни војсковођа Александар Македонски стигао у Индију, сазнао је да калуђери у једном храму чувају круну помоћу које се тачно може утврдити да ли је неки човек „свет“ или није. Довољно је ставити круну на главу и изићи из храма на сунце и одмах ће се сазнати како ствари стоје: само изабраници богова остају живи, обични падају истог часа на земљу мртви. Александар је без двоумљења ставио круну и изашао на трг обасјан сунцем. Огромни кристали рубина уграђени у круну заблистали су као ватра. И? Не, Александар Македонски, на велику радост своје пратње, није се срушио мртав. Покретом пуним поноса скинуо је круну и вратио је калуђерима. Нека се чува у храму и свима прича о његовој слави и величини!

Па ипак, није прошло много времена а Александар је враћајући се с похода изненада осетио јаку главобољу. Бол је био све јачи и после извесног времена највећи војсковођа старог века умро је у 33. години.

Данас научници сматрају да легенда о смрти овог владара — која каже да је страдао од непознатих зрака — није без основа. Александра Македонског убио је ласер!

Поуздано се зна да је круна коју је Александар ставио на главу била украшена кристалима рубина који су били усмерени ка центру главе, мозгу. Они су, очигледно, одиграли улогу рубинског ласера добивеног од сунчевих зрака. Лукави индијски махараџа који је дао да се круна направи, кад би излазио на сунце, окретао је увек главу тако да светлост која пада на кристале пролази мимо ње. Сви други, који нису знали тајну, држали су се нормално, окретали круну према светлости и — умирали.

Али, шта је то ласер?

Преко моста — никад маршем!

Сунчева светлост састоји се из седам основних боја. Сваку боју чине електромагнетни таласи одређене дужине и учестаности тако да обична светлост коју на Земљу баца Сунце или било који вештачки извор светлости личи на огромну гомилу људи у ходу у којој нема никаквог реда већ свако иде како му падне на памет.

Ласерски зраци су исто тако електромагнетни таласи али се од осталих одликују огромном енергијом. Замислите сад кад би ону неорганизовану и неуређену гомилу неко постројио у чврсте редове који би кренули напред и то маршем. Која би то снага била! Управо зато никад нећете видети да војници марширају мостом ма како он велик и јак био. Чим му се приближе, пада наредба: „Обичним кораком!“ Јер, било би довољно да се вибрације моста сударе с резонанцом од сложног удара ногу, па да се конструкција сруши!

Привиђење у три димензије

А како се добијају зраци једне боје, односно исте таласне дужине и како се они усмеравају у сноп такве јачине да може, рецимо, да убије човека? На кристал рубина, на разне гасове или друге елементе управљају се светлосни зраци и, атоми основне материје подстакнути зрачењем спољашњег извора светлости, доведени тиме у побуђено стање, емитују јачу светлосну енергију од оне која је послужила као подстицај. Нова много јача светлост излази из кристала „у строју“ спремна да направи свако чудо!

Изгледа да су за фантастичне особине ласера знали још у древном Египту.

... Величанствен храм диже се на црвенкастом песку, обасјан врелим зрацима сунца. Унутра хладовина и полумрак. Тихо жубори вода у фонтани. Посетиоци су овде ретки, али и кад неки дође одлази уверен да жреци поседују божанску моћ. Ни фараони нису у томе изузетак.

Пред запањеним посетиоцима би се, рецимо, појављивала његова слика и привиђења се рађало изненада, било је прозрачно и немо. Лебдело је у ваздуху и понављало сваки покрет забезекнутог госта.

Данас се сасвим слободно може сматрати да су свештеници египатских храмова били упознати с холографијом која дозвољава да се помоћу ласерских зракова створи тродимензионална слика у простору! Жреци су те слике могли добијати помоћу ласера од сунчеве светлости. А сунца у Египту, бар, има напретек.

Данас стручњаци могу да створе у простору лик било којег човека или предмета, у три димензије, да му дају коју хоће величину и мењају му боју. Тако нека модерна позоришта већ користе ласер кад треба на позорници да прикажу неко привиђење. То је, наравно, само једна и то споредна употреба ласера.

Операција за секунду!

Сваког дана може се у новинама прочитати о некој новој служби ласера Час игра улогу истраживача у неком замршеном криминалном случају, час је у служби грађевинара, често га употребљавају при заваривању металних делова, користе га археолози, биолози, а нарочито хирурзи...

Један болесник обратио је лекару жалећи се да готово ништа не види. Велика мутна копрена навучена му је преко очију и он види — само делиће слике тамо где престаје мрља. Лекар је поставио дијагнозу — мрежњача се одлепила! Све до пре неколико година човека са таквим оштећењем ока чекала би веома компликована операција. Зар је шала пришити танким танушним нитима фину и нежну мрежњачу за беоњачу ока! Није никаква тајна да су се те операције често завршавале неуспехом.

И ту је лекарима у помоћ прискочио ласер, или како га научници зову **квантни генератор,** који шаље снажан зрак светлости у око. Ласерски млаз пролази кроз зеницу, сочиво служи као жижа, баца на мрежњачу малу пегу и мрежњача је већ пришивена на своје место као неком чаробном иглицом. Цела операција, ако не рачунамо припреме, трајала је десети део секунде!

Ево и једне добре вести за све: ласер су почели да користе и зубни лекари. Више неће бити потребно оно дуго и болно сврдлање по зубу пре но што се запломбира. Довољна је једна секунда и болестан део зуба, који је тамнији и боље пропушта светлост, већ је уклоњен. Температура која се при том развија траје тако кратко да чак и не загреје околно здраво ткиво, а камоли да га оштети...

И у генетици, која је у наше време постала наука број 1, ласер је нашао своју примену. За научнике је и те како важно да знају „програм“ будућег организма и управљају њиме по својој жељи, наравно зато да би се избегле неке болести и нежељене последице. Али, како допрети до хромозома у којима је све записано о наследним особинама организма? Где наћи тај микроскалпел помоћу кога би била изведена операција на хромозомима? Умешао се ласер. Најпре је кроз микроскоп био уперен ласерски зрак који је поделио хромозом напола. То је већ био успех. Научници су већ имали могућности да искључе један део генетичког програма из живе ћелије. Ипак, нису се на томе зауставили. Амерички физичари Берн и Рудс, специјалисти за оптику, направили су ласерски микрозрак помоћу којег је могуће не само изводити операције на хромозомима него чак и на њиховим појединим деловима!

* * *

Још једно од чуда до којих је довео ласерски зрак јесте ласерски микроспектроанализатор. Десио се, рецимо, савршен злочин. На месту убиства нађена је једна длака. Коме припада? Злочинцу или можда невином човеку? Модерна хемија и физика омогућавају да се изврши анализа микроелемената у тој власи. Однос атома метала је карактеристичан само за једног човека на свету, за оног с чије је главе власи отпала. Кад се упореди састав микроелемената нађене власи с косом осумњиченог, са стопроцентном сигурношћу се може рећи ко је убица.

В. С.

СТАРЕ ЛОКОМОТИВЕ

Локомотива коју је 1859. конструисао Италијан Ансалдо у Сампијердарени. Машина има четири погонска точка и закошене цилиндре са унутрашње стране точкова.

Локомотива коју су 1863. конструисали стручњаци „Канада Веркса“ из Беркенхеда. Машина има слободне точкове и закошене цилиндре са спољашње стране точкова.

Да би стиіао до телефона ірескочио је високу оіраду од бодљикаве жице и нашао ее окружен — лаво̄вима

НОЋ МЕЂУ ЛАВОВИМА

Да ми је неко рекао да ћу те ноћи срести чопор лавова, вероватно бих умро од смеха. А смрт ми је ускоро заиста запретила — али не од смеха.

За све је била крива олуја. Налазио сам се на пола пута до колибе, кад је почела. Севнуло је, затим се зачула грмљавина, а одмах су почеле и да добују крупне капи кише. Права провала облака сручила се на мој волво.

Брисачи и фарови нису могли да савладају толику воду. Видљивост једва да је износила три метра. Зауставио сам кола да сачекам да киша бар мало ослаби, мада ми се журило да се што пре вратим у колибу у којој је моја жена Рут била сасвим сама.

БИРАЈ МИЛИ!

Ту колибу смо изнајмили на невиђено, на препоруку неких пријатеља. Намеравали смо да проведемо две недеље у дивљини, па нам није ни било важно како колиба изгледа. Али, вожња од града трајала је дуже него што смо рачунали и у читавом сплету стаза и узаних путева, једва смо пронашли колибу.

Када смо најзад стигли, било је прошло осам увече. Умирали смо од глади.

— Непријатно ми је да ти кажем, мили — рекла је Рут — али мораћеш да окренеш кола и поново се вратиш у цивилизацију.

— Шта?

— Ако више волиш да изиграваш ловца можеш да пођеш и нешто уловиш... ако ти се не враћа.

— Зар ниси понела сендвиче?

— Хтела сам, али нисам стигла. Слушај, у близини мора да се налази нека радња. Док ти одеш по храну, ја ћу распаковати ствари; наместити кревет, потпалити ватру...

Кад је олуја избила већ сам се враћао с колима пуним хране... Ваздух, који је читаве вечери био спаран, постао је свежији, почео је да дува поветарац, а иза најближих брегова видели су се одсјаји муња.

КОЛА СУ ОТКАЗАЛА

А онда сам улетео у прави зид од воде. Кола су почела да клизе по путу приближавајући се сваки час опасној ивици, вода се просто сливала низ предњи прозор. Зауставио сам кола ту где сам се затекао. Тек око десет часова киша је почела да јењава, али тада нисам могао да упалим мотор.

Можда су, говорио сам себи, свећице мокре. Изишао сам и обрисао их марамицом. Ништа, баш ништа. Поново сам изишао, обрисао споља и изнутра капу разводника. Узалуд. Проклињао сам у себи кола и Рут што није понела сендвиче а и себе што сам се нашао у овако безизлазном положају. Морао сам поћи да потражим помоћ...

Осветлио сам џепном лампом око себе. С једне стране пута пружала се висока ограда од густе бодљикаве жице. Очигледно, нечије велико имање. Тамо, са друге стране ограде, мора да се налази кућа и телефон у њој...

Угасио сам фарове, изишао из кола и покушао да се пребацим преко ограде. Није ми успевало. Када бих само имао на нешто да се попнем... Нигде у близини ни дрвета, ни стене... Одлучио сам да догурам кола до ње. Киша је још падала, није било лако усмерити их без икога за воланом, али пошто сам се доста намучио, клизао по мокрој трави и повредио колено о браник, ипак сам остварио оно што сам наумио. Са крова аутомобила лако сам се пребацио преко ограде, јер су бодље биле са унутрашње стране. Закачио сам само панталоне на неколико места, али се нисам ни огребао. Скочио сам на земљу и пошао у правцу светлости. Спуштала се густа магла и док сам вукао ноге кроз високу траву, једини звуци долазили су од мојих корака и кишних капи које су капале с дрвећа. Чинило ми се да ходам сатима. Трава је била клизава, а колено је почело озбиљно да ме боли.

Светлост ка којој сам ишао била је заиста далеко. Понекад би је заклонило густо жбуње, а када бих је поново угледао није била ништа ближе него, када сам је први пут спазио. Почео сам да се питам да ли је уопште било мудро што сам се одлучио на тај подухват. Уз то, стално сам имао осећање да нешто није у реду. Ако је то нечије имање, онда је најзапуштеније које сам икада видео. Земља уопште није била обрађена, нигде травњака, леја са цвећем. Само стене, висока трава и понеко кржљаво дрво. Наишао сам чак и на речицу, чија се вода, надошла од кише, ковитлала у бујици.

ЖБУН СЕ ПОКРЕНУО

Чинило ми се да су прошли сати пре но што сам стигао до светлости. А када сам помислио да сам на циљу видео сам да је то само — светиљка, један од оних великих рефлектора, као на ауто-путевима. Стајао сам крај њега, осећао се као будала и питао се за што би неко поставио осветљење усред пустаре, а затим га оградио бодљикавом жицом. Тек тада сам схватио да нико не би подигао ограду да заштити траву. Нешто није било у реду. Требало је што пре да одем одавде. Окренуо сам се и пошао у правцу из кога сам дошао.

На самој ивици светлосног круга налазило се неколико жбунова и када сам ја наишао, један жбун се померио. Управио сам светлост своје батеријске лампе и коса ми се подигла на глави од ужаса.

То није био жбун, већ лав. Прави правцати лав густе гриве чије су мачје очи светлуцале у мраку. Ко зна колико дуго — мени се чинило вечност — стајали смо један наспрам другог и гледали се, обојица као укопани од изненађења. А онда је лав отворио чељусти и стравично урликнуо. Потрчао сам схвативши најзад где се налазим. Ово је морао бити џунгла-парк за који сам слушао огласе преко радија. А то је значило да овај лав није једини. Ту је било и других и сигурно су,

као све велике мачке, кренули ноћу у потрагу за пленом. Знао сам све о џунгла-парковима: предео је подсећао на афричку дивљину и животиње су се у њима слободно кретале. То је сада била велика мода и џунгла-паркови су подигнути у околини неколико већих градова.

ОСЕТИО САМ МИРИС ЛАВОВА

Трчао сам кроз ноћ као слеп. Нисам имао начина да се браним. Нисам знао где су ми кола. А што је било још горе, нисам знао ни где је лав. Зашто ме није напао? Наједном, саплео сам се и пао. За тренутак сам остао да лежим, очекујући да лав скочи на мене и раздере ме канџама. Како се то није догодило, почео сам да пипам по тлу, тражећи своју батеријску лампу. Нашао сам је, упалио и потрчао. Саплео сам се о електрични кабл. Мора да га је оборио гром. Тачно, био је на једном месту прегорео тако да су вириле голе смртоносне жице. Да сам пао само неколико корака удесно, убила би ме струја.

Наједном сам се следио. У влажном ваздуху осетио сам мирис лавова. Осветлио сам око себе и на свега десетак метара угледао сам је: велика лавица била је спрем на на скок. Дограбио сам два краја кабла, као да је шмрк за воду, и повукао се иза електричног стуба. Секунд касније, лавица је скочила са пет метара даљине. Две стотине килограма тешко тело ударило је о електрични стуб, али истовремено и о крајеве кабла. Урликнула је и почела да се грчи. Лежала је тако рећи крај мојих ногу. Била је још жива, а ваздух је био испуњен мирисом нагорелог крзна.

Угасио сам батеријску лампу и наставио да трчим. То што сам са саплео о кабл била је пука срећа. Тако нешто неће се поновити. Сетио сам се речице крај које сам прошао. Улазе ли лавови у воду? То нисам знао, али чинило ми се да ми је вода најсигурније уточиште, поготову што нисам могао да смислим ништа боље. Ослушнуо сам и учинило ми се да са десне стране чујем жубор воде. Пошао сам у том правцу.

Облаци су се разишли и појавио су пун месец. Све дотле сам замишљао да сам ту потпуно сам. А тада на месечини, док сам прелазио преко једног пропланка, угледао сам их: не једног или два, већ читав чопор лавова који се кретао ивицом пропланка. Ужаснут, погледао сам има ли у близини неко дрво. Нигде ниједног. Али, жуборење воде постало је гласније. Речица није могла бити далеко. Угледао сам је и потрчао ка њој. Мада ме је колено све више болело, изгледало је да ћу ипак стићи до обале. Међутим, лавови као да су прозрели моју намеру јер када сам био двадесетак метара од обале, пресекли су ми пут. Једна лавица искочила је из жбуња тачно испред мене. Некада сам у школи био до ста добар фудбалер и то знање ми је сада добродошло. Потрчао сам улево, а када је лавица пошла на ту страну, муњевито сам потрчао удесно. Преварио сам је и сада између мене и реке није било препрека.

Стигао сам до високе обале, али у тренутку када сам скочио, то је учинила и лавица. Као да ми је у леђа грунуо камион. Вриснуо сам када су се њене канџе зариле у моје десно раме, а онда смо обоје пали у реку.

УМРЕЋУ У РЕЦИ

Чим смо потонули у воду, лавица ме је пустила. Заронио сам што сам дубље могао и ронио све док нисам помислио да ће ми плућа прснути. Када сам, најзад, изронио видео сам да се лавица вратила на обалу. И други лавови су изишли из жбуња. Пребројао сам их: тачно десет лавица.

Пожелео сам да ту, у реци, проведем целу ноћ. Али, раме ме је ужасно болело а крв из ране бојила је воду црвено. Знао сам да крварење неће престати у води и од губитка крви могу ту и умрети. Узверао сам се уз супротну обалу. Нисам се заваравао, знао сам да ће лавови наћи пут до мене.

У даљини, на месечини, угледао сам стене. Мора да су биле бар око километар далеко. Само да стигнем до њих или до ограде. Бацио сам последњи поглед на ту мачке на другој обали и потрчао. Отприлике на половини пута, наишао сам на друм, неасфалтиран, али ипак друм — знак да туда понекад пролазе људи. Водио је ка стенама да би се педесетак метара од њих нагло завршио. Први пут у току ноћи обузело ме је истинско, црно очајање. Погледао сам на сат. Четири. Да само издржим до зоре..

Стена је почињала благим успоном, а онда постајала све стрмија. Од половине је била потпуно вертикална. Нисам могао даље, сем ако би ми израсла крила. У сивилу праскозорја које се једва пробијало кроз облаке угледао сам ограду. Сада је све изгледало лако, требало је само да сиђем и стигнем до ње. Почео сам да се спуштам, а онда схватио да сам закаснио: лавови су стигли и стајали су сад у подножју стене. Сви су изгледали исти: опасне, тамне звери, грациозне и поред своје величине.

У тренутку су ме окружили... Једна лавица се чак попела на стену изнад мене, и већ се припремала за скок... Промашила ме је, спустила се испод мене. Друга се пењала ка мени. Пожелео сам да имам бар штап у руци. Скинуо сам једну ципелу и бацио је на лавицу. Устукнула је, урликнула, а затим наставила да се пење. Бацио сам и другу ципелу. Подигла је шапу да је дохвати, изгубила равнотежу и скотрљала се низ стене. С леве стране приближавала се лавица коју сам опрљио електричним каблом. Сачекао сам док су све стигле скоро до мене, а онда преко њих скочио са стене. Намеравао сам да скочим на зараван испод мене па са ње на још нижу зараван, и тако до подножја. Али, при првом доскоку оштро камење исекло ми је боса стопала, повређено колено ме је издало и почео сам да се котрљам. Камење је летело око мене, ударао сам о стене, а онда пао у подножје.

Од бола ми се све замаглило пред очима. Хтео сам да вриснем али нисам могао да пустим ни гласа... Као у сну видео сам лавице како скачу са стене. То је крај, умрећу... Склопио сам очи и очекивао да на себи осетим тешка тела лавица.

Звук аутомобилске сирене вратио ме је у стварност. Отворио сам очи. Још сам чуо кретање лавица, али изгледало је да на мене више не обраћају пажњу.

На крају друма угледао сам камионет. Један чувар парка лежао је на крову са пушком, а други је бацао лавовима огромне комаде меса. Тада још нисам знао да баш ту, код стене, где се друм завршава, лавови сваке зоре добијају храну. Људи су сачекали да лавови навале на месо, а онда су дотерали камионет до мене и унели ме у кабину.

— Шта сте, дођавола, тражили овде? — упитао ме је возач. — Овде је после мрака забрањен улазак.

— Веровали или не, тражио сам телефон. Кола су ми се покварила.

— Прескочили сте ограду? Мора да сте се добро уплашили. Ове мачке воле да се играју. Не верујем да би некога стварно напале јер су добро храњене... ма да ми за сваки случај носимо пушку.

Потпуно исцрпљен затворио сам очи помисливши да од те њихове игре ја умало нисам умро — од страха.

Чак Харгрен

ЦРНА БРАДА и КОМАНДОСИ

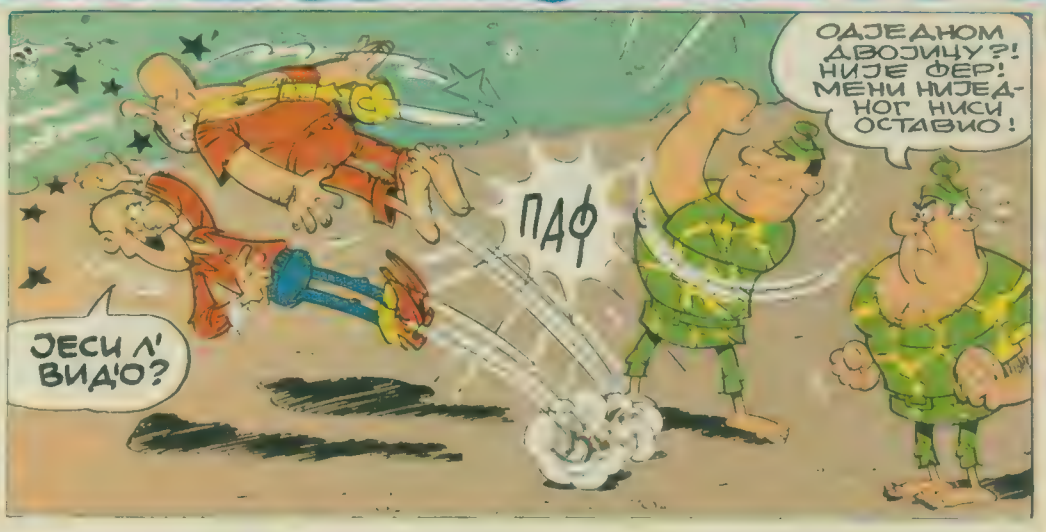

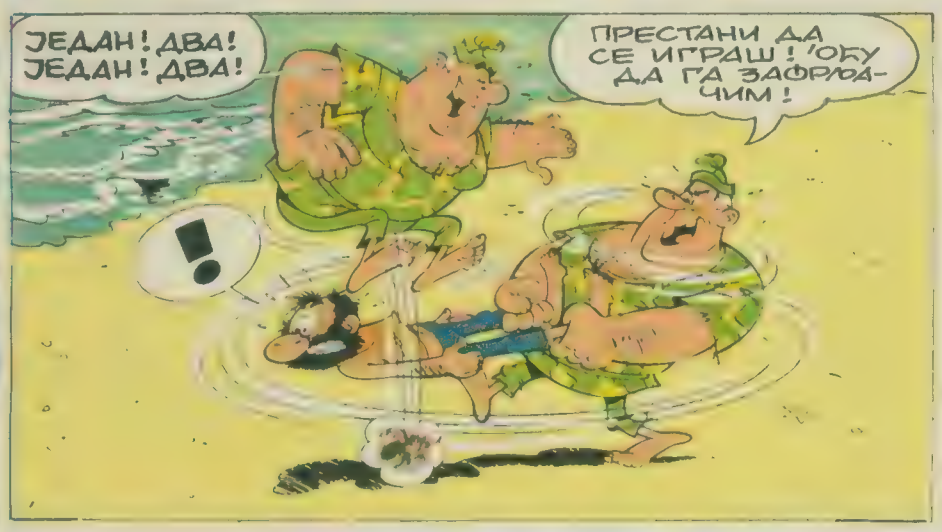

БУДИТЕ ДЕТЕКТИВ...

ТАЈНА ИСЦЕПАНОГ ЛИСТА

Све је почело као и обично. Једног суморног јулског дана шеф ме је позвао код себе и између два дима рекао:

— Инспекторе Жеди, јутрос сам добио писмо од моје старе познанице удовице Мисор, из замка Долмен у близини Сен Малоа. Пише ми да јој је неко покрао породични накит. А како ви већ путујете службено у Бретању, добро би било да свратите до ње.

У Долмен сам стигао у суботу увече. Сам замак није уливао много поверења. Био је на усамљеном брду, оронуо, окружен запуштеним парком. Слику је употпуњавала власница замка Мари Мисор. Обучена у црно, воштаног лица, потпуно згрчене и осушене леве руке, и десне искривљене костобољом, личила је на црног паука. Без много околишења прешла је одмах на ствар.

— Ево о чему се ради: неко је покрао мој породични накит до кога ми је много стало, не само због његове велике вредности, већ и због тога што је то накит моје покојне мајке.

— Неко од послуге? — упитао сам је.

Удовица Мисор зарежа:

— Не! Стари Бастијен је поштен човек. Пре сумњам у мог секретара Филарета.. или у једно од троје деце моје покојне сестре.

— Али у кога од њих троје? — приметио сам.

— Кога? Сви су они исти, ништарије. Патрик... он је спортиста који уместо мозга у глави има пинг-понг лоптицу! Алиса, та само пуши и носи сукње које се завршавају пре него што почну! А Лик, то вам је један неотесанко способан на све! А ја по сваку цену хоћу да дођем до свог накита.

— Због чега онда не обавестите полицију? — упитао сам је.

— Не желим да ми се суседи смеју. Зато сам и замолила вашег шефа да пошаље вас јер сам о вама чула све најбоље.

СЕКИРА ЈЕ ПОЛЕТЕЛА

Мада ми се све ово није много свиђало шефово наређење сам морао да извршим. Потражио сам прво Патрика и нашао га у тридесетој соби замка која је била претворена у салу за пинг-понг. Био је то висок момак, лица као у коња. Пружио ми је леву руку:

— Значи, позвали су вас. Јесте ли за једну партију?

— Са задовољством!

Он пусти моју руку, дохвати рекет и машући њиме тобоже безазлено ме упита:

— И шта желите да прољушкате?

— Тражим лопова који је однео накит ваше тетке — одговорио сам.

— Или можда лоповицу?

— Значи ли то да себе искључујете са списка сумњивих?

— Свакако — одговорио је Патрик. — И даћу вам пријатељски савет: испитајте моју драгу сестру.

Послушао сам га и пошао да нађем Алису. Налазила се у двадесет деветој соби и свирала на клавиру. Лепа плавуша, насмејана, симпатична. Све како се само пожелети може. Све, ако се изузме да је била страшна лажљивица...

— Волите клавир? — упитала ме је.

— У овако старој кући ова музика звучи веома романтично.

— Да, дивно је кад се преко викенда скупимо код наше драге теткице. Обожавам је...

— Као и њену колекцију старог накита — приметио сам.

Алиса се уозбиљи, припрети ми прстом и рече:

— Драги мој инспекторе, преварили сте се. Боље поразговарајте с мојим братом Ликом. Није баш много пријатан као саговорник, али је увек спреман да се бори за оно што мисли да му припада.

Досад сам само могао да утврдим да је Патрик циник а Алиса лажљивица. А Лик? Лик је био од друге врсте. Бруталан тип, широк колико и висок, с брадом као у Фридриха Барбаросе. Нашао сам га у подруму с лулом у устима, како се спрема да цепа дрва.

— Браво! — узвикнуо сам — какав вредан момак...

— Гледајте своја посла, пријатељи! Шта је, послали су вас да нас шпијунирате?

— Боже сачувај! — одговорио сам. — Ја само желим да пронађем нестали накит удовице Мисор и да се мирно вратим својој кући. У том случају лопова нећу предати полицији.

— Часна реч једног инспектора! — рече Лик.

— Вредна бар колико и једног лопова!

— Ви... Ви мене оптужујете? Гаде...

И његова секира полете кроз ваздух и заби се у једну цепаницу на два прста од мојих ногу.

Остао ми је само још секретар Филарет. Мали, с перикoм на глави, веома стар, непрекидно је трљао руку о руку као да је хтео да скине неку невидљиву мрљу. Десна рука, коју ми је пружио била је некако млитава.

— Ох! Тако сам срећан што сте дошли. Овде се дешавају чудне ствари. Надам се да ћете пронаћи нестали накит.

ЖРТВА БЕЗ РАНЕ

Дошла је и ноћ. Управо сам се спремао да обучен легнем преко старинског кревета кад се зачу неки прасак. Скочио сам и полетео у ходник. Неко време сам тумарао док нисам наишао на собу удовице Мисор. Нешто ми је говорило да се баш њој догодила нека несрећа. Ускоро ми се придружио и секретар Филарет на бициклу. На мој изненађени поглед објаснио ми је да му је мадам дозволила да се користи бицикл јер по педесет пута на дан треба да пређе огромне дугачке ходнике замка.

Мари Мисор била је у дубокој несвестици, пала преко свог радног стола. Испод њених ногу лежао је револвер. У шаржеру је недостајао један метак. На жртви није било ни трага од ране. Метак ју је промашио и она се од страха

онесвестила. Пред њом на столу налазило се луксузно издање „Јадника". Књига је била отворена и један лист исцепан и згужван. Брзо сам дограбио књигу и исцепани лист пре него што је ико могао да види шта је на њему.

Књига је била отворена на страницама 336 и 339, бројеви страница налазили су се у врху. Развио сам згужвани лист и видео да је то страница из књиге која је фалила.

Шта се догодило? Покушао сам да реконструишем... Мари Мисор види како се појављује нека наоружана особа. Та особа пуца, промашује, али жртва ипак пада преко стола. Убица верује да је жртва од страха умрла и пошто је обрисао своје отиске на дршци револвера, бежи. Али, удовица Мисор има још снаге да ишчупа страницу из књиге коју је читала. Зашто је то урадила? Да би оптужила кривца? Погледао сам шта је написала на ишчупаном листу. Писало је: **Филарет.**

Још увек по страни од осталих који су ме нетремице посматрали пажљиво сам испитивао књигу. На страници 339 примећивао се широк отисак палца док су се отисци остала четири прста исте руке видела на полеђини књиге. На исцепаном листу на страници 338 налазио се отисак палца а на страници 337 отисак кажиприста.

— Па, инспекторе? — подругљиво ме упита Лик.

Не обазирући се на њега обратио сам се свима: кривац је желео да се поверује да је жртва оптужила на падача... То јест **вас, Филарете!**

Човечуљак скочи:

— Али?

— Али то је немогуће... Удовица Мисор једва се служи рукама. Она није могла да ишчупа овај лист.

— Закључак? — упита Алиса.

— Закључак: **кривац је сам ишчупао лист да би оптужио Филарета...** али учинивши то оптужио је у ствари самог себе остављајући доказ.

Према томе кривац је.

Драги читаоци, пажљиво прочитајте овај текст, и добро погледајте цртеж а затим покушајте да погодите ко је пуцао на удовицу Мисор и ко је ишчупао страницу из књиге. Уколико не можете да погодите погледајте решење које доносимо на 31. страни.

БИМ И БУМ

JOE MUSIAL

ШТА?

ХА! ХА! ХО! ХО! ХА! ХАА! ХА! ХА!

ГРОК! ГРОК! ГРОК!

ХИЈЕНЕ! ШКОРПИЈЕ! ХА! УХВАТИО САМ ВАС НА ДЕЛУ!

ГРОК?

АХ!

АКО ВАС ЈОШ САМО ЈЕДНОМ УХВАТИМ... ОШУРИЋУ ВАС К'О ПРАСАД!

ЗАЖАЛИЋЕТЕ ВИ!

ШТА ЋЕ ТИ ТА ЈАБУКА? ПА ЈОШ ЗАГРИЖЕНА!

ДА СЕ ОСВЕТИМО КАПЕТАНУ!

'АЈДЕ, ГИЦО! СВЕ ГИЦЕ ВОЛЕ ЈАБУКЕ! СОЧНА ЈЕ И МИРИСНА!

ГРОК!

ГРОК!

ГРОК!

ЈАБУКОВИ

ОДЛИЧНО МУ ПРИСТАЈЕ УЗ НОС! 'АЈДЕ, ГИЦО!

ГРОК!

33333

ЖВАК!

ГРОК!

АЈООЈ!

ТАЧНО, АНЂЕЛИ МОЈИ! ЈАБУКЕ СУ ЗДРАВЕ!

ЗАТО СУ, ЗНАЧИ, ПРАСЦИ ТАКО ДЕБЕЛИ!

МОДА

MUSIAL

1137

НАСТРАДИН

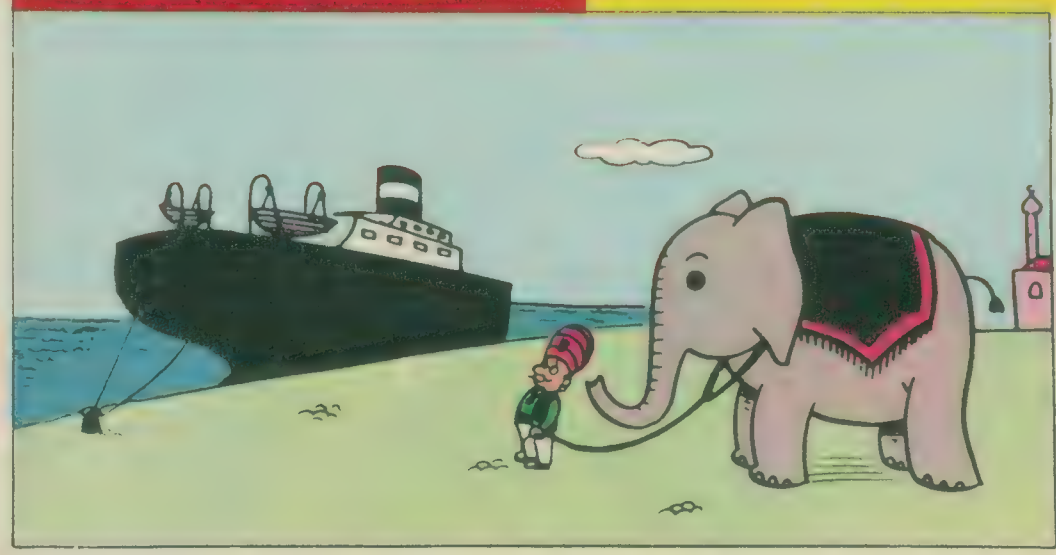

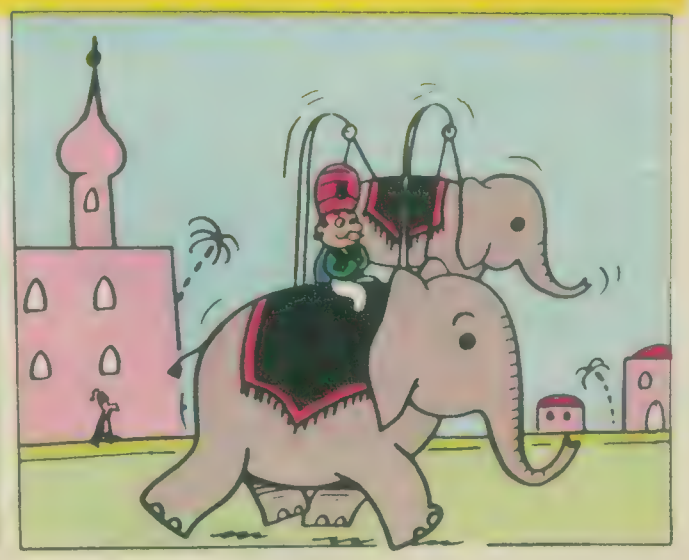

ПИТОН: РОБОТ ПРОФЕСОРА ДАНЕ

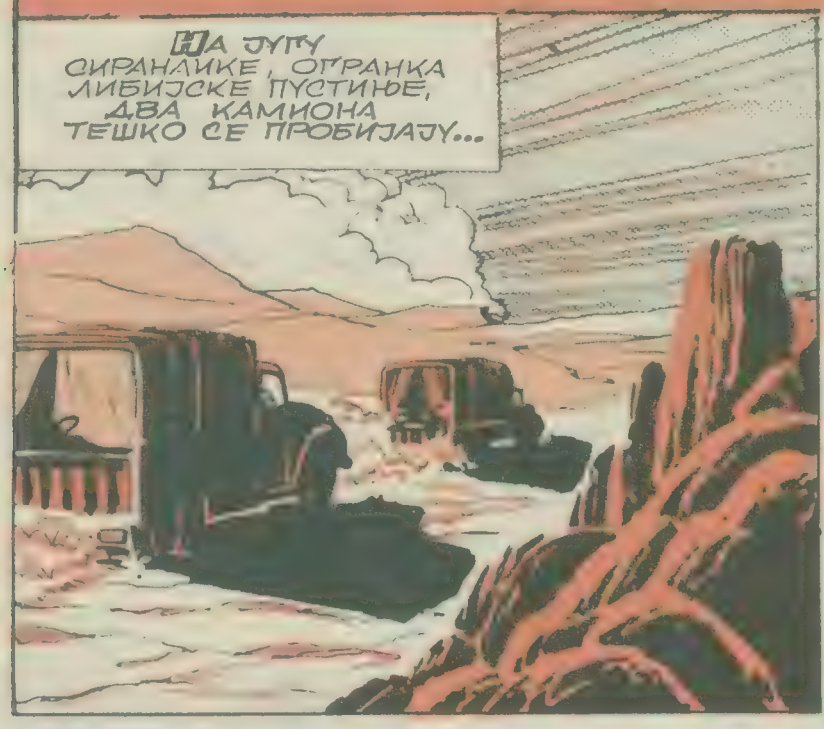

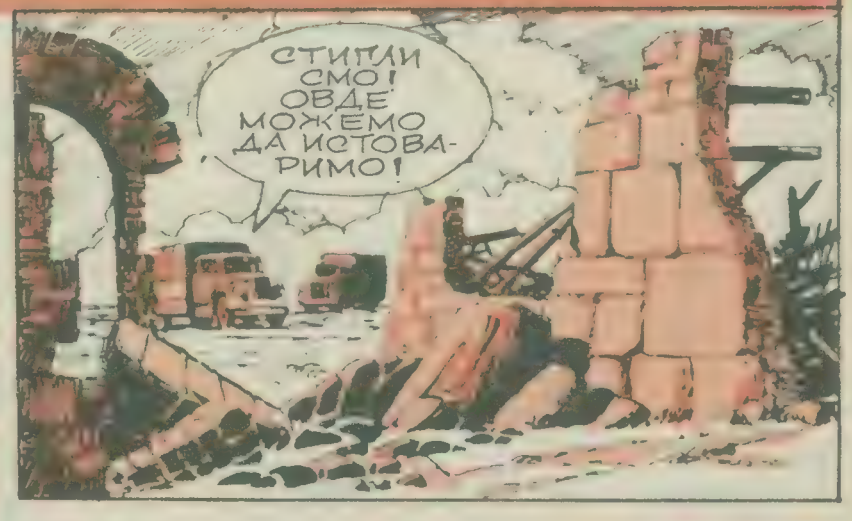

ЧУДНА НАПРАВА ПРОФЕСОРА ДАНЕ ИМА ТАЧНО 120 КГ.

САД ЋЕМО УКЉУЧИТИ ГЕНЕ-РАТОР!

СВЕ ЈЕ СПРЕМНО! КРЕНИМО, МОМЧЕ! ДОШАО ЈЕ ТВОЈ ТРЕНУТАК!

ЧОВЕЧУЉАК ЈЕ ПОЧЕО ДА РАСТЕ СВЕ ДОК...

БРАВО! ОВО ЈЕ ИДЕАЛ-НА ВИСИ-НА!

А САД ДА ПРОБА-МО...

ТВОЈА СЛИКА ЈЕ ЈАЛИЧНА! СВЕ ИДЕ КАКО ТРЕБА!

ДИВНО!

ОД ЈЕДНОГ ЧОВЕЧУЉКА ПРОФЕСОР ЈЕ НАПРАВИО ЧИТАВУ ЧЕТУ...

НАПРЕД! ДА ВИДИМО КОЛИКА ЈЕ ВАША СНАГА!

РАЗОРНИ ЗРАЦИ УПЕРЕНИ СУ НА РУШЕВИНЕ...

ОДЛИЧНО! КАО ШТО САМ И ОЧЕКИВАО!

МАЛО КАСНИЈЕ...
ОПИТ ЈЕ ЗАВРШЕН! САДА ЋУ ТИ ВРАТИТИ ТВОЈУ ПРВОБИТНУ ВЕЛИЧИНУ!

АЛИ, РОБОТ ЈЕ НАСТАВИО ДА СЕ КРЕЋЕ МЕЂУ РУШЕВИНАМА...

ШТА ЈЕ ОВО? НЕ ФУНКЦИОНИШЕ... НЕМОГУЋЕ!

ВАЖНА ПОРУКА МАКСУ ТРАСИЈУ! КУЦНУО МИ ЈЕ ПОСЛЕДЊИ ЧАС. УМРЕЋУ... ПАЖЊА...

И ЗАИСТА, УСКОРО ЈЕ ПРОФЕСОРОВО МРТВО ТЕЛО ЛЕЖАЛО У ПУСТИЊИ...

НЕКОЛИКО ДАНА КАСНИЈЕ У ЛОНДОНУ...

ЕВО ПОРУКЕ ИЗ ЛИБИЈЕ, ГОСПОДИНЕ ТРАСИ! ОД ПРОФЕСОРА ДАНЕ!

ХВАЛА!

...УМРЕЋУ... ПАЖЊА! ПОСТОЈИ ГРЕШКА У ПРОЈЕКТУ! МОРАШ ДА ЈЕ ПРОНАЂЕШ...

НИСМО БИЛИ КОД КУЋЕ КАД ЈЕ СТИГЛА ТВОЈА ПОРУКА!

ШТА СЕ ЗАПРАВО ДОГОДИЛО?

ВИК ДЕЈВС И ДОН МЕЈСН ПОСЕТИЛИ СУ НЕЋАКА ПРОФЕСОРА ДАНЕ...

ЗНАМ ДА СТЕ БИЛИ ПРИЈАТЕЉИ МОГ УЈАКА И ЗАТО ВАМ МОГУ СВЕ ИСПРИЧАТИ! ДОГОДИЛО СЕ НЕШТО ИЗУЗЕТНО

МОЈ УЈАК ДАНА КОНСТРУИСАО ЈЕ МАШИНУ СПОСОБНУ ДА РЕПРОДУКУЈЕ ИЗВЕСНУ ВРСТУ МАТЕРИЈЕ И ДА ЈОЈ УВЕ[illegible] И СМА[illegible]Е ЗАГ[illegible]ЕМИНУ!

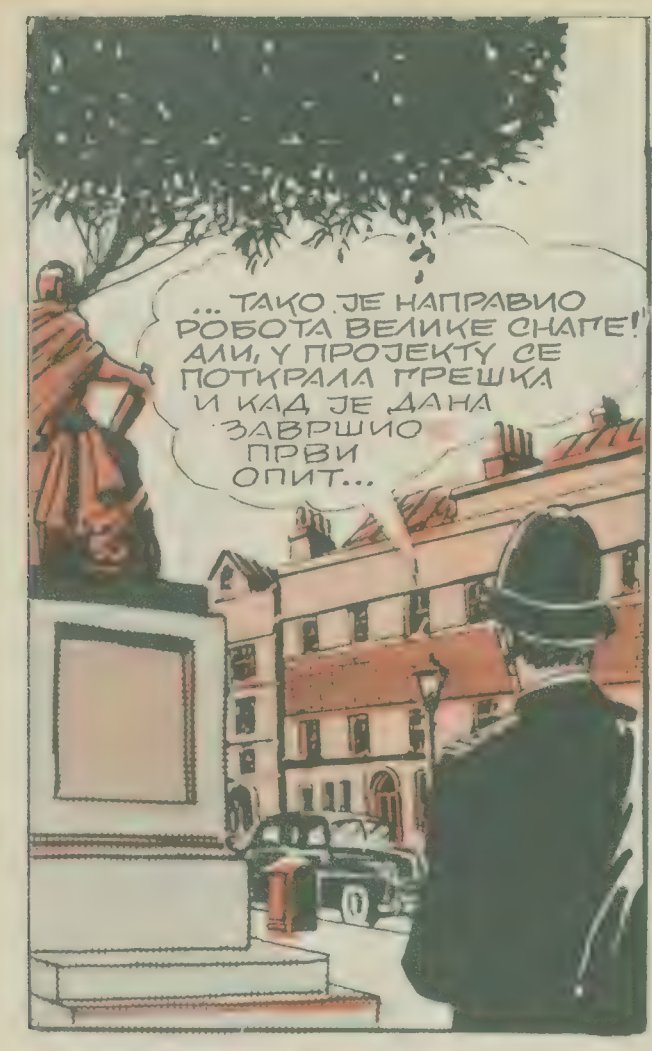
... ТАКО ЈЕ НАПРАВИО РОБОТА ВЕЛИКЕ СНАГЕ! АЛИ, У ПРОЈЕКТУ СЕ ПОТКРАЛА ГРЕШКА И КАД ЈЕ ДАНА ЗАВРШИО ПРВИ ОПИТ...

... НИЈЕ УСПЕО ДА СМАЊИ ЗАПРЕМИНУ РОБОТА КОЈИ СЕ ПОКАЗАО ВЕОМА ОПАСАН!

ЗА ТО ВРЕМЕ У АЛАН-БАБУ, У СИРЕНАИКИ, ДОГАЂА СЕ НЕШТО ЧУДНО...
БЕЖИТЕ!
ЧУДОВИШТЕ!

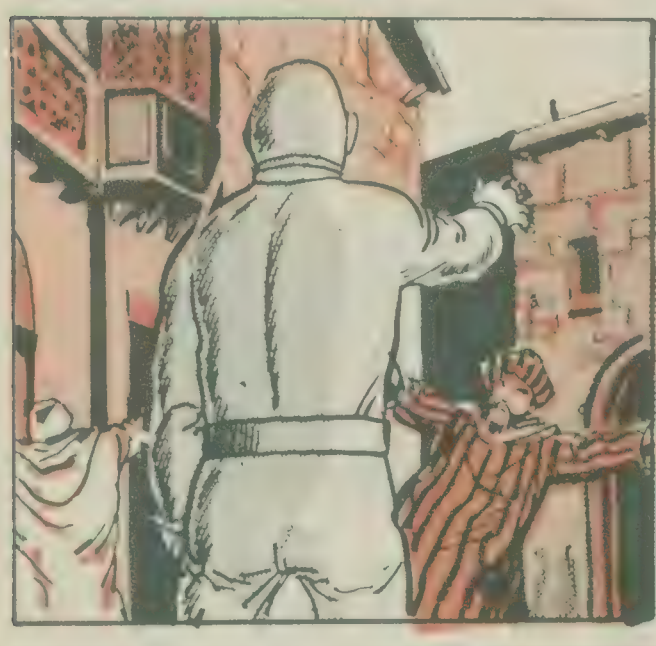

РОБОТ ЈЕ ПОЧЕО ДА ПУШТА ЗРАКЕ...

ДАНИН НЕЋАК МАКС КРЕНУО ЈЕ ДА ОТКУПИ ПРОЈЕКТ КОЈИ ЈЕ ЛЕЖАО ДЕПОНОВАН У НАЈСИГУРНИЈОЈ БАНЦИ НА СВЕТУ...

ОВУДА, ГОСПОДИНЕ! ОЧЕКИВАЛИ СМО ВАС!

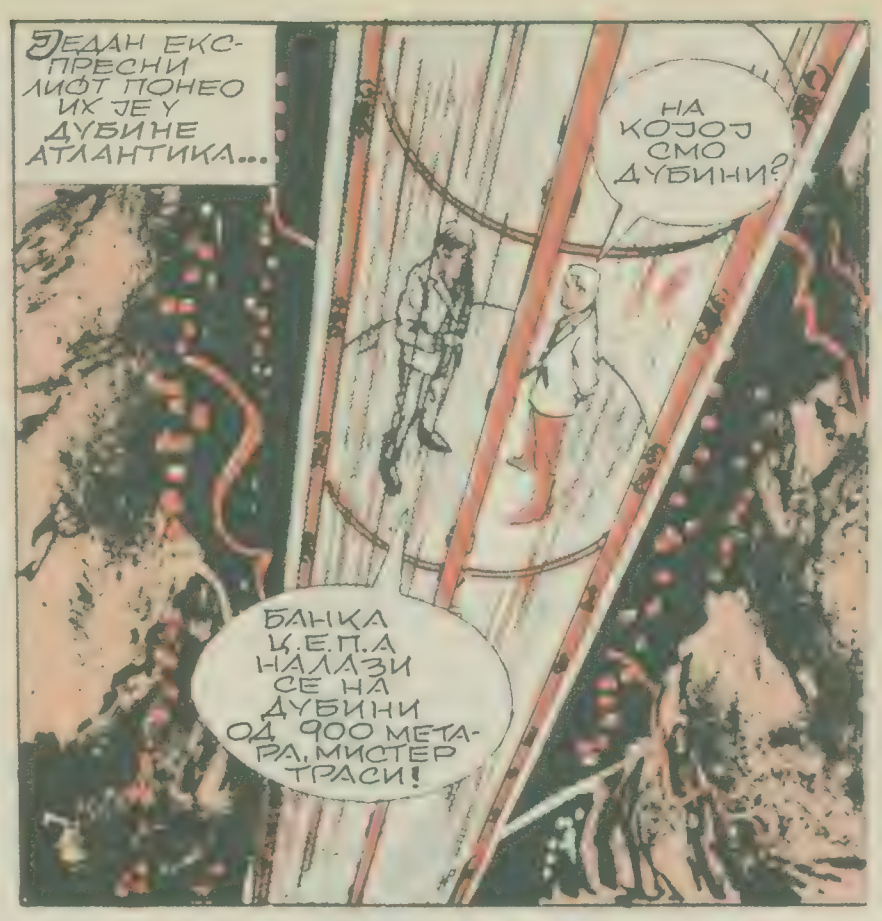
ЈЕДАН ЕКСПРЕСНИ ЛИФТ ПОНЕО ИХ ЈЕ У ДУБИНЕ АТЛАНТИКА...
НА КОЈОЈ СМО ДУБИНИ?
БАНКА К.Е.П.А НАЛАЗИ СЕ НА ДУБИНИ ОД 900 МЕТАРА, МИСТЕР ТРАСИ!

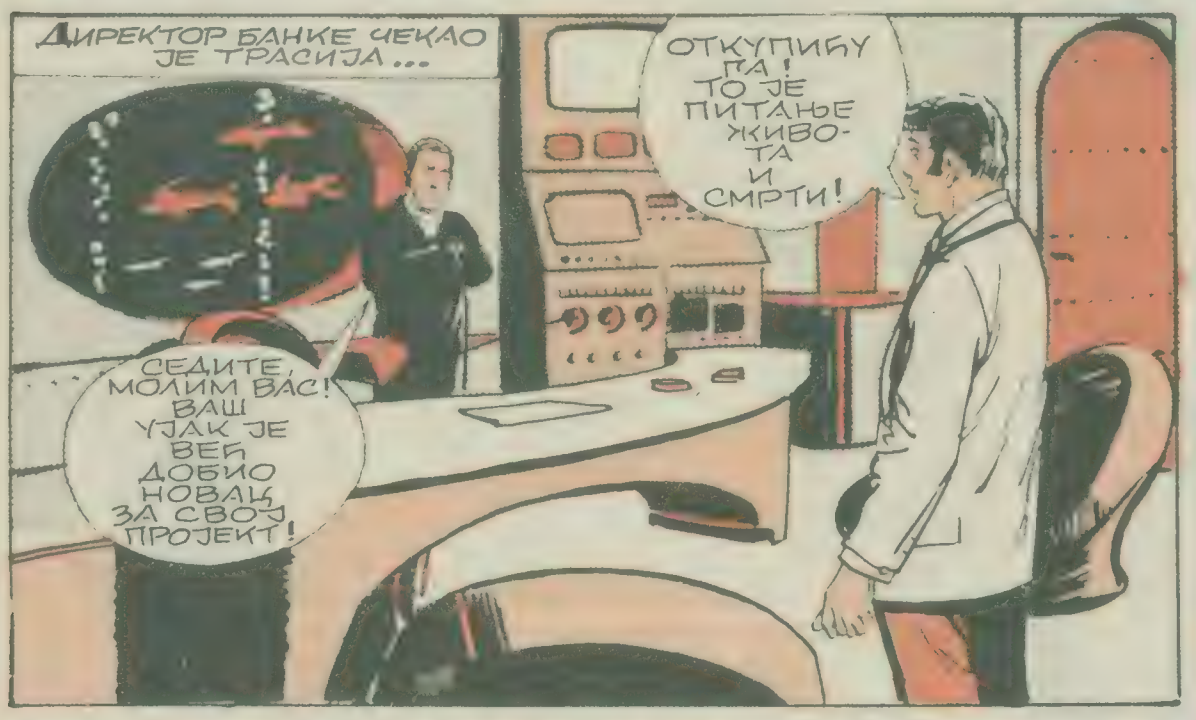
ДИРЕКТОР БАНКЕ ЧЕКАО ЈЕ ТРАСИЈА...
ОТКУПИЋУ ГА! ТО ЈЕ ПИТАЊЕ ЖИВОТА И СМРТИ!
СЕДИТЕ, МОЛИМ ВАС! ВАШ УЈАК ЈЕ ВЕЋ ДОБИО НОВАЦ ЗА СВОЈ ПРОЈЕКТ!

НИСТЕ МЕ РАЗУМЕЛИ! МИ ЖЕЛИМО ДА ИСКОРИСТИМО ТАЈ ПРОЈЕКТ И ВИ НАС НЕ МОЖЕТЕ СПРЕЧИТИ, ТРАСИ!
СХВАТИО САМ...

НЕШТО КАСНИЈЕ...
БОЈИМ СЕ ДА ТО НЕЋЕ БИТИ ЛАКО!
...ОНИ ЖЕЛЕ ДА КОРИСТЕ ТАЈ ПРОЈЕКТ! МОРАТЕ ТО СПРЕЧИТИ, ПУКОВНИЧЕ!

ТА БАНКА ИМА ВЕЛИКЕ ПОВЛАСТИЦЕ! МОГАО БИХ САМО ДА УПОТРЕБИМ СИЛУ... АЛИ, ТАКВУ ОДЛУКУ НЕ МОГУ ДОНЕТИ БЕЗ САВЕТОВАЊА!

У МЕЂУВРЕМЕНУ РОБОТ ЈЕ ПОСЕТИО ЈОШ ЈЕДАН ГРАД...

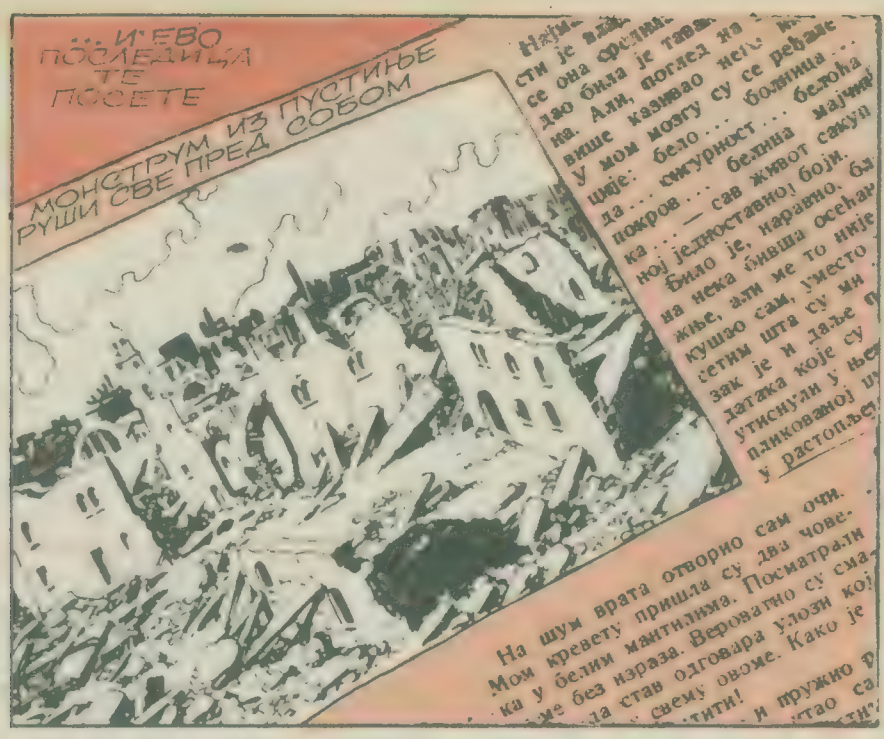
...И ЕВО ПОСЛЕДИЦА ТЕ ПОСЕТЕ
МОНСТРУМ ИЗ ПУСТИЊЕ РУШИ СВЕ ПРЕД СОБОМ
На шум врата отворио сам очи. Мом кревету пришла су два човека у белим мантилима. Посматрали ме без израза. Вероватно су сматрали да ... свему овоме. Како је ... тити! ... и тружио ... тао са

НА САСТАНКУ ПРЕДСТАВНИКА СВИХ ЗЕМАЉА...
СВЕ ЈЕ СПРЕМНО!
ТРЕБА ТО ЧУДОВИШТЕ УНИШТИТИ!

АРТИЉЕРИЈА И АВИЈАЦИЈА ДОБИЛИ СУ ЗНАК ЗА ПОКРЕТ...

...И ПОЧЕО ЈЕ ЛОВ НА РОБОТА...

У МЕЂУВРЕМЕНУ РОБОТ ЈЕ СТИГАО У СИДИ-МЕКИНИ...

ПУ-ЦАЈ!

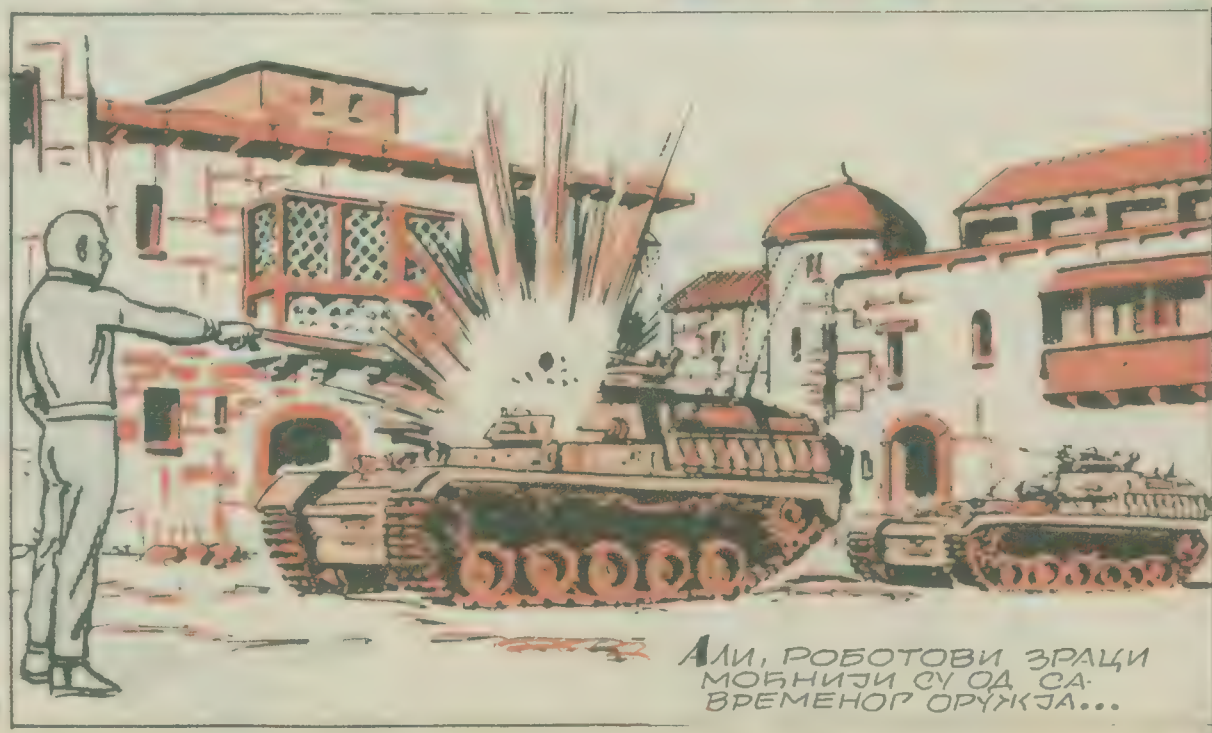
АЛИ, РОБОТОВИ ЗРАЦИ МОЋНИЈИ СУ ОД САВРЕМЕНОГ ОРУЖЈА...

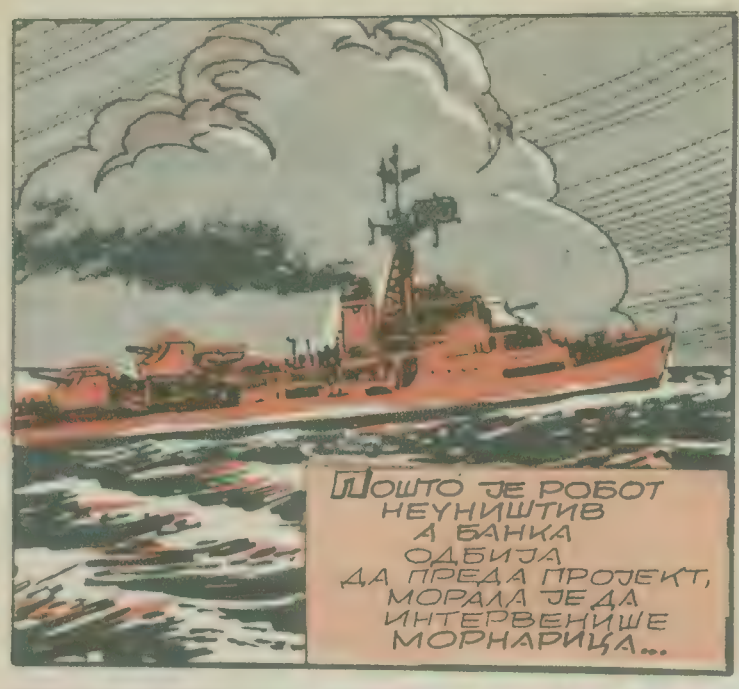
Пошто је робот неуништив а банка одбија да преда пројект, морала је да интервенише морнарица...

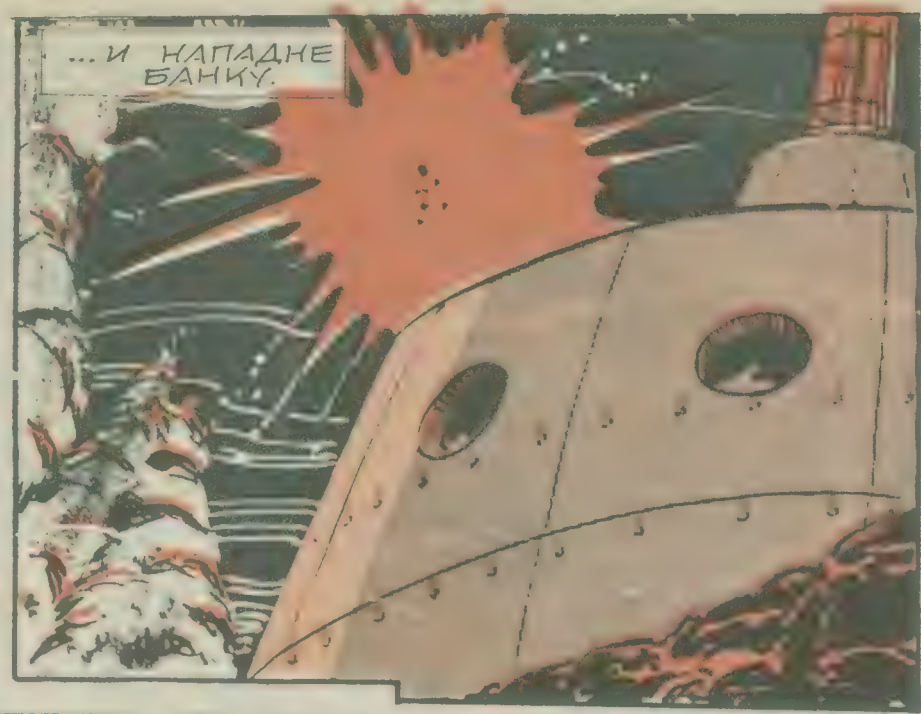
...и нападне банку.

Наша је банка неуништива. Требало би то да схватите!
По том пројекту можемо да направимо много таквих робота!

Ако ни питон не помогне, нема нам спаса!
А шта питон треба да уради?
До банке се није могло продрети. Остало је само једно: да Вик и Дон активирају свог чудесног питона.

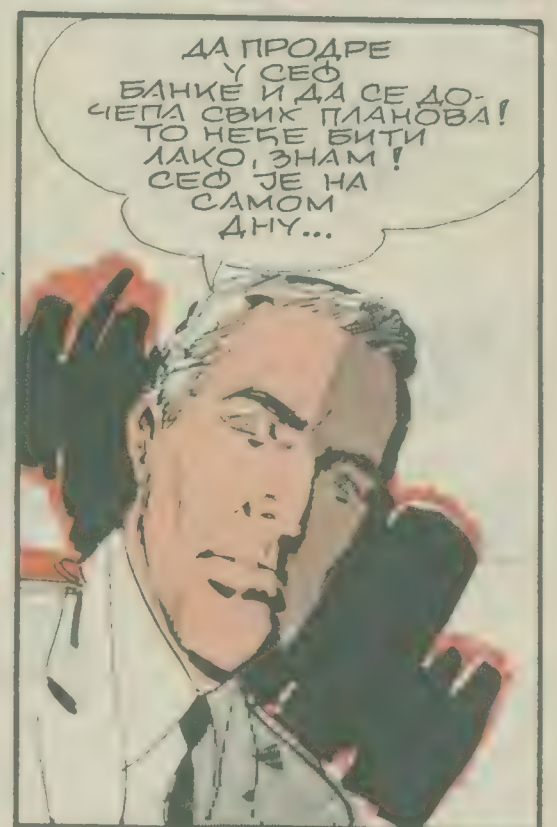
Да продре у сеф банке и да се дочепа свих планова! То неће бити лако, знам! Сеф је на самом дну...

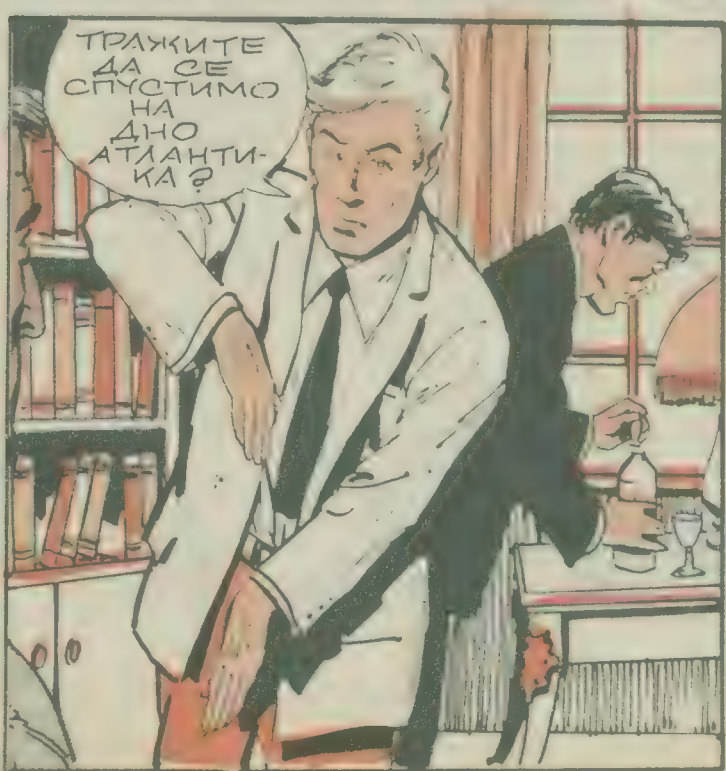
Тражите да се спустимо на дно Атлантика?

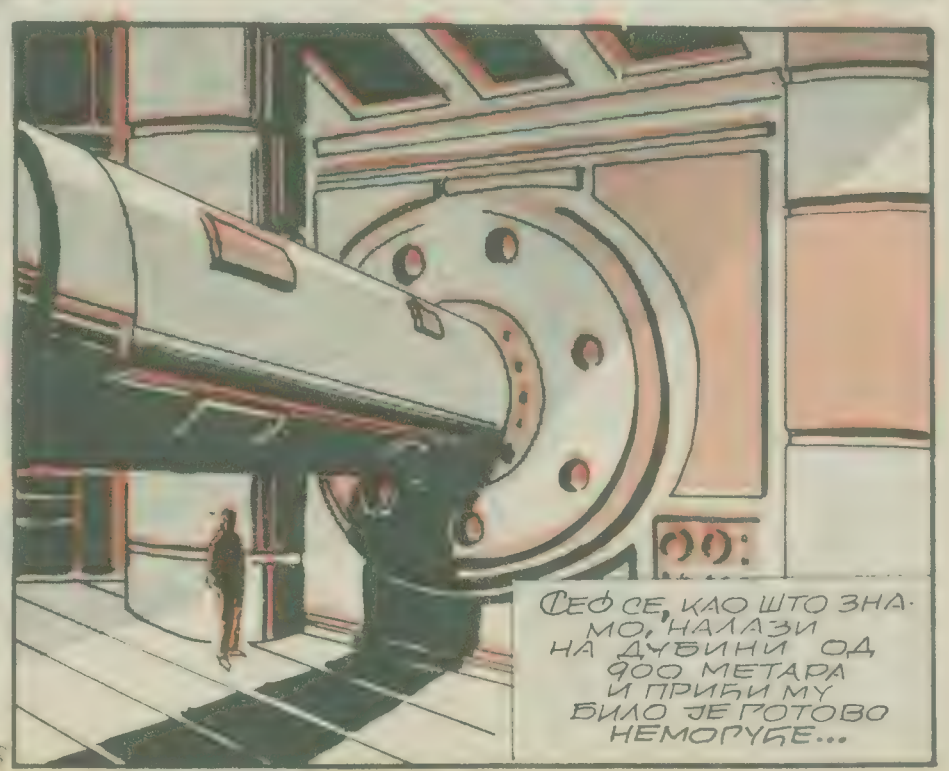
Сеф се, као што знамо, налази на дубини од 900 метара и приби му било је готово немогуће...

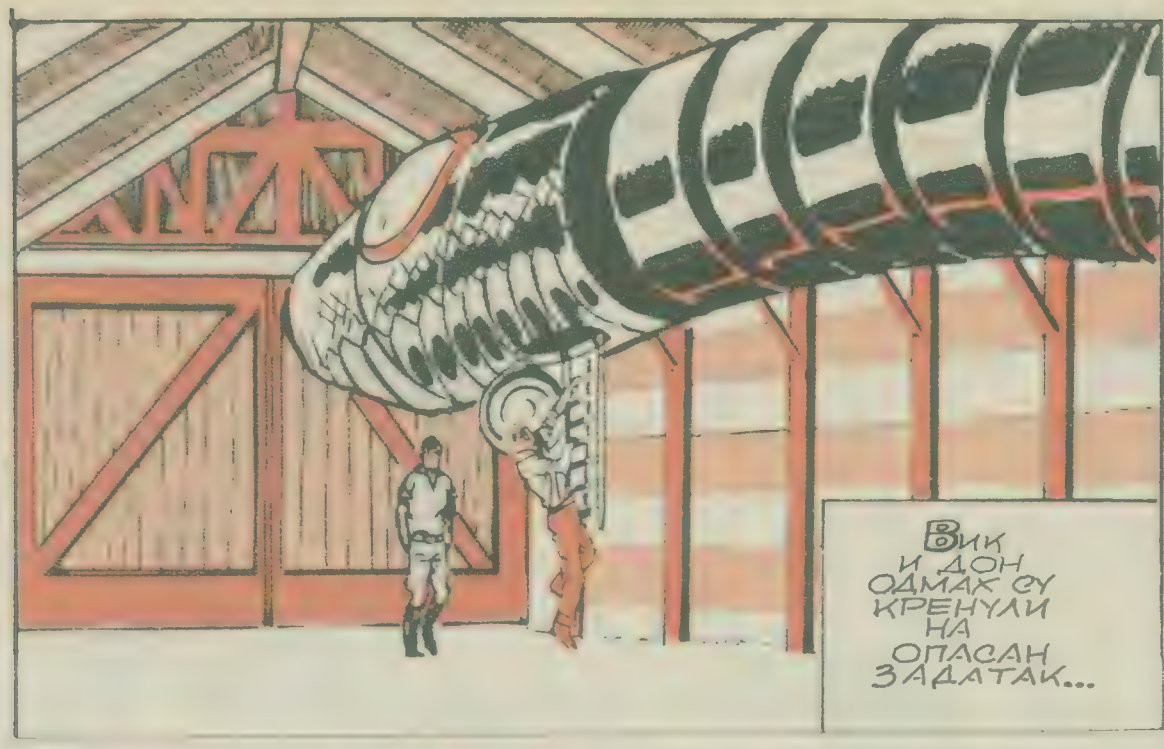
Вик и Дон одмах су кренули на опасан задатак...

Стално проверавај притисак! Знаш до које дубине треба да заронимо!
Сад ћемо заронити!

Ево питона!
Треба обавестити шефа!

У Лондону се настављају испитивања...
Покушаћу са електронима!

Али у том тренутку...
Дајте то овамо! Брзо!

Нее...
Ра-та-та-та

Нападачи су пожурили према својој летелици...
Брзо! Диригитор чека!

ЗАДАТАК УСПЕШНО ОБАВЉЕН!
ПОЖУРИТЕ! СВЕ ЈЕ СПРЕМНО!

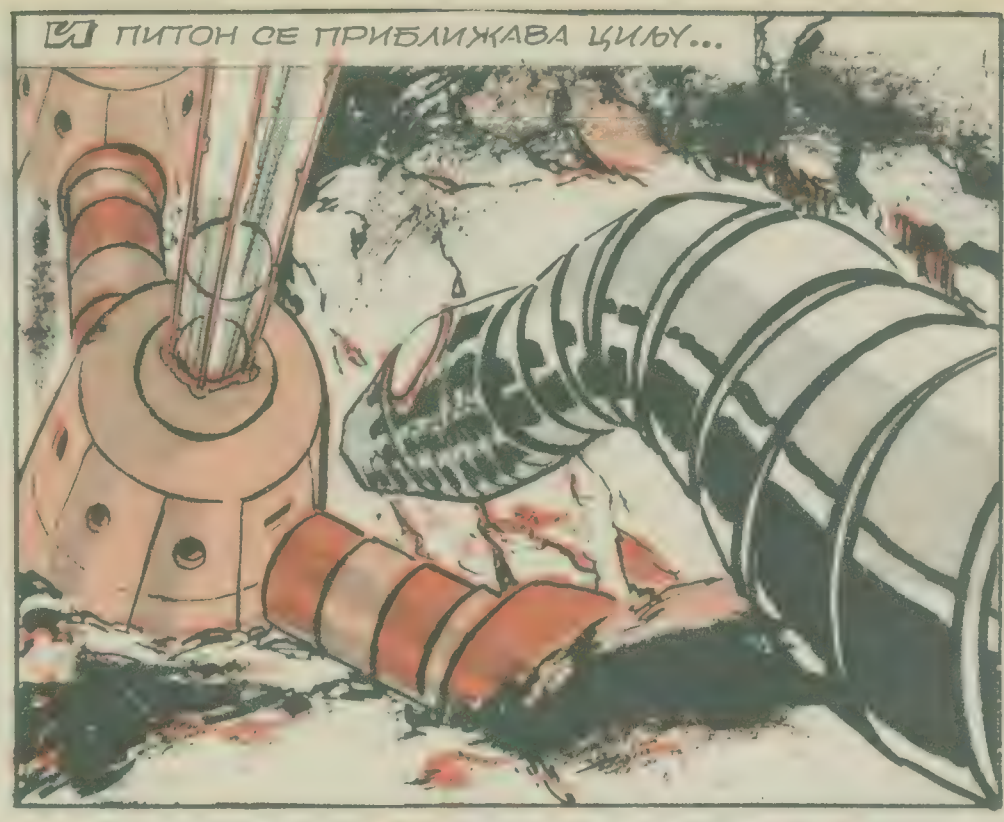
И ПИТОН СЕ ПРИБЛИЖАВА ЦИЉУ...

ЕВО БАНКЕ! ДА ПРОБАМО ДА УЂЕМО?
НЕ СМЕМО ДИРЕКТНО НА СЕФ! МОРАМО ДА УЂЕМО НЕКАКО СА СТРАНЕ!

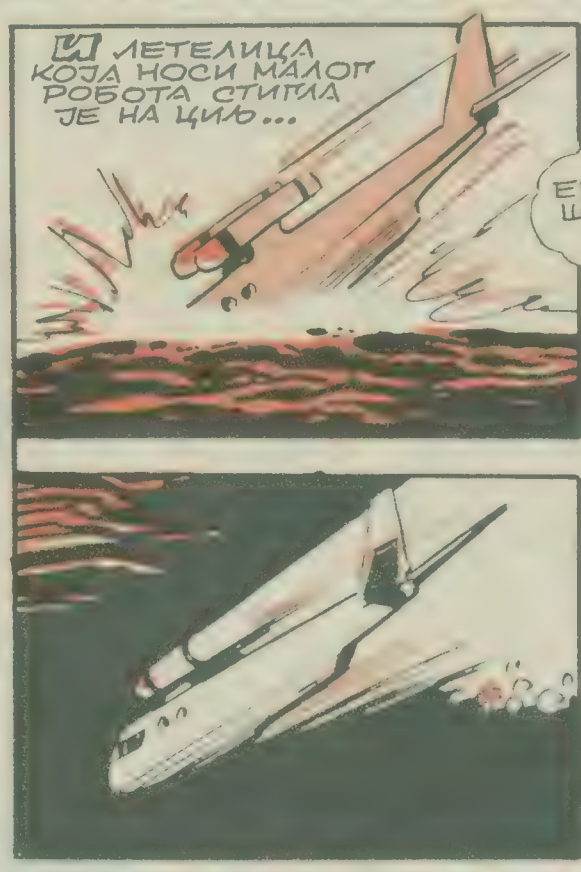
И ЛЕТЕЛИЦА КОЈА НОСИ МАЛОГ РОБОТА СТИГЛА ЈЕ НА ЦИЉ...

ЕВО ГА, ШЕФЕ!
ПИТОН НИШТА НЕЋЕ МОЋИ ПРОТИВ ОВЕ „ИГРАЧКЕ
Нешто касније...

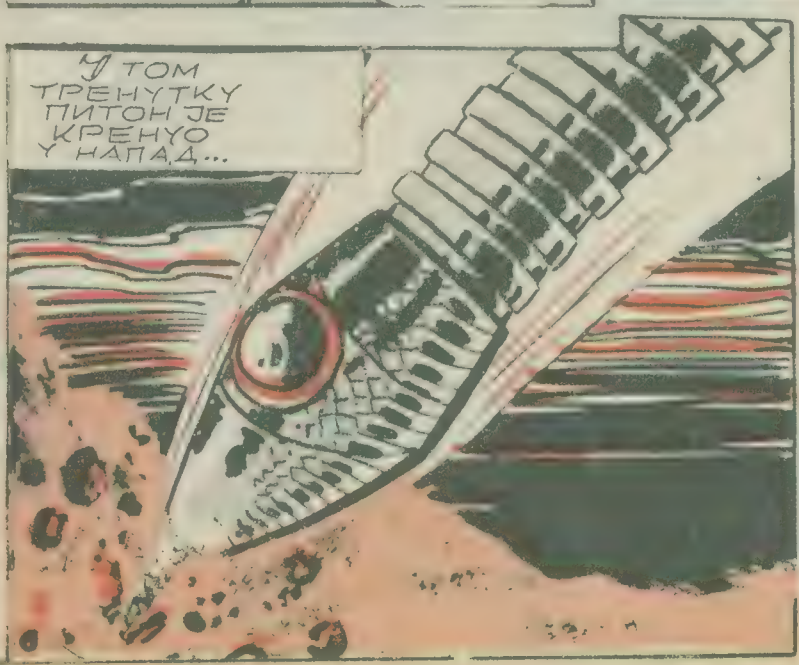
У ТОМ ТРЕНУТКУ ПИТОН ЈЕ КРЕНУО У НАПАД...

СТЕНА ЈЕ ВЕОМА ЧВРСТА!
ПОЈАЧАЈ ПРИТИСАК!

БУШИЛИЦА СЕ СЛОМИЛА!

ПРОБАЋУ ДА ЈЕ ПОПРАВИМ!

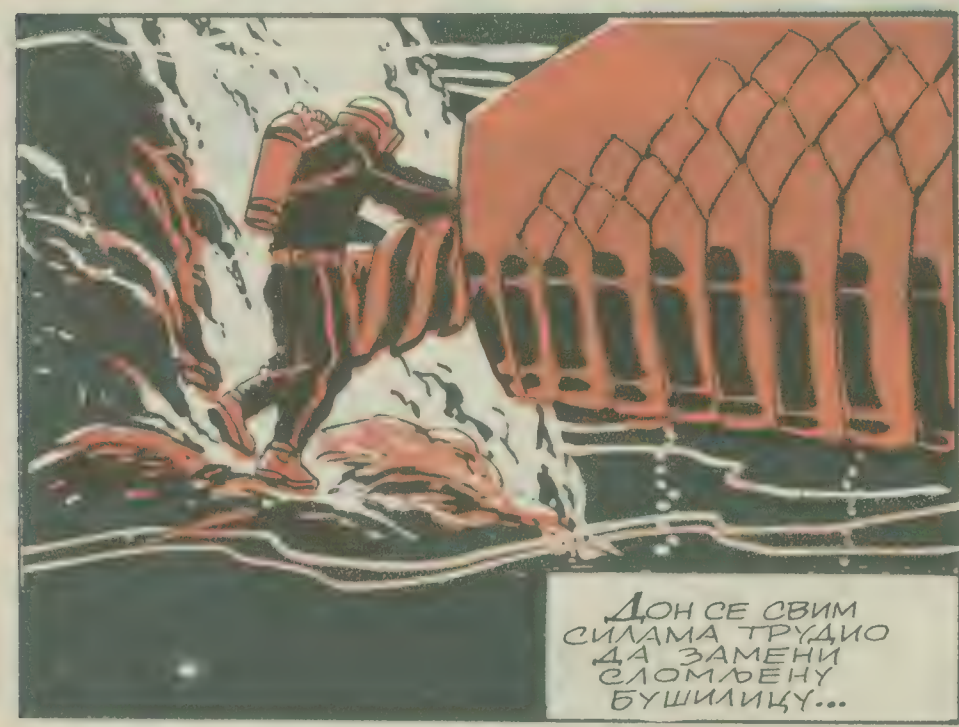
ДОН СЕ СВИМ СИЛАМА ТРУДИО ДА ЗАМЕНИ СЛОМЉЕНУ БУШИЛИЦУ...

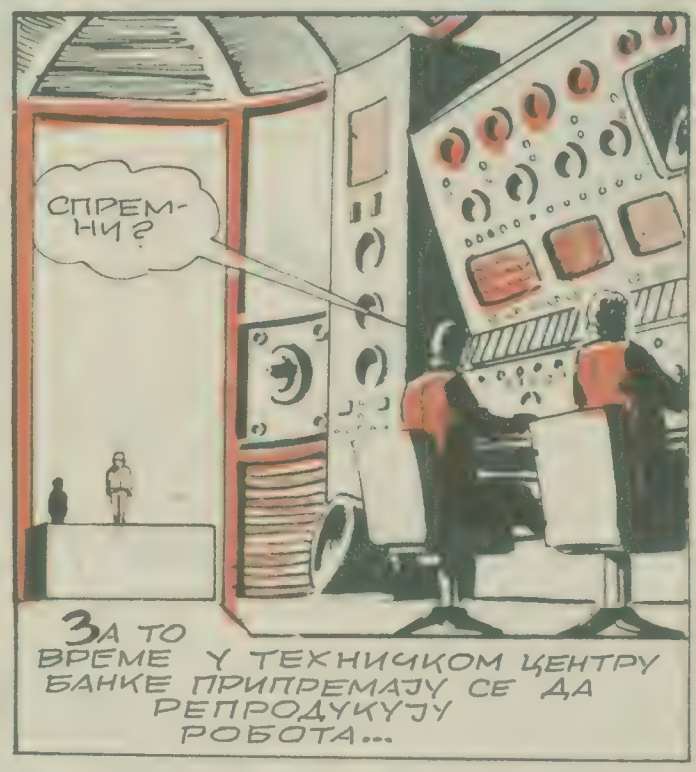
СПРЕМНИ?
ЗА ТО ВРЕМЕ У ТЕХНИЧКОМ ЦЕНТРУ БАНКЕ ПРИПРЕМАЈУ СЕ ДА РЕПРОДУКУЈУ РОБОТА...

ПОЖУРИ, ДОНЕ!

ТЕХНИЧАРИ СУ УКЉУЧИЛИ АПАРАТЕ И...
УСПЕЛИ СМО!

ДОН ЈЕ УСПЕО...

СВЕ ЈЕ У РЕДУ, ВИК! МОЖЕМО ДА КРЕНЕМО!

ПИТОН ЈЕ ПОНОВО КРЕНУО У НАПАД.

САМО ПОЛАКО!

САДА СМО ИСПОД БАНКЕ!

ДА ЈОШ ЈЕДНОМ ПОГЛЕДАМ ПЛАН КОЈИ НАМ ЈЕ ДАО МАКС!

ЕВО ТЕ ОДА-ЈЕ!

У БАНЦИ...

ПРОФЕ-СОР ДАНА НИЈЕ ЗНАО ДА СЕ ОВИМ РОБОТИМА МОЖЕ УПРАВЉА-ТИ И СА ДАЉИНЕ. ДА ВИДИМО...

ПИТОН ЈЕ ПРОБИО СТЕНУ И САД ПОКУШАВА ДА ПРОДРЕ У СЕО. АЛИ, РОБОТ ЋЕ ГА СРЕ-ДИТИ!

СТИГ-ЛИ СМО!

ДА БИ ЗАШТИТИО СЕФ У КОЈЕМ СЕ НАЛАЗИО ПРОЈЕКТ, ДИРЕКТОР БАНКЕ УПУТИО ЈЕ РОБОТА...

ЕВО НАС, ДОНЕ!

ПРО-БИЛИ СМО ПОД!

МОРАЋЕМО ДА БУШИМО СЕФ!

И ПРЕД ЗАПАЊЕНИМ ЧУВАРОМ ПИТОН ЈЕ УСМЕРИО ТОПЛОТНИ ЗРАК НА СЕФ...

У ТОМ ТРЕНУТКУ...

УПОМОЋ!

НАПРАВИЛИ СУ РОБОТА! БРЗО! ДА СПАСЕМО ЧОВЕКА!

КАСНО!

СРЕЋОМ, ЗАХВАЉУЈУЋИ УРЕЂАЈУ ЗА МЕЊАЊЕ ТЕМПЕРАТУРЕ, ПИТОН ЈЕ НА ОВЕ ЗРАКЕ ОТПОРАН!

ЗА ТО ВРЕМЕ, ИЗНАД БАНКЕ КРУЖИ ЈЕДАН ВОЈНИ БРОД...
ПОГЛЕДАЈТЕ! СИГНАЛИ!

НЕКО, ИЗГЛЕДА ЖЕЛИ ДА СТУПИ С НАМА У ВЕЗУ!

У ПОДНОЖЈУ БАНКЕ ВОДИЛА СЕ СУРОВА БОРБА...

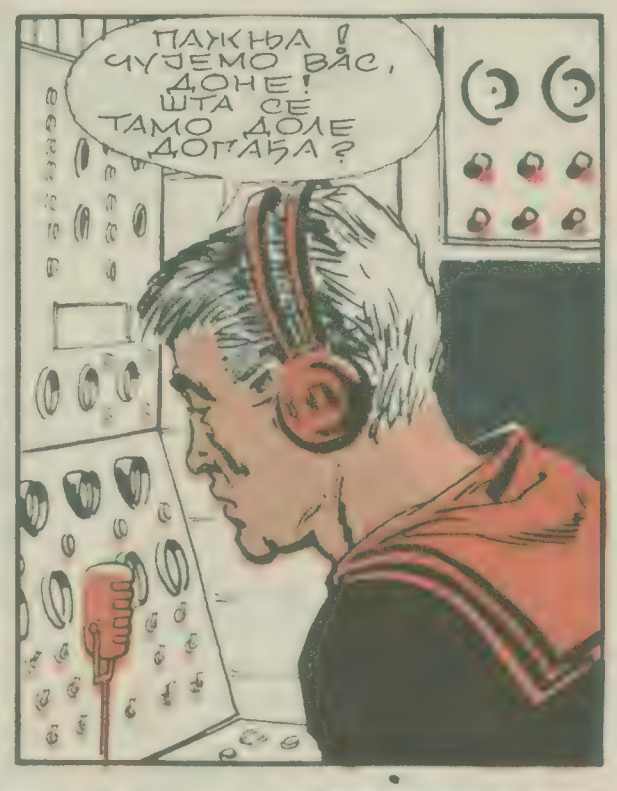
ПАУКЊА! ЧУЈЕМО ВАС, ДОНЕ! ШТА СЕ ТАМО ДОЛЕ ДОГАЂА?

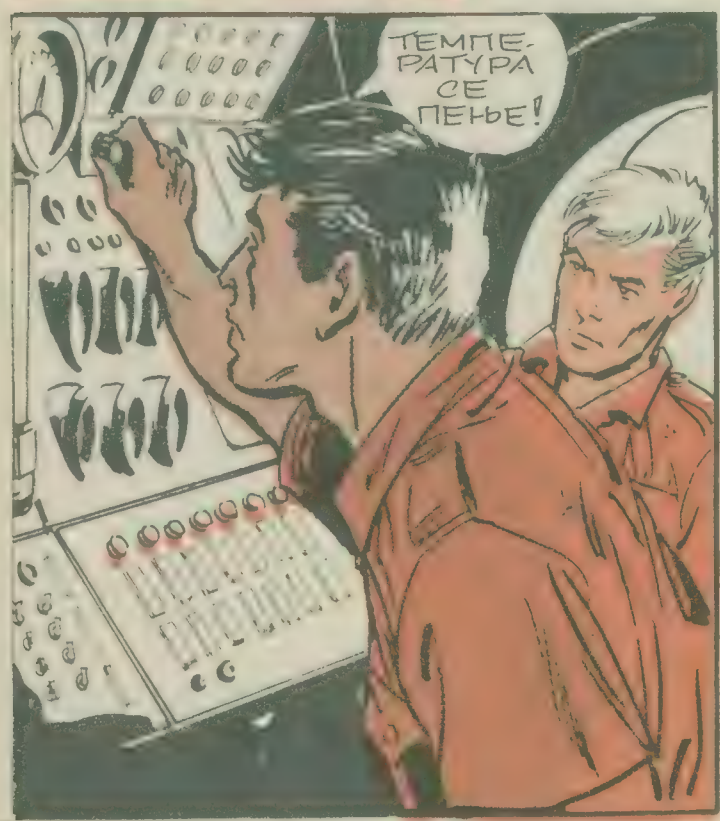
ТЕМПЕРАТУРА СЕ ПЕЊЕ!

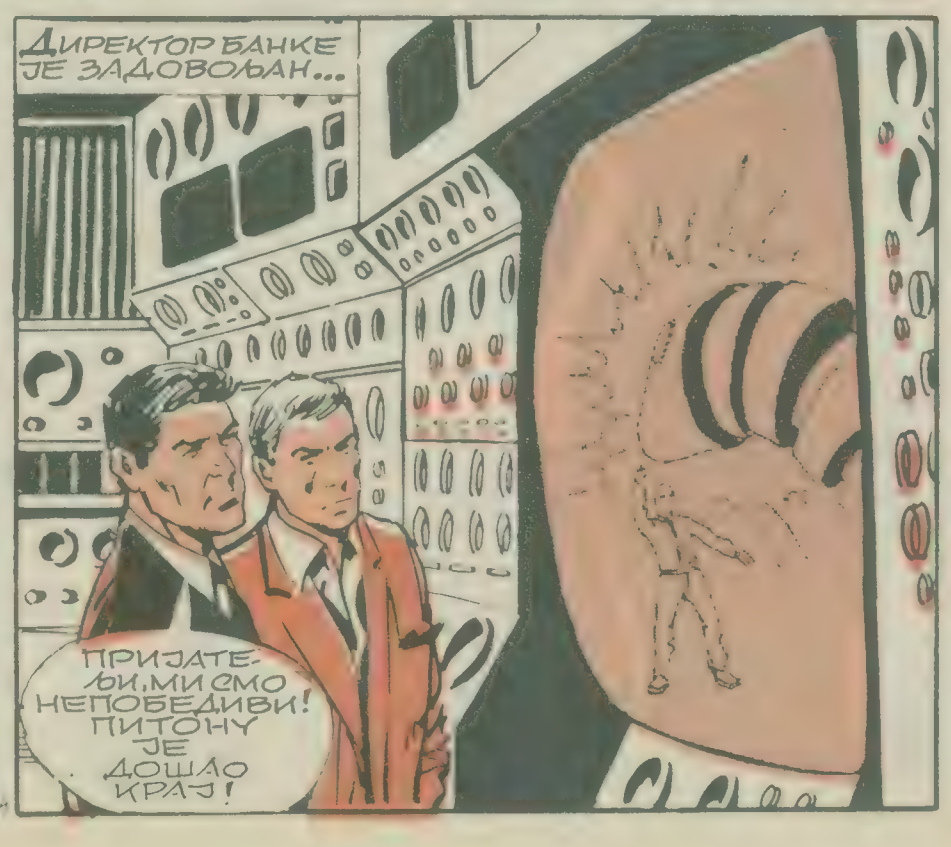
ДИРЕКТОР БАНКЕ ЈЕ ЗАДОВОЉАН...
ПРИЈАТЕЉИ, МИ СМО НЕПОБЕДИВИ! ПИТОНУ ЈЕ ДОШАО КРАЈ!

ПРОБУ-
ШИ ГА,
ДОНЕ!
ТО НАМ ЈЕ
ПОСЛЕД-
ЊА
ШАНСА!

УСПЕЛИ
СМО!

БУУУМ

ЕКСПЛОЗИЈА
ЈЕ БИЛА
СТРАШНА...

НЕ...
НЕСТАО
ЈЕ!

НА ВРЕМЕ
СМО ГА
УДЕСИЛИ!

БРЗО! ДОЧЕПАЈ-
ТЕ СЕ ТИХ
ЉУДИ ПРЕ
НО ШТО
НАБУ
ПЛАНО-
ВЕ!

" ТН: РУТНОН " S.W.O. бр 15.

Нешто
КАС-
НИ-
ЈЕ...

РАТАТАТА

РАТАТАТА

ПИТОН ЈЕ
ОДМАХ
ОДГОВОРИО
НА НАПАД...

ЉУДИ СУ ПОЧЕЛИ ДА БЕЖЕ...

АЛИ, ОНИ ИЗ УПРАВЕ БАНКЕ НИСУ СЕ ПРЕДАВАЛИ.
ИДЕМО НА ПОВРШИНУ!

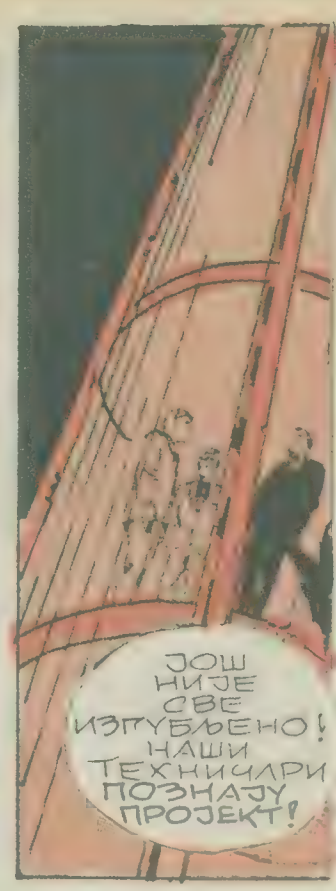
ЈОШ НИЈЕ СВЕ ИЗГУБЉЕНО! НАШИ ТЕХНИЧАРИ ПОЗНАЈУ ПРОЈЕКТ!

И УБРЗО СУ СЕ НАШЛИ НА ПОВРШИНИ...
ВИ СЕ СВИ СЕЋАТЕ ДА ЈЕ ПРИ ИЗГРАДЊИ БАНКЕ...

...ПРЕДВИЂЕНА У СЛУЧАЈУ КРАЈЊЕ ОПАСНОСТИ, И МОГУЋНОСТ ДА СЕ ОНА УНИШТИ!

ЗА ТО ВРЕМЕ ДОН ЈЕ ПРЕТРАЖИВАО...

ГОС ПОДО, ЗА ТРИДЕСЕТ СЕКУНДИ СВЕ ЋЕ БИТИ УНИШТЕНО!

ЈОШ САМО ДВАДЕСЕТ СЕКУНДИ!

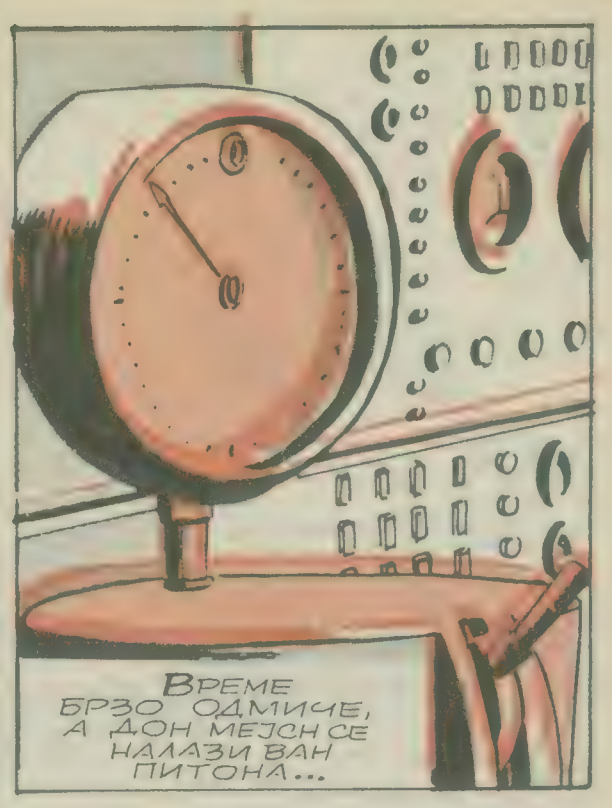
ВРЕМЕ БРЗО ОДМИЧЕ, А ДОН МЕЈСН СЕ НАЛАЗИ ВАН ПИТОНА...

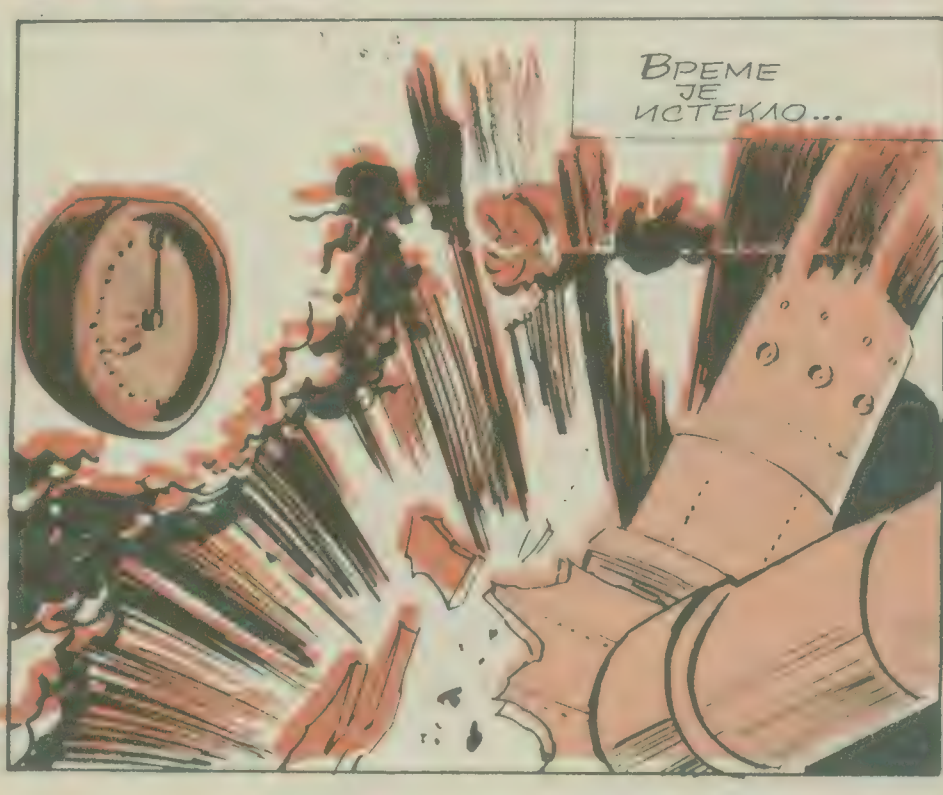
ВРЕМЕ ЈЕ ИСТЕКЛО...

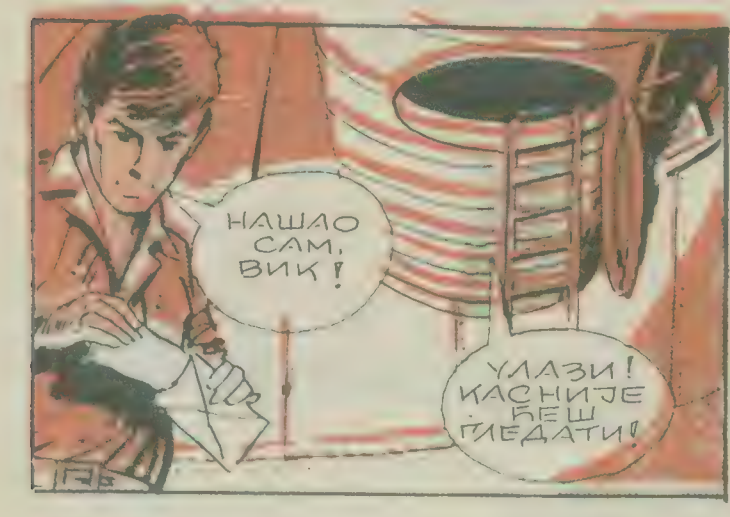
НАШАО САМ, ВИК!
УЛАЗИ! КАСНИЈЕ ЋЕШ ГЛЕДАТИ!

ДОН ЈЕ УШАО У ПОСЛЕДЊЕМ ТРЕНУТКУ...
СВЕ ЈЕ ОТИШЛО ДО СТО БАВОЛА!

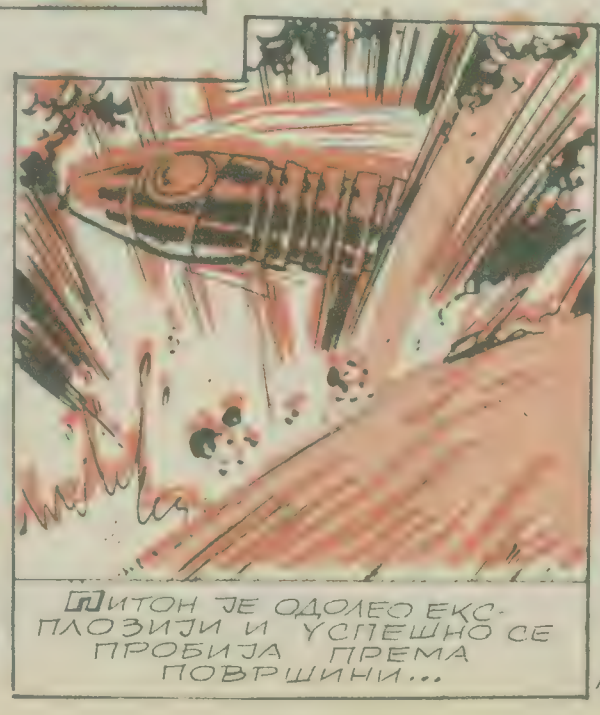
ПИТОН ЈЕ ОДОЛЕО ЕКСПЛОЗИЈИ И УСПЕШНО СЕ ПРОБИЈА ПРЕМА ПОВРШИНИ...

НА ВОЈНОМ БРОДУ...
ЈЕДАН БРОД ИДЕ ПРЕМА НАМА!
ПОКУШАЋУ ДА С ЊИМ УСПОСТАВИМ КОНТАКТ!

АЛИ, ПА СИГНАЛЕ ВОЈНОГ БРОДА НИКО НИЈЕ ОДГОВОРИО...

АЛИ ТИМ ГРЕНУ СУ...

УСПОСТАВИО САМ ВЕЗУ С ПИТОНОМ! ТРЕБА ЗАУСТАВИТИ ОНАЈ БРОД!

И ПОЧЕЛА ЈЕ БИТКА...

НЕШТО КАСНИЈЕ ПИТОН СЕ САМ ОБРАЧУНАО СА СВОЈИМ НЕПРИЈАТЕЉЕМ...

ПРОЈЕКТ НИЈЕ БИО ПОТПУН! ЗАХВАЉУЈУЋИ ВАМА, РОБОТА ВИШЕ НЕЋЕ БИТИ!

АЛИ, НАША МИСИЈА ЈОШ НИЈЕ ЗАВРШЕНА!

И ПИТОН ЈЕ КРЕНУО У ПУСТИЊУ ДА СЕ РАЗРАЧУНА С ЈЕДИНИМ ПРЕОСТАЛИМ РОБОТОМ.

КРАЈ

Велике авантуре мира и рата: КРАЈ ЏОРЏА МАШИНКЕ

Оклахома сити, 22. јул 1933.
Једне веома топле вечери, милијардер Чарлс Јуршел и његова жена Беренис играли су карте у луксузној вили са пријатељима посетиоцима и господином Царет.

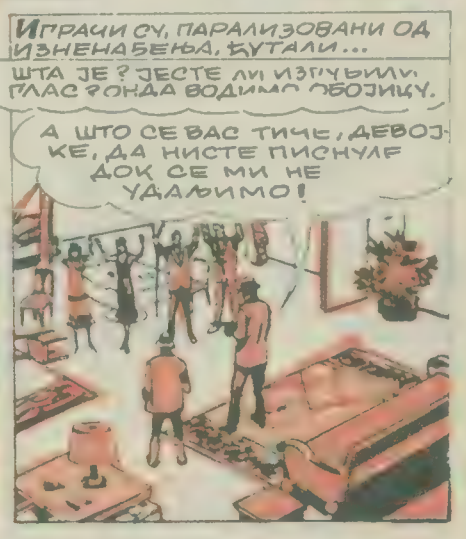

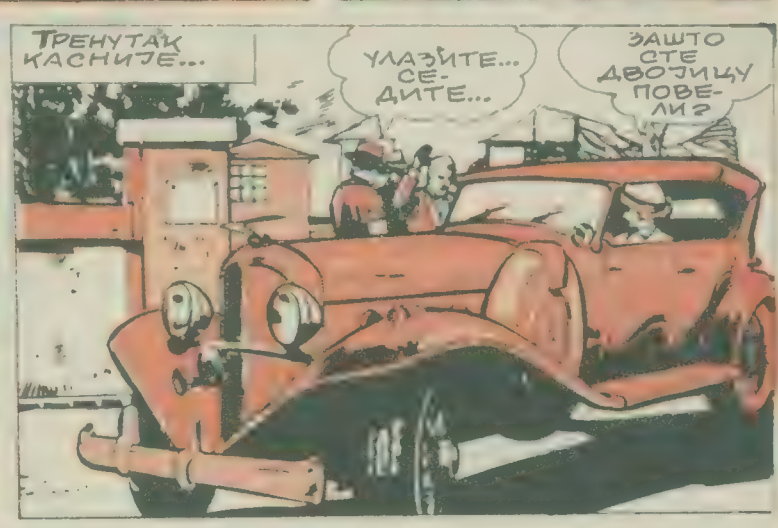

ДА, ЈЕДАН ЧОВЕК ВИШИ ОД МЕТАР И ОСАМДЕСЕТ, ЛИЦЕ ЈЕ ПОКРИО МАРАМИЦОМ... У РУКАМА ЈЕ ИМАО МАШИНКУ... ХРАПАВОГ ГЛАСА... БИО ЈЕ СТРАШАН...

МОЖЕШ ЛИ ДА НЕШТО ЗАКЉУЧИШ ПРЕМА ТОМ ОПИСУ, МАЈК?

НЕКА МЕ ЂАВО НОСИ АКО ТО НИЈЕ ЏОРЏ „МАШИНКА"...

ДА, ТО ЈЕ ЊЕГОВ СТИЛ САМО ЈЕ ОН ТОЛИКО ЛУД ДА РАДИ ТАКО ОТВОРЕНО!

ОБАВЕСТИЋУ ДРЖАВНУ ПОЛИЦИЈУ...

У МЕЂУВРЕМЕНУ, ЧИМ ЈЕ АУТОМОБИЛ ИЗИШАО ИЗ ГРАДА, ЗАУСТАВИО СЕ НА ЈЕДНОМ СЕОСКОМ ПУТУ...

ИЗБАЦИ ГА НАПОЉЕ...

ВАЛТЕРА ЏАРЕТА СУ ИЗБАЦИЛИ ИЗ АУТА...

ЗБОГОМ ПРИЈАТЕЉУ, ВРАТИ СЕ КУЋИ И КАЖИ ЏУРШЕЛОВОЈ ЖЕНИ ДА НЕ ШАЉЕ ЗА НАМА ПОЛИЦИЈУ ЈЕР ЋЕМО ЈОЈ ИНАЧЕ ПОСЛАТИ МУЖЕВЉЕВУ ГЛАВУ. УСКОРО ЋЕМО СЕ ЈАВИТИ!

КАДА СЕ ЏАРЕТ ПРИБРАО, АУТО ЈЕ ВЕЋ БИО ТОЛИКО ДАЛЕКО ДА НИЈЕ МОГАО ДА ПРОЧИТА БРОЈ ТАБЛИЦЕ...

ИМАО САМ СРЕЋУ... АЛИ ШТА ЋЕ БИТИ СА ЈАДНИМ ЧАРЛСОМ?

А САДА КУЋИ! ИМАМО ДУГО ЈОШ ДА ПУТУЈЕМО...

САТ КАСНИЈЕ ВАЛТЕР ЏАРЕТ ЈЕ БЕРЕНИКИ ЏУРШЕЛ ПРЕНЕО ПОРУКУ БАНДИТА. ОНА СЕ КАЈАЛА ШТО ЈЕ ОБАВЕСТИЛА ПОЛИЦИЈУ...

МОЛИМ ВАС НЕМОЈТЕ НИШТА ПРЕДУЗЕТИ, ДА НЕ БИ МОЈ МУЖ СТРАДАО.

ИСТРАГА ЈЕ ВЕЋ ЗАПОЧЕТА. АЛИ СВЕ ЋЕ СЕ ОБАВИТИ У НАЈВЕЋОЈ ТАЈНОСТИ... ТРЕБА ДА САЧЕКАМО ДА ВАМ СЕ БАНДИТИ ЈАВЕ..

АУТОМОБИЛ БАНДИТА ЈЕ ЈУРИО НЕКОЛИКО САТИ. КАД ЈЕ СТИГАО У ОДРЕЂЕНО МЕСТО, ЧАРЛС ЏУРШЕЛ ЈЕ ПРОРАЧУНАО ДА ЈЕ ПОСЛЕ ПОДНЕ...

НЕПРИЛИКЕ? ДОЛАРИ, СТАРИ! НЕ ЗНАШ КОЛИКО ВРЕДИ ОВАЈ ЧОВЕК?

А, ТО СТЕ ВИ? ОПЕТ НЕПРИЛИКЕ, А?

НАПРАВИЋЕТЕ НЕПРИЛИКЕ МЕНИ И МОЈОЈ ЖЕНИ...

ХАЈДЕ, ШТА СИ СЕ СНУЖДИО... МОРАМО ДА ОСТАНЕМО ОВДЕ НЕКОЛИКО ДАНА. ДОБРО ЋЕМО ТИ ПЛАТИТИ... ОДВЕДИТЕ ГА УНУТРА, МОМЦИ!

ЧАРЛСА ЈУРШЕЛА СУ ЗАТВОРИЛИ У ЈЕДНУ СОБУ И ДУГО ГА ТАКО ОСТАВИЛИ ВЕЗАНИХ ОЧИЈУ...

ВОЛЕО БИХ ДА ЗНАМ ГДЕ СЕ НАЛАЗИМ... ПО МИРИСУ И КОКОДАЈАЊУ МИСЛИМ ДА САМ НА СЕЛУ... АЛИ ГДЕ? ОКЛАХОМИ ИЛИ У ДРУГОЈ ДРЖАВИ?

А ОНДА СЕ ОТВОРИШЕ ВРАТА...

ДОНЕЛА САМ ТИ ДА ЈЕДЕШ, ПРИЈАТЕЉУ...

ШТА ЋЕТЕ СА МНОМ?

...

НЕЋЕШ ВАЉДА ДА КАЖЕШ ДА НИСИ РАЗУМЕО! УЦЕНИЛИ СМО ТЕ НА 200.000 ДОЛАРА. АКО НАМ ПЛАТЕ, ПУСТИЋЕМО ТЕ КУЋИ. АКО НЕ ПЛАТЕ, НЕГДЕ ЋЕМО ТЕ САКРАНИТИ.

СЛУШАЈ, НЕКАКО СЕ СНАЂИ ЗА ЈЕЛО, ЈЕР ТИ РУКЕ ОСТАЈУ ВЕЗАНЕ...

ЧУДНО, ЈУРШЕЛ СЕ НИЈЕ БОЈАО. ЧАК НИЈЕ ИЗГУБИО НИ АПЕТИТ. СВЕ ЈЕ ПОЈЕО И ПОПИО...

ХМ... МИНЕРАЛНА ВОДА... ИЗГЛЕДА ИЗ БУНАРА... МОРАМ ДА УПАМТИМ ОВЕ ДЕТАЉЕ.. МОГУ ДА ПОСЛУЖЕ ЗА ОТКРИВАЊЕ КИДНАПЕРА. ГЛЕ... ЗВУК АВИОНА!

У СТВАРИ, ЈЕДАН АВИОН ЈЕ НАДЛЕТЕО ПРЕДЕО ГДЕ СЕ НАЛАЗИО ЈУРШЕЛ...

ПЕТ МИНУТА КАСНИЈЕ, ЖЕНА ЈЕ УШЛА У СОБУ ПО ПОСУЂЕ. ИРОНИЧНО ЈЕ ПИТАЛА ЈУРШЕЛА ДА ЛИ ЈЕ ДОБРО ЈЕО...

С ОБЗИРОМ НА ОКОЛНОСТИ, НИЈЕ ЛОШЕ. ВОЛЕО БИХ ДА ЗНАМ КОЛИКО ЈЕ САТИ. ИЗГУБИО САМ ПОЈАМ О ВРЕМЕНУ...

САДА ЈЕ 18'45. А, СКОРО ЗАБОРАВИХ. ПОСЛАЛИ СМО ПИСМО СА УЦЕНОМ. МОЛИ БОГА ДА ТВОЈА ЖЕНА БРЗО ОДГОВОРИ!

БАНДИТИ СУ ПОСЛАЛИ УЦЕЊИВАЧКО ПИСМО БЕРЕНИСИ ЈУРШЕЛ, АЛИ НА АДРЕСУ НОВИНАРА КИРКПАТРИКА. ЧИМ ЈЕ НОВИНАР ПРИМИО ПИСМО, ДОЈУРИО ЈЕ КОД ЊЕ.

ТРАЖЕ ДВЕСТА ХИЉАДА ДОЛАРА. НОВАЦ ТРЕБА ДА ДОНЕСЕМ У ПОНЕДЕЉАК У КАНЗАС СИТИ И ДА ОДСЕДНЕМ У КОТЕЛУ МЈУЕЛБАХ, ПОД ИМЕНОМ КИНКЕЈД...

ТАМО ЋЕ ВАМ СЕ ЈАВИТИ... ТРЕБА САМИ ДА ОДЛУЧИТЕ ДА ЛИ ЖЕЛИТЕ ДА ПЛАТИТЕ?

ПА НАРАВНО ДА ЋУ ПЛАТИТИ. УЧИНИЋУ СВЕ ШТА ТРАЖЕ САМО ДА МИ ВРАТЕ ЧАРЛСА. АЛИ, ВИ НЕЋЕТЕ НИШТА УЧИНИТИ, ЈЕ ЛИ ТАКО? НЕ ЖЕЛИМ ДА ГА УБИЈУ...

НЕ, СТУПИЋЕМО У АКЦИЈУ ТЕК КАД ВАМ СЕ МУЖ ВРАТИ.

АЛИ, АГЕНТ Ф.Б.И. ЈЕ ЛАГАО, ДА БИ ЈЕ УМИРИО. НИЈЕ БИО СИГУРАН ДА ЛИ ЋЕ БАНДИТИ ПУСТИТИ ЧАРЛСА КАД ПРИМЕ НОВАЦ: МОГЛИ БИ ДА ГА УБИЈУ. ЗАТО ТРЕБА ОДМАХ[illegible] ШТО ПРЕДУЗЕТИ.

Ф.Б.И. ЈЕ НАРЕД[illegible] БАНЦИ ДА [illegible] ЈЕ [illegible] НОВЦИ [illegible] ПРЕДАТЕ ЗАЧИМА.

СТЕНЛИ БУН, ЈЕДАН ОД НАЈБОЉИХ АГЕНАТА КРИШОМ ЈЕ ПРАТИО КИРКПАТРИКА У КАНЗАС СИТИ.

ОДСЕО ЈЕ У ХОТЕЛУ У КОМЕ ЈЕ ВЕЋ ЧЕКАО ЈЕДАН АГЕНТ Ф.Б.И. КОГА СУ РАНИЈЕ ОБАВЕСТИЛИ.

ДА, ДОБИЋЕМО СОБУ ПОРЕД КИРКПАТРИКОВЕ. КОНТРОЛА ТЕЛЕФОНА ЈЕ ПОСТАВЉЕНА. КАД ЗАЗВОНИ ТЕЛЕФОН У ЊЕГОВОЈ СОБИ, ЗВОНИЋЕ И У НАШОЈ...

ШО, ЈЕСИ ЛИ РАЗГОВАРАО СА ДИРЕКТОРОМ ХОТЕЛА?

САД МИ ПРЕОСТАЈЕ САМО ДА ЧЕКАМ...

ПРОШЛА СУ ЧЕТИРИ ДАНА. НИШТА СЕ НИЈЕ ДОГОДИЛО. ЈЕДНЕ ВЕЧЕРИ, 30. ЈУЛА, ОСАМ ДАНА ПОСЛЕ КИДНАПОВАЊА, ЗАЗВОНИО ЈЕ ТЕЛЕФОН У ОБЕ СОБЕ ИСТОВРЕМЕНО.

КИНКЕЈД? ОДМАХ ПОНЕСИТЕ КОФЕР С НОВЦЕМ И УПУТИТЕ СЕ ПРЕМА ЛАЈНВУД БУЛЕВАРУ. ТАМО ЋЕМО СЕ САСТАТИ. НИКАКВИХ ШАЛА, РАЗУМЕТЕ ЛИ?

ДОБРО, У РЕДУ!

ТУ СМО. ДЕЈВИ И ПУС СУ НА СВОМ МЕСТУ?

ПРАТИЋЕ ТЕ У АУТОМОБИЛУ. СРЕЋНО, СТЕНЕ. АКО ПРИМЕТЕ ДА ИХ ПРАТЕ, МОЖЕМО ДА КАЖЕМО ЗБОГОМ ЈУРШЕЛУ...

КАД ЈЕ КИРКПАТРИК ИЗИШАО, НА УЛИЦИ ЈЕ БИЛО МАЛО ПРОЛАЗНИКА. ПОЛАКО СЕ УПУТИО ПРЕМА ЛАЈНВУД БУЛЕВАРУ...

НИЈЕ ЗНАО ДА ГА ПРАТИ АГЕНТ Ф.Б.И....

ОДЈЕДНОМ, ИЗ МРАКА СЕ ПОЈАВИО ВИСОК И КРУПАН ЧОВЕК И ПОШАО У СУСРЕТ КИРКПАТРИКУ...

ДА, АЛИ ГДЕ ЈЕ ЧАРЛС?

КАКО ЈЕ, ПРИЈАТЕЉУ? СВЕ У РЕДУ. ЈЕСТЕ ЛИ ДОНЕЛИ РОБУ?

НЕ БРИНИТЕ ЗА ЊЕГА. БИЋЕ КОД КУЋЕ ЗА 12 ЧАСОВА... АКО МИ НИСТЕ ПРИПРЕМИЛИ НЕКУ ПРЕВАРУ... СТАНИ... НЕКО ДОЛАЗИ!

ПЕВАЈУЋИ И ТЕТУРАЈУЋИ СЕ КАО ПИЈАНИЦА, СТЕНЛИ ПРОЂЕ ПОРЕД ЊИХ И НЕ ПОГЛЕДАВШИ ИХ. АЛИ БИО МУ ЈЕ ДОВОЉАН ЈЕДАН БРЗ ПОГЛЕД ДА ПРЕПОЗНА ЧОВЕКА СА СЛАМНИМ ШЕШИРОМ: БИО ЈЕ ТО ЗАИСТА ЗЛОГЛАСНИ ЏОРЏ „МАШИНКА" КЕЛИ...

ОН ЈЕ ... ЏОРЏ „МАШИНКА"... КАД БИХ МОРАО НЕПРИМЕЋЕН ДА ГА ПРАТИМ...

АЛИ АГЕНТ Ф.Б.И. ЈЕ ЗНАО ДА БИ КЕЛИ ОДМАХ ПРИМЕТИО ДА ГА ПРАТЕ. ЗАСАД СЕ ТРЕБА ЗАДОВОЉИТИ ТИМЕ ШТО ЈЕ УЦЕЊИВАО ПРЕПОЗНАТ...

ТАКО СУ СЕ БАНДИТИ НЕОМЕТАНО ВРАТИЛИ У СВОЈЕ СКРОВИШТЕ...

ЕЈ, МОМЦИ, УСПЕЛИ СМО!

ЈУРШЕЛ ЈЕ ЧУО ЊИХОВЕ ПОБЕДНИЧКЕ ПОВИКЕ...

УСПЕЛИ СУ ДА ДОЂУ ДО УЦЕНЕ. ШТА ЋЕ БИТИ СА МНОМ? ДА ЛИ ЋЕ МЕ УБИТИ ИЛИ ПУСТИТИ?

УБИЋЕМО ГА И ТИМЕ ЈЕ СВЕ СВРШЕНО!

ПОГЛЕДАЈТЕ КАКВО БОГАТСТВО! И СВЕ ЈЕ НАШЕ! ШТА ЋЕМО СА ЈУРШЕЛОМ?

НИКОГ НЕЋЕМО УБИТИ!

ДОСАД ЈЕ СВЕ ДОБРО ИШЛО, НЕМА ПОТРЕБЕ ДА СЕБИ НА ВРАТ НАТОВАРИМО Ј УБИСТВО... ОДВЕШЋЕМО ЈУРШЕЛА НА ПУТ ПРЕМА ЊЕГОВОЈ КУЋИ...

СУТРАДАН, ЈУРШЕЛ ЈЕ У ТАНЧИНЕ ИСПРИЧАО СВОЈУ АВАНТУРУ...

ШТА ТО?

БИЛА ЈЕ ТО СИГУРНО КУЋА НА СЕЛУ, ИЗОЛОВАНА У ПОЉУ... У БЛИЗИНИ ЈЕ БИО ИЗВОР МИНЕРАЛНЕ ВОДЕ... АЛИ НЕШТО МЕ ЗАЧУДИЛО...

... СВАКОГ ДАНА, ТАЧНО У 9'15 УЈУТРО И У 18'45 ПОСЛЕ ПОДНЕ, ПРЕЛЕТАО ЈЕ ЈЕДАН АВИОН... ЈЕДИНО У НЕДЕЉУ УВЕЧЕ НИСАМ ГА ЧУО... БИЛО ЈЕ НЕВРЕМЕ КОЈЕ ЈЕ ТРАЈАЛО ЦИТАВУ НОЋ... И ОНДА, ОНА МИНЕРАЛНА ВОДА КОЈУ СУ МИ ДОНОСИЛИ ЗА ПИЋЕ...

МОГУ ЛИ ЧЕМУ ДА ПОСЛУЖЕ ОВА ОБАВЕШТЕЊА?

ОНА СУ ДРАГОЦЕНА. ОДМАХ ПОЧИЊЕМ СА ИСТРАЖИВАЊЕМ: ЗАСАД, ДО ВИЂЕЊА: ОБАВЕСТИЋУ ВАС О ИСТРАЗИ.

МАЛО КАСНИЈЕ, ЧИТАВ ОДРЕД АГЕНАТА ПОЧЕО ЈЕ ДА КОНТРОЛИШЕ МЕТЕОРОЛОШКЕ ИЗВЕШТАЈЕ И РЕД ЛЕТЕЊА АВИОНА. ПОСЛЕ ДВА ДАНА САЗНАЛИ СУ ДА У ВРЕМЕ, КОЈЕ ЈЕ НАЗНАЧИО ЈУРШЕЛ, АВИОН АМЕРИЧЕЦ ЕДВЕЈС КОЈИ ЛЕТИ НА ЛИНИЈИ ФОРТ ВОРТАМАРИЛО, ПРЕЛЕЋЕ ИЗНАД МЕСТА ПАРАДАЈЗ, У ТЕКСАСУ. СТЕН ЈЕ ПРОНАШАО ПИЛОТА...

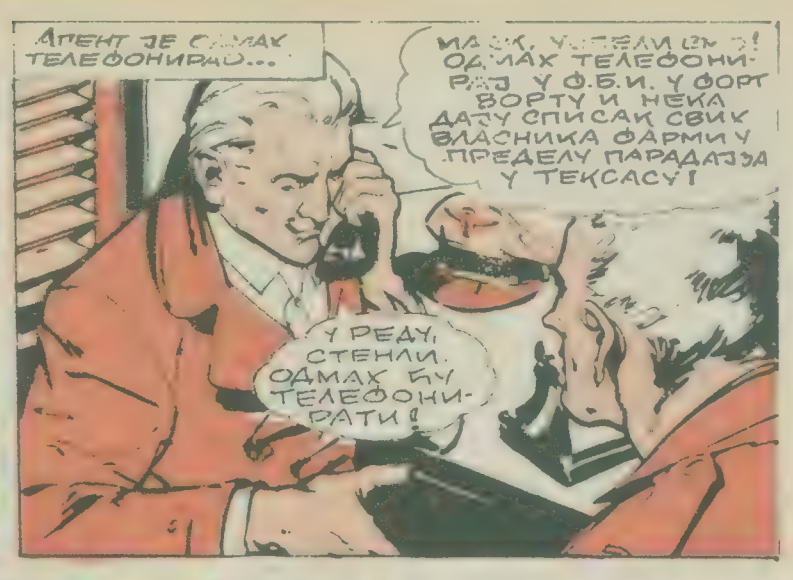

НЕКОЛИКО МИНУТА КАСНИЈЕ, Ф.Б.И. ЈЕ У ФОРТ ВОРТУ ПОЧЕО ИСТРАГУ...

... ЗА НЕКОЛИКО ЧАСОВА СУ ОТКРИЛИ ДА СЕ ЈЕДНА ФАРМА У ПАРАДАЈЗУ НАЛАЗИ У БЛИЗИНИ ИЗВОРА ЧУВЕНЕ МИНЕРАЛНЕ ВОДЕ, ДА ЈЕ ВЛАСНИК ФАРМЕ БОС ШЕНОН, КОЈИ СЕ ПО ДРУГИ ПУТ ОЖЕНИО И ТО СА МАЈКОМ КЕТРИН КЕЛИ, ЖЕНОМ ЗЛОГЛАСНОГ ЏОРЏА „МАШИНИЋЕ" КЕЛИЈА.

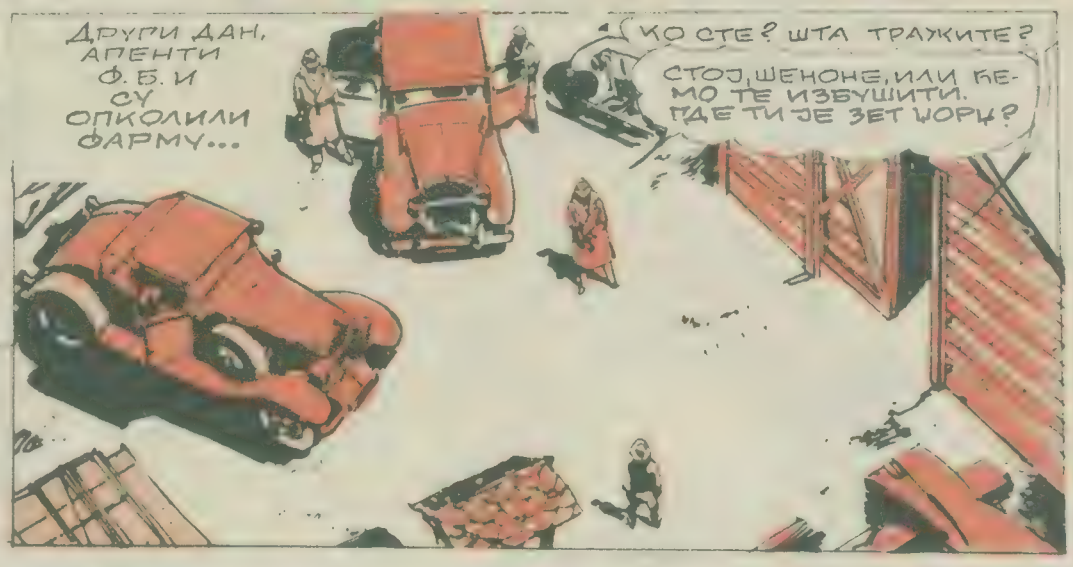

АЛИ ЏОРЏ „МАШИНИЋ", ЊЕГОВА ЖЕНА И ПОМАГАЧ СУ ОТИШЛИ. НА ФАРМИ ЈЕ ПРОНАЂЕНО 1000 ДОЛАРА СА СЕРИЈСКИМ БРОЈЕВИМА КОЈЕ ЈЕ БАНКА ЗАБЕЛЕЖИЛА ПРИЛИКОМ ИСПЛАТЕ ЗА ЧЕНУ. ОВО ЈЕ БИЛО ДОВОЉНО ДА ШЕНОНА ОПТУЖЕ ЗА САУЧЕСНИШТВО...

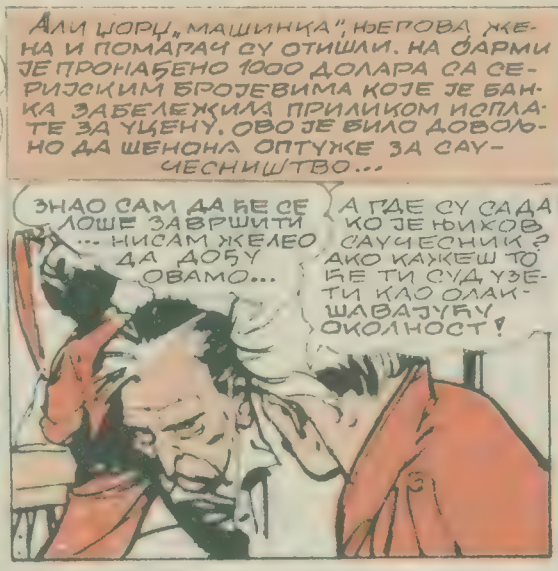

ИЗЈАВА СТАРОГ ШЕНОНА ПОМОГЛА ЈЕ ДА СЕ ОТКРИЈЕ НОВО СКРОВИШТЕ БАНДИТА. АГЕНТИ Ф.Б.И. СУ ИЗНЕНАДА УПАЛИ ЈЕДНОГ ЈУТРА. КЕТРИН КЕЛИ ЈЕ ЈОШ СПАВАЛА. ЏОРЏ „МАШИНИЋ" И БЕЈТС СУ ПРИПРЕМАЛИ ДОРУЧАК. КАД ЈЕ УГЛЕДАО АГЕНТЕ ЏОРЏ ЈЕ ИЗВАДИО ПИШТОЉ...

АЛИ НИЈЕ ИМАО ХРАБРОСТИ ДА ГА УПОТРЕБИ. ПРОМУЦАО ЈЕ САМО НЕКОЛИКО РЕЧИ...

ОВО ЈЕ БИЛО ПРВИ ПУТ ДА СУ АГЕНТИ Ф.Б.И. ЧУЛИ СВОЈ НАДИМАК КОЈИ ИМ ЈЕ НАДЕНУЛО ПОДЗЕМЉЕ: „G-MEN", GOVERNMENT MEN, ВЛАДИНИ ЉУДИ. ОВАЈ НАДИМАК ИМ ЈЕ ЗАУВЕК ОСТАО.

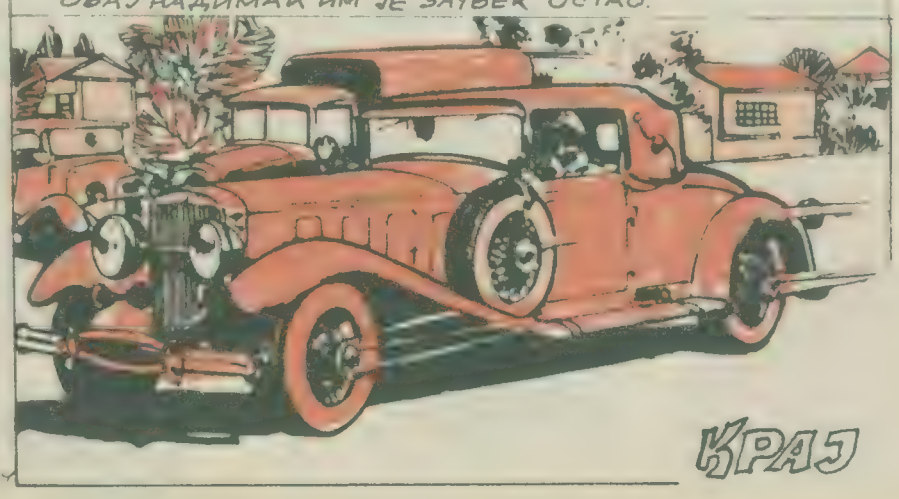

КРАЈ

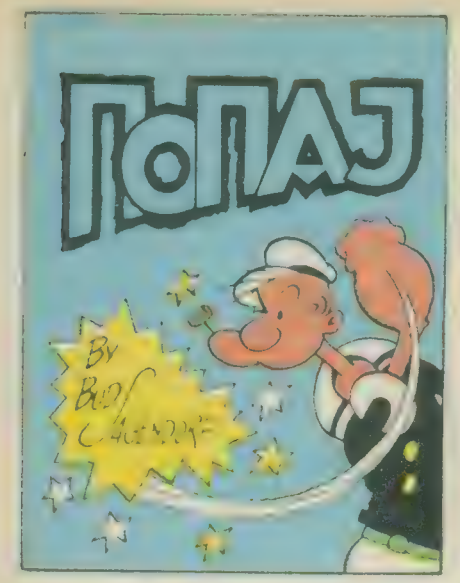

© King Features Syndicate, Inc., 1971. World rights reserved.

ЗАБАВНИКОВА ПРОДАВНИЦА ПЛОЧА

Пружамо вам прилику да преко нашег листа набавите најновије грамофонске плоче. Треба само да испуните наруџбеницу, а плоче ћете платити поштару кад вам их донесе.

Забавник ће у сваком броју доносити листе са ценом плоча на којима ће бити заступљена:

ПОП, ЗАБАВНА, НАРОДНА, КЛАСИЧНА И ЏЕЗ-МУЗИКА.

МУЗИЧКА ПОШИЉКА

240

CHANSONS DE PARIS — Les Lilas — Une petite cantate — Trois petites notes de musique — Les feuilles mortes — Le deserteur — L'eau vive — Sous les ponts de Paris — Un jour tu verras — Paris canaille — Maladie d'amour — L'accordeoniste — Ne me quitte pas — **Цена 50.— дин.**

241

WORLD FAMOUS TANGOS — Ole guapa — Derecho viejo — Rodriguez pena — Noche de estrellas — A media luz — Mama... Yo quiero un novio — La cumparsita — Guapita — Uno... Madreselva — Adios muchachos — **Цена 50.— дин.**

242

РАДМИЛА ДИМИЋ — Сплет народних песама из Груже — Чувам овце све по доловима — Што град Смедерево — Танкосава — Двоје су се заволели млади — Болна лежи Анђелија млада — Моја мати ћилим тка — Ко т' покида са грла ђердане — Ајд' идемо, Радо — Сплет народних песама из Србије — **Цена 36.— дин.**

243

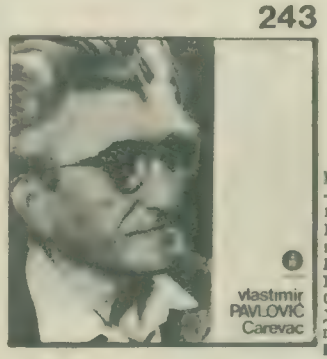

ВЛАСТИМИР ПАВЛОВИЋ — ЦАРЕВАЦ — Жикино коло — Свилен конац — Кад сум бил' — Тројанац коло — Сплет песама — Болна лежи Анђелија — Ваљевска подвала — Сплет песама и игара — Друмом скитам — Магла паднала — Галона коло — **Цена 36.— дин.**

244

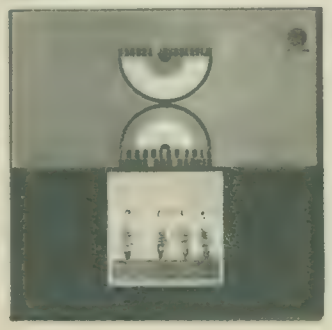

ПЕСМЕ И ИГРЕ НАРОДА ЈУГОСЛАВИЈЕ — VI — Да знајеш, мори, моме — Ћанум на сред села — Тихо ноћи — Кад сам синоћ овде била — Где си, душо, где си, рано — Кроз поноћ нему — Моравац коло — Телал виче по Херцеговини — Пољем се вије — Рамно велешко оро — Шта се срамиш, Кирчо — Текла вода Карашица — Дај ми, дај — Ловска — Тамо далеко — **Цена 36.— дин.**

245

РАДЕ ПЕТРОВИЋ — За лажну љубав нема лека — Један живот свако има — Лутао сам од града до града — Боље да те нисам срео — **Цена 12.— дин.**

246

ТОМИСЛАВ ЧОЛОВИЋ — Спавају улице — Водоноша — Кумановско коло — **Цена 12.— дин.**

247

БОСА ОВУКА — РАДЕ БОГИЧЕВИЋ — Желео бих да те чешће сањам — Ах, да ми је чежња да нестане — **Цена 10.— дин.**

248

ТОКА И ЗОРАН ЋИРКОВИЋ — Зораново коло — Надино коло — Лимино коло — Слав ково коло — **Цена 12.— дин.**

249

ПЕРО НИКОЛИН — Старе бекрије — Дођи љубави — **Цена 10.— дин.**

250

КОРНИ ГРУПА — ТВ шпице — Повуци-потегни — На четири точка — Максиметар — Зелени метахерц — **Цена 12.— дин.**

251

ПОП МАШИНА — Променићемо свет — Севмирска прича — **Цена 10.— дин.**

252

ДУШКО ЈАКШИЋ — Соња — Јулишка — **Цена 10.— дин.**

253

АНА МИЛОСАВЉЕВИЋ — Та цигара — Све је јачи мој бол — **Цена 10.— дин.**

254

ЛОЛА НОВАКОВИЋ — Мисли на мене — Обала љубави — **Цена 10.— дин.**

255

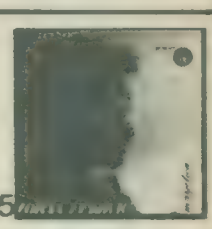

ЗОРАН ЛЕКОВИЋ — Марјетица — Прва љубав — **Цена 10.— дин.**

256

ПАСКАЛ — Шта је било, било је — Шта си учинила — **Цена 10.— дин.**

117

SLADE — I Wont Let It Appen Agen — Gudbay T' Jane — **Цена 14.— дин.**

131

THE NEW SEEKERS — Pinbal Wizard (See Me, Feel Me) — Time Limit — **Цена 14.— дин.**

132

FOCUS — Hocus Pokus — Janis — **Цена 14.— дин.**

КУПИ ПРЕКО ПОШТЕ!

ВАША НАРУЏБИНА НЕ СМЕ ДА БУДЕ МАЊА ОД 50 ДИНАРА, ПОШТО ПОШТАРИНУ НЕ ПЛАЋАТЕ ВИ НЕГО МИ.

Чувајте све наше **МУЗИЧКЕ ПОШИЉКЕ** јер објављене листе грамофонских плоча **СТАЛНО ВАЖЕ**. То значи да на једној наруџбеници (од најмање 50 динара) можете да поручите плоче са старих и нових наших листа, и то без обзира на врсту плоча и музике коју наручујете (лонг-плеј или сингл-плоче, поп, забавна или народна, класична, џез-музика).

Цена плоче преко Забавника иста је као и у радњама, или чак (за неке плоче) и нижа!

ПОКЛОН: Код наруџбина од 100 динара и више, Продукција грамофонских плоча РТБ поклања вам по једну плочу по свом избору (која се не налази у овом списку). За сваких даљих 50 динара наручених плоча, добијате још по једну поклон-плочу.

Пажљиво изаберите плоче, напишите њихове бројеве и своје податке на наруџбеницу, залепите је на дописницу и пошаљите на адресу: **ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК, 11001 Београд, Македонска број 29.**

„ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК"
11001 Београд, Македонска 29

НАРУЏБЕНИЦА

ЗА ГОТОВО неопозиво наручујем плоче под бројевима:

_____

_____

за укупну суму од _____ дин. коју ћу платити поштару кад ми их донесе кући (поузећем).

_____
(Име и презиме)

_____
(Поштан. број и место)

_____
(Улица и број)

_____ _____
Датум Потпис

Наруџбеницу попуњава лице које ће платити плочу.

ДОЖИВЉАЈИ ИБИ ТУПА

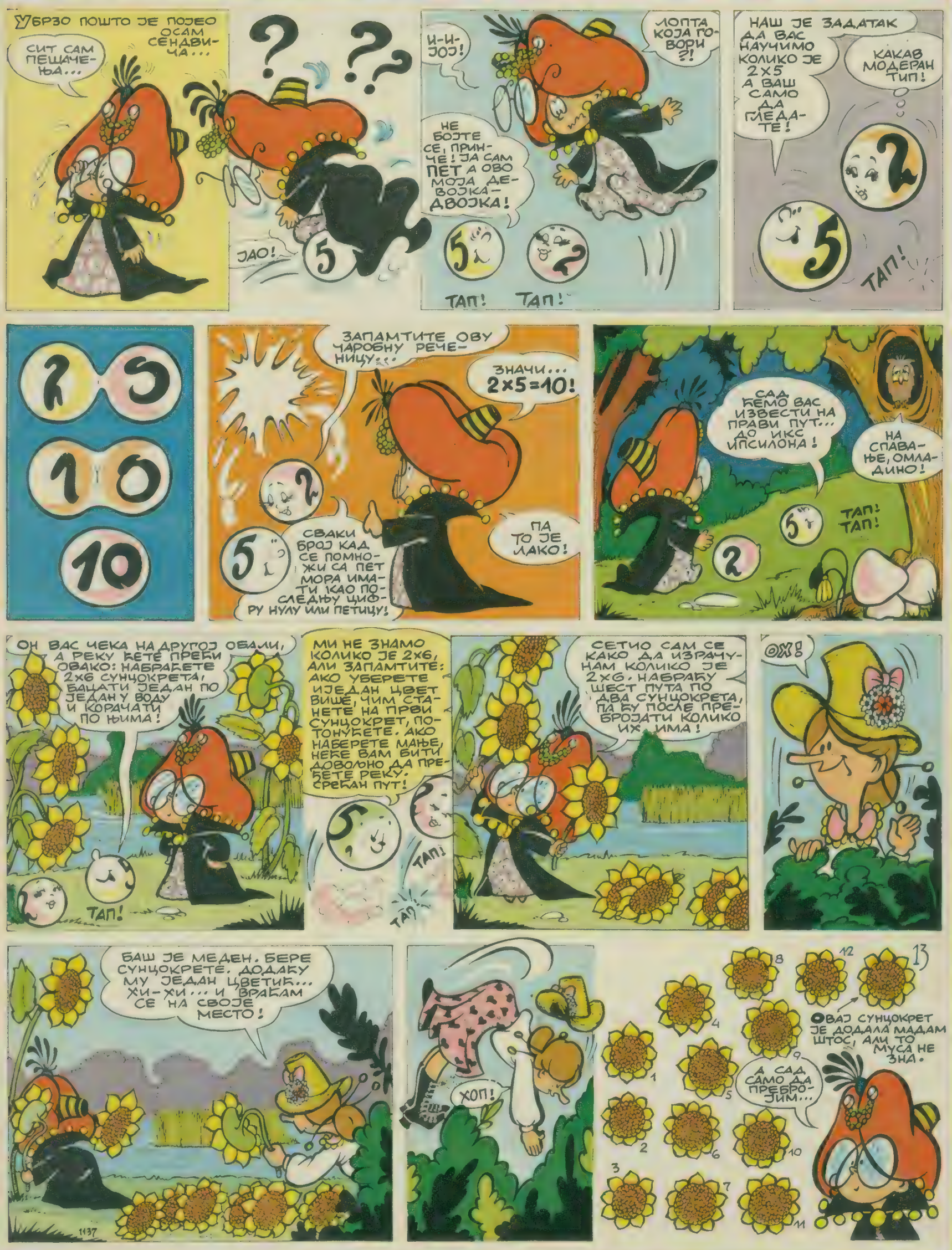

СКУПИТЕ ХРАБРОС

„Политикин забавник“ објављује нову серију да вас забави и увери да се Енглези нису увек правили Енглези, да нису увек хладни, прибрани, одмерени и срачунати.

Серија је позајмљена из „Илустрованих полицијских новости“. Наслови и цртежи су пренесени онакви какви су штампани пре 100 година, тачније 1870. године у енглеском Лондону, у енглеској Енглеској.

Какво време је време у коме излазе „Илустроване полицијске новости“ које ћемо скраћено звати ИПН?

То је време Викторије, краљице Енглеске и императорке Индије названо Викторијина ера.

Сама краљица која је саму себе звала Она, осим што је родила деветоро деце, била је незанимљива. О њој је кружила прича да добија много велик новац само зато што носи круну на глави.

За финије грађане Енглеске, за енглеску мањину, њена ера била је време ситости, благостања, самозадовољства, уредности, финоће и чипке.

Ти Енглези, нови буржујі, пошто су нашли раднике да раде за њих, могли су да буду фини и да у салонима свирају тијано на пијано и виолини, поред отворених прозора, да их види свет.

Затим су крадомице излазили закукуљени у огртаче и капуљаче, кришом куповати ИПН пуне смртних загрљаја, живих буктиња, покретних костура, голицања од којих се луди...

Тако су финији Енглези учинили да „Илустроване полицијске новости“ имају највише читалаца у Енглеској, да се штампају и доштампавају. Дакле, хладним Енглезима није било доста ужаса и страве.

Не зна се да ли је и краљица читала ИПН, али је сигурно да је плашила своје дворјане, министре и генерале и производила страву и ужас, тако рећи за по кући.

БОА КОНСТРИКТОР У СПАВАЋОЈ СОБИ

Ноћни уљез у спаваћу собу једног енглеског насељеника и његове жене из Монтреала, изазвао је код укућана толики страх да се из њега дуго повратити не могаху.

Наши читаоци неће овим бити изненађени кад буду дознали да се једна боа констриктор најгигантскијих размера изненада појавила у спаваћој соби паником обузетог пара. Чињенице које нам јавља наш амерички репортер су следеће:

Један млади енглески фармер, тек однедавно ожењен, населио се пре неколико месеци на имању погодном за узоравање и гајење стоке које се налази толико близу Монтреала да се до њега на коњу брзо и лако стићи може. Кућа у којој се са својом младом настанио беше бравнара што је подиже бивши власник. Фармер Голдинг, како се овај млади Енглез зове, имаће у догледно време много солиднији дом јер управо подиже себи солидну циглану кућу. Али, док она готова не буде, изабрао је за своје кућиште оронулу бравнару претходника свог.

Оне ноћи о којој имамо част да причамо својим уваженим читатељима, из дубоког сна пробудише га продорни крици његове младе жене. Узрок страха њеног више него јасан беше. Један стравичан тмизавац отворених чељусти и блиставих очију налазаше се на стопу или две од постеље њихове. Фармера Голдинга обузе крајња страва тако да не знадијаше шта да чини. Њему и младој жени његовој прећаше тренутна смрт, тако страшна да је боље о њој и не мислити. Срећом по обоје њих, женини крици пробудили су и једног слугу што спаваше у суседној бараци. Тај поменути слуга на брзину се обуче и похита до врата собе коју заузимаху његов газда и газдарица. Газда имађаше још толико присуствија духа да га упозна с чињеницама стравичног случаја. Слуга, чије је име Џон Брајтлинг, пошто се наоружа једном оштром косом, похита натраг у собу и једним добро усмереним ударцем свог смртоносног оружја, одсече змији главу и одвоји је од тела пре но што је имала времена да постигне свој гнусни циљ.

КРОКОДИЛ И ЊЕГОВ ПЛЕН

Један дописник „Делхијске газете“ јавља о страшном догађају што се зби другог дана празника Етавах, на погребној свечаности једног домороца. Тело упокојеног беше донето на обале реке Јумна да би традиционалној церемонији спаљивања подвргнуто било. Речено тело би положено на песак, на десетак метара од воде, да би људи припремили и наслагали дрва. Кад то би учињено и ватра запаљена, да би јој времена дали да се разгори добро људи се мало одмакнуше и поседаше да попуше, огроман крокодил један, који као да праћаше све кретње њихове, журно изиђе из воде, зграби тело упокојенога и уз страшан пљесак поново у воду зарони, односећи у страшним чељустима својим земне остатке горе споменутог покојника остављајући ожалошћене сроднике у потпуном запрепашћењу.

МАЈМУН УКРАО ДЕТЕ

Један локални лист јавља о нешто необичном случају отмице детета која се збила у малом селу Менксбрицу, у Самерсетширу, понедељника прошлог. Изгледа да је извесни Џадкот, господин знатних средстава, већ дуже време држао једног великог мајмуна који навикнут беше да се слободно шеће по врту и имању господара свог, јер га сматраху за неопасног и, да употребимо спортску фразу, „лишеног злобе“.

Понедељника прошлог, госпа Хемингвеј, најближа сусетка поменутог Џадкота, док се шетала по свом врту, беше изненађена и ужаснута на понашање „Халча“, Џадкотовог мајмуна, када овај изненада зграби њену бебу из наручја најмлађе сестре Кларе, којој као нарочита милост беше дозвољено да се стара о детету. Мајмун, брбљајући и цичећи, умаче са пленом својим и докопа се крова једног кућерка без много муке. Госпа Хемингвеј беше доведена у крајње очајање и узалуд покушаваше да спасе најмлађе чедо своје. Она гледаше, на бескрајан ужас свој, како мајмун замиче преко крова, све док се и он и његов терет не изгубише из вида.

Уплашена матер сместа похита кући суседа, поменутог Џадкота, који изгледаше исто толико узнемирен несрећом као и она сама. Његове слуге беху послате на све стране да траже „Халча“, сувише лукавог да би дозволио да се место скривања његовог открије. У међувремену родитељи отетог детета беху у сталном страху и стрепњи. Немогуће је било рећи шта се с дететом случило. Дан прође без вести о „Халчу“ и детету и случајем тек пуким оба бегунца открише неки ратари у оближњој шуми пред осми час вечери.

До тог времена „Халч“ се изгледа свог друштва беше умрио и сам предаде дете ратарима. Срећу родитеља што поново могу у загрљај узети чедо своје ви ћете лакше замислити но ми описати.

ЗЛИКОВАЧКИ НАПАД ЈЕДНОГ ГОРИЛЕ

Кратак извештај о страшном догађају стиже нам из Фамбера. По њему судећи изгледа да су госпа Картинет и њена сестра девица Прош, супруга и сваст ика једног афричког трговца, последњих седмица боравиле у горе поменутом месту. Трговац Картинет увек бејаше по дану одсутан и то неколико дана узастопце. Девица Прош и сестра њена заузимаху исту опаваћу одају у одсуству супрута ове последње и управо завршаваху своју тоалету када ли се прозор на соби отвори да пропусти страшног горилу.

Одвратно чудовиште испретура све фиоке и најзад дође до једног бријача који разгледаше са очигледним задовољством. Изненада оно се баци напред и нападе девицу Прош а јадна се госпа бораше да се нападача свог ослободи. Горила нанесе неколико тешких рана по трлу и врату жртве своје која се због истечене крви онесвести.

Један џентлмен, војник по занимању, пристиже у помоћ госпама јер га из поподневног сна пренуше продорни крици обеју госпа. Чим стиже на место догађаја страшна ситуација становница собе би му одмах јасна. Војник тада подиже свој револвер и брзо испали три хица један за другим. Горила паде од трећег хица и угину после неколико часова.

Ране двеју госпа беху превијене и надајмо се да се сиртоносним неће показати. О исходу засад не можемо ништа казати.

Дан Barry

ФЛАШ ГОРДОН

Следећи наставак: РОГ НИЈЕ ИЗДРЖАО!

ВОЛИМ ТЕ, БУДАЛО!

Мрзео сам све око себе: и сваки петак, и Јову, и школу. Само сам Јасну волео више него икад. Али, хоће ли она икад заборавити моје идиотско понашање?

ТАЈНЕ ЂАЧКОГ СРЦА

Школска година одавно је почела. Онако униформисани, сваки заду бљен у своје проблеме, лењо смо се кретали ка „мучилиш ту“, како смо називали нашу учионицу. Били смо матуран ти. А школа? Школа нам је досадила. Рађале су се ту но ве љубави, рађале и умирале. Из некадашњих симпатија стварала се мржња, из јединица тројке. Били смо велики: девојке су све нешто читале стихове, а ми мушки спуштали смо се и даље ниг гелендере сматрајући да је то најгенијалнији изум човечанства. (Уосталом, и данас мислим да се тако најбрже стиже напоље).

Што се мене тиче, ја сам на часовима стално посматрао Јасну. Њену косу, њене очи, све што је било њено, било ми је дивно. Осећао сам много према њој. Први пут сам се плашио да приђем девојци. Чекао сам на време кад ћу јој све рећи, да је волим да је желим.

Шта ли она о свему томе мисли? Покаткад би се насмејала онако како само она зна, али знала је и да ми даје савете због којих бих јој најрадије одшрафио главу

— Знаш, Алекс, имаш толико неоправданих и три ке ца, да је време да почнеш размишљати! Ако си то уоп ште у стању, или ти глава можда служи само за подшишивање.

А онда је дошао четврти кец.

Јадан Бора!

Професорка је донела веж банке, поделила их по разре ду, а моју задржала у руци. Гласно се питала:

— Друже директоре, ја сам пушила — зачуо сам Јаснин глас у тренутку кад сам већ мислио да ми је преостало само да купим исписницу.

— Зар је то задатак једног матуранта! Будућег ака демског грађанина... Како те није срамота Лукићу. — Да ље од смеха ништа нисам чуо. Прочитала је тему „Коштана“ и мој састав. Све у стилу: Боро, бре Боро, уф бре, Боро, брате.

Само се Јасна није смејала. Погледала ме је и рекла:

— С обзиром на твоје интелектуалне способности, ово си доста добро написао. Јадан Бора Станковић!

Пао ми је неки мрак на очи, учионица ми се окренула, ја сам јој пришао, лупио шамар и наупстио час.

Укор пред искључење

После сам се, наравно, кајао. Понео сам се идиотски! Ударио сам Јасну коју сам толико волео. Не, то није могуће!

Кеца из српскохрватског сигурно никад нећу попразити! Ех, боље да сам читао Бору него што сам гледао лионског „Хајдука“.

Из размишљања ме је тргао „страшни Јова“, наш директор. Бацио сам цигарету. Али, прекасно. Видео ме је и добио сам укор пред искључење!

Ништа боље није ми се могло десити тог дана! Мрзео сам сваки петак, и Јову, и школу. Све око себе. Тако су ми пролазили дани, по прављао сам оцене, долазио редовно на часове и — волео Јасну више него икад. Али ствари су се измениле. Јасна је сад немо пролазила поред мене, ћутала и била некако чудна. Доста сетна Јасна какву нисам знао.

Таква је била и кад смо заједно одређени за дежурне.

... И четврти дан нашем редарства прошао би као и они претходни да се опет није умешао „страшни Јова“. Јасна је управо брисала таблу, а ја сам седео замишљен и пушио. Хтео сам да јој се извиним али нисам знао ни када, ни како.

Зар и ти, Лазићева?

Одједном, чуо сам кораке и бацио цигарету. Попут тајфуна у учионицу је ушао директор. Мирис дима веома се јасно осећао. Директор ништа није рекао, али ја сам и без тога знао да ми сад преостаје само да купим исписницу. Тада сам зачуо Јасну:

— Друже директоре, ја сам пушила!

Занемео сам али не само ја већ и „страшни Јова“.

— Зар и ти, Лазићева? — само је рекао разочарано и изашао. Чим се изгубио иза врата, полетели смо једно другом у загрљај. Чврсто сам је држао. Одједном, она се измаче. Шта је сад? Идућег тренутка треснула ми је не шамар већ шамарчину и рекла:

— Волим те, будало!

♡❤♡

И данас смо заједно. Идемо на исти факултет. Сад смо баш на предавању. Она пажљиво слуша а ја ово пишем. Стара навика. Оно о фенолима преписаћу од ње. Обоје смо сигурни да ћемо завршити факултет и да ће на једним вратима писати: Јасна и Александар.

Александар Лукић,
студент, ПМФ, Београд,
Милана Ракића 79/8

(Хонорар: 250,00 динара)

Из канцонијера

Блажен био дан, мјесец и доба,
година и мјесто и предјел и вријеме,
кад су моје усне задрхтале нијеме,
а њене ме очи свезале ко роба.

И блажена нек је прва моја патња,
с којом ме бјеше љубав измучила,
и лук и стријела, што ме оборила,
и ране што срцу мом посташе пратња.

И блажени нек су крици жудње веље,
с којима сам звао драге име чисто,
те обилне сузе, уздаси и жеље,

ко и бијели папир на којему сада
стичем себи славу: и мисо ми, мсто,
што је само њена, што њој само стада.

Франческо Петрарка
(1304 – 1374)

ИСТОРИЈА НАШЕГ СВЕТА

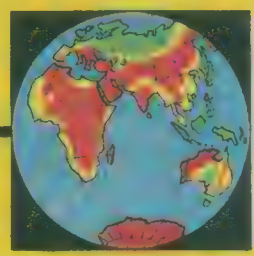

АУСТРА

Аустралија је најмањи континент и последњи који су Европљани открили. До њених северних обала стизали су Португалци и Шпанци око 1588. Холандски морепловац Тасман дашао је почетком XVII века до аустралијског острва по њему названог Тасманија, али је тек енглески истраживач Џемс Кук Аустралију испитао и прогласио британским поседом.

Само неколико година потом почели су Енглези да насељавају своју нову територију потискујући домороце у унутрашњост континента. Данас Аустралија има око 10 милиона белих становника и око 70 хиљада староседелаца, аустралијских црнаца и негрита, углавном у ненастањеним деловима земље. Велика већина њих није никада видела беле људе.

Живот домородаца богат је ритуалима огромног значаја: за призивање кише, јачање племена, плодан лов, милост за мртве. Постоји веровање да свако живо биће има кураниту - животну суштину — која није код свих иста: у неких животиња слабија је но у других, код мушкарца јача но код жене. Смрт наступа услед моћи злог духа да уништи кураниту.

Најдубља културна и друштвена манифестација овог народа свакако је игра. Њом они исказују љубав према земљи која их храни, призивају милост богова, причају племенске догађаје, сцене из свакодневног живота и легенде. Игру прати музика и песма која и речима, а не само покретима, преноси машту и повест ових племена с колена на колено.

Оружје аустралијских ловаца су копље и бумеранг, а једина животиња коју су припитомили и која им служи и за лов је пас динго. Пустињски предели, примитивно оружје и брзина дивљачи чине лов тешким. Нарочито је напорно уловити кенгура коме фини слух омогућује да чује и на даљину од више километара, а брзе ноге га спасавају од човека и пса.

У Аустралији постоји више врста камила: за јахање, витког тела и лаког корака; за преношење воде и лакших терета; за тешке терете. Ове последње су најјаче и најстрпљивије. Да би камила слушала команде свога гонича, буше јој се ноздрве и кроз рупу провлачи уже. Ипак, већина домородаца камилу сматра луксузом који више кошта него што доноси користи.

ЛИЈА НЕ ЗНАЈУ ЗА БЕЛЦЕ

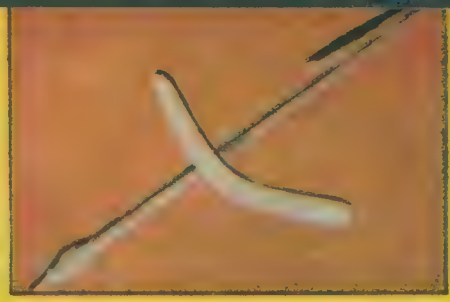

Бројне научне експедиције проучавале су начин живота аустралијских домородаца, па је познато да се они налазе на веома ниском ступњу развоја. Имовина је заједничка, сви чланови племена имају одређене дужности, а власт је у рукама стараца. Деца се од малих ногу, кроз игру, уче вештинама које ће им касније бити од животне важности, пре свега лову.

Прелаз из детињства у свет одраслих један је од најважнијих ритуала. Кандидат за одраслог годину дана живи сам и брине се о својој исхрани. Тек када издржи ту тешку пробу, почињу традиционалне свечаности уз плач жена, песму и игру. Младића прскају крвљу рођака да би стекао њихову одважност и муче га. Ако издржи без јаука, постао је човек.

Други веома жив начин изражавања је пећинско сликарство. Неки цртежи нађени у пећинама у унутрашњости континента спадају међу најстарије уметничке изразе у историји човечанства, док су други сасвим скорог датума. Техника је једноставна: слика се прстом умоченим у смешу црвене иловаче, а затим се кором од дрвета замоченом у белу креду цртају ивице.

Храну набављају сви чланови племена: одрасли мушкарци иду у лов на крупну дивљач где се задржавају и по више дана, жене скупљају у околини станишта јестиво семење и плодове, мед, млеко, мање животиње као што су гуштери, змије, жабе, инсекти. Храна је богата и разноврсна. Хлеб се прави од брашна начињеног од истуцаног семења и трава.

Староседеоци Аустралије су номади и само у кишном периоду живе у на брзину склепаним колибама. Иначе спавају под ведрим небом штитећи се од ветра дрвеним заклонима. Гајење стоке и обрађивање земље није им познато. За време дугих путовања кроз пустињу дању, када је жега несносна, копају дубоке рупе у које се склањају, а крећу се увече.

Главна божанства, хероји легенди старог становништва Аустралије, су кенгур Малу, мали брдски кенгур Кињала и ноћна сова Тјулки. Осим ових свако племе има и своја локална божанства која су безбројна као што су, по њиховом веровању, безбројне и душе умрлих. Домороци поштују своје идоле и труде се да их умилостиве или бар држе подаље од себе

ВЕЧЕ УЗ РАДИО ХИТ СТРАНА

Сваког петка читајте у Забавнику све о најбољим певачима и ансамблима света. Сваког понедељка на Радио-Београду I, у емисији ВЕЧЕ УЗ РАДИО, слушајте најновије хитове.

НАЈЛЕПШИ ЦРТЕЖИ

На наш позив да нацртају своју љубицма певача или цео вокално-инструментални састав своје радове послало је преко 100 читалаца. Жири састављен од музичких стручњака, ликовних уметника и два члана редакције „Политикиног забавника“ прегледао је све приспеле радове и међу њима одабрао ова три за које сматра да заслужују назив **најлепши**. Према томе аутори ових цртежа добили су заслужене награде:

По један албум плоча који се састоји од по 2 лонг-плеј и 2 сингл-плоче домаће и стране музике.

Награђени су:

ГРАДИМИР СМУЂА, за цртеж Алиса Купера, Соње Маринковић 56 21203 Ветерник

МАРИЈА ФИЧОК, за цртеж Џима Морисона, Мажуранићева 54, 21131 Петроварадин

ВЕТА АЛФОНС, за цртеж YU-групе, ул. 8. Ударне бригаде бр. 319, 91000 Скопје.

ПЕСМА НЕДЕЉЕ

МЛАДЕ ОЧИ

Музика: **Јуре Робежник**
Текст: **Душан Велкаверх**
Пева: **Дитка Хаберл**

Какво би било ово вече
кад не би нигде нашли
другарство и љубав
за много, много младих очију.

Ко би ме волео вечерас
и ко би ми поверио све своје
мисли?

Младе очи су јасна светла,
која дуге ноћи
претварају у јутра.

У младим очима
радост и смех
куде свету наду.

Младе очи су сваке очи
у којима пламти
блесак љубави.

Ти или ја
и свако међу нама
понекад се већ видео
у тим младим очима.

ПЕСМУ НЕДЕЉЕ: МЛАДЕ ОЧИ можете чути у **понедељак, 15. октобра** ове године у емисији **ВЕЧЕ УЗ РАДИО** која се налази на I програму Радио-Београда **од 20.00 до 22.00!**

БЕРЗА ПЛОЧА

Купио бих следеће плоче: Арсен Дедић: „Малена“, YU-група: „Нона“, Група 220: „Киши и помало је хладно“, ЛП плочу Драга Млинареца на којој се налазе песме: „Град“, „Посмртна освета“ и друге плоче. Плоче сам спреман да платим по редовној ценн.

Стеван Корил,
М. Горког 39
25000 Сомбор

ЗАНИМЉИВОСТИ...

Крајем јула ове године у Ваткиас Глену, у савезној америчкој држави Њујорк, одржан је најпосећенији поп-концерт у историји. Преко 600.000 младих похрлило је да види и чује популарне рок-групе „Греатфул Дед“ (Grateful Dead), „Олменс Брадерс Бенд“ (Allman Brothers Band) и „Бенд“ (Band). Уколико бисте желели да себи дочарате ту гужву замислите пун стадион „Црвене звезде“ и то све помножите са шест пута.

Секретарица познатог америчког певача Алиса Купера изјавила је једном новинару да је њен шеф у току 1972. године само на пиво потрошио ни мање ни више него 32.000 долара (око 50 милиона старих динара). По том рачуну излази да је Алис дневно пио пива за 140.000 динара. Наздравље!

Победница овогодишњег такмичења за песму Евровизије, симпатична Ан Мари Давид, своју музичку каријеру је почела пре две године у француској верзији рок-опере „Исус Христос Суперстар“.—

Како да им пишем?

MUNGO JERRY, 3 Manor Mansions, Belsize Park Gardens, LONDON N. W. 3, ENGLAND.

TOM JONES FAN CLUB, P. O. BOX 3, Shepperton, Middlesex, ENGLAND.

ДИТКА ХАБЕРЛ

Дитка Хаберл, једна од најпознатијих словеначких интерпретаторки забавне музике почела је каријеру као члан познате мешовите вокално-инструменталне групе „Беле вране“ која је дуго времена представљала по вокалним могућностима али и резултатима најквалитетнији ансамбл тог жанра у нашој земљи. Млада Мариборчанка није била члан групе од оснивања, већ јој се придружила касније када су „Беле вране“ расписале конкурс за упражњено место. Између двадесетак девојака које су се заинтересовале Дитка је оставила најбољи утисак и постала једна од „Врана“. Као члан ове изврсне групе учествовала је на многим фестивалима на којима је ансамбл скоро редовно освајао награде или признања. Ипак, када је група била на врхунцу успеха дошло је до несугласица. Бор Гостиша и Дитка Хаберл, звезде групе, све су више наступали самостално и раскид је био неминован. Прво се повукао инструментални део ансамбла а затим је отишла и Дитка Хаберл. Почетком 1971. године започиње каријеру као соло-певачица.

Већ на првом кораку — Београдском пролећу 1971. године — у конкуренцији готово свих реномираних југословенских певача, осваја награду за интерпретацију Робежникове композиције „Вила са римскога зида“ и одмах се уврстила у гарнитуру „оних што стварно знају да певају“. После тога из породичних разлога — постала је мајка — неко време није наступала али се прошле године вратила на сцену и наставила свој певачки успон. Ове године постигла је запажен успех на фестивалу у Опатији композицијом „Младе очи“. Мада су је скоро сви стручњаци сматрали фаворитом број 1, срећа јој није била наклоњена и, као што знамо, Здравко Чолић је отпутовао као победник те смотре на такмичење за „Песму Евровизије у Луксембург“. На „Словенској попевци 73“ певала је Јунгову песму „Рођење“ и освојила награду. Овог лета Дитка је певала на Јадрану са ансамлбом „Млади леви“.

Мада пева песме које по правилу нису привлачне за широку публику Дитка има велики број верних присталица. Њој су они наклоњени јер песме које она пева имају више музичке вредности, траже музичко образовање, таленат и озбиљност интерпретације. Говорећи о својој опредељености за некомерцијалну и озбиљнију забавну музику Дитка је пре извесног времена изјавила: „Мислим да још певам ексклузивно за такозвану широку публику: на мене се треба навићи јер у првим мах представљам — шок! Никад не бих пристала да певам песмице, комерцијалне шлагере који трају недељу — две, а онда се заборави. Желим да певам добру музику, мелодије које су лепе и данас и које ће то бити и кроз три године. Не морам да будем прва на фестивалима, не морам да продајем плоче до златног тиража. Желим само да пред собом будем „чиста“, да никад не кажем: „Дитка, није требало да попустиш, није требало то да певаш“.

ПАЛТКИНИ
ЗАБАВНИК
ДИТКА ХАБЕРЛ

ЉУБАВ НИЈЕ ПРЕДВИЂЕНА

ФАНТАСТИЧНА ПРИЧА

ИЉА ВАРШАВСКИ

— ВАША ДАМА ИМА ТЕЖЕЊЕ — РЕКЛА ЈЕ ПРОДАВАЧИЦА. — У ОВОЈ БОЧИЦИ ЈЕ МИРИС ЈАДВИРСКОГ КОНЦЕРТА РАХМАЊИНОВА!

Стигавши кући, изуо се, скинуо одело и све бацио у фиоку утилизатора. Ова процедура сваки пут је у њему изазивала непријатно осећање. Нарочито му је било тешко да се растаје са ципелама; патио је од равних табана, а његова ортопедска обућа постајала је најудобнија увече, када ју је требало бацити. Али, ту се ништа није могло. Санитарна правила строго су прописивала свакодневну промену обуће.

Истуширао се и обукао чисту пижаму. Стара је, заједно са огртачем за купање, такође отишла у утилизатор.

Неколико минута неодлучно је стајао пред клима-уређајем. Затим је полугу регулатора поставио на натпис „МОРСКА ОБАЛА“ и легао.

Сад или никад!

Био је страшно поспан али је знао да ће и ова ноћ, као и претходне, проћи без сна. Требало је само да затвори очи па да се све што је покушао да угуши у току дана поново јави у његовим мислима.

Изгледа да је ипак заспао јер када је отворио очи, казаљка на светлећем бројчанику показивала је три часа. Више није могао да се уздржава. Срце му је ударало као лудо док је прилазио пулту да би притиснуо позивно дугме.

На екрану се појавила слика девојке. Осмехивала му се као старом познанику.

— Слушам вас.

— Одело за данас — рекао је храпавим гласом.

— Клима број 26. Можете да бирате одела између осам и дванаест.

— Зар не би могло нешто лакше?

— Радно одело?

— Можда.

— У колико сати излазите?

— Сада.

— Даћу вам комбинезон и џемпер. Напољу је још прохладно. У десет сати моћи ћете да баците џемпер у неки од уличних утилизатора.

— Добро.

Отворио је вратанца снабдевача и узео пакет са оделом.

— Шта желите за доручак?

Није одговорио. „Сада“, помислио је. „Сад или никад“!

— Зашто ћутите?

— Волим вас!

— Нисам разумела шта волите. Јела по поруџбини издају се тек од седам ујутро. Ноћу могу да вам понудим само оно што је на програму.

— Не занимају ме јела. Ја волим ВАС!

Није био у стању да се обузда. Корачнуо је напред и посегнуо руком да је додирне. Али, наишао је само на празнину.

На пулту се упали црвено светло. Алармат је равномерно одбројавао секунде.

— Време је истекло — рече метални глас. — Поновите позив кроз пет минута!

Ходао је пустим плочником поред бескрајног низа зграда са мрачним прозорима. Испред њега се палила светлост која би утрнула чим би је прошао. Даље од ове пратеће буктиње владао је тајанствени полумрак.

Пришао је неосветљеном излогу једног дућана. Са стране се појавила јасна, светла тачка и његово тело је пресекло невидљив инфрацрвени зрак који је падао на фото-елемент.

— Желите ли нешто? — упитао је глас.

— Не... то јест... У ствари — желим!

— Уђите.

Попео се на други спрат. Насмешени лик белоруке продавачице долазио му је у сусрет.

— Хоћете ли неки поклон?

— Да.

— Жени?

— Да.

— Накит? Цвеће?

— Не. Мирис.

— Који мирис воли?

— Не знам... Заборавио сам како се зове.

— Ништа страшно. Наћи ћу у каталогу. Изволите, седите.

Није ни сањао да на свету постоји толико богатство мириса. Већ му се вртело у глави, а да још није пронашао онај који треба.

— Јесте ли одабрали?

— Не. Још мало...

Опет „њушкање“. Најзад, ево га!

— Нашао сам!

— Ваша дама има одличан укус. То је мирисни израз Првог клавирског концерта Рахмањинова. Је ли ту бочицу?

— Да. Не... не треба. Предомислио сам се!

Стајао је крај ограде која је делила плочник од пута. Притиснуо је лице длановима, удишући горки, опори мирис. Друмом су јурили аутомобили, тамни и брзи. Направио је неколико корака поред ограде. Покушавао је да измакне светлој тачки која га је пратила, али она га је стално стизала. Потрчао је. Изгледало је да ће све то бунило у његовој глави нестати ако зађе у мрак друма.

Сместа назад!

Прескочио је ограду и нашао се на путу. Одједном, зачуше се сирене и шкрипа кочница. Огромни бели натпис осветли небо: „ПАЖЊА, ЧОВЕК НА ПУТУ!“ Једно циновско лице са љутито стиснутим уснама изрони из мрака и раздра се на усамљену прилику у радном комбинезону.

— Сместа назад!

— Добро.

Опет се нашао на плочнику. Тек се сада сетио да два дана ништа није јео. Ушао је у оближњи аутомат и угледао једно дебело лице са куварском капом.

Девојка са екрана осмехивала му се као старом познанику.

— Можемо вам понудити само омлет, кафу и колаче од јабука — рекло је лице. — Доручак се издаје тек од седам.

Пружио је руку према пулту, али наједном осетио је да му се више не једе.

— Узећу само кафу! — рече.

Уместо да притисне дугме, отворио је поклопац на једној тезги и узео чашу која се димила. Аутомат се збуни. Засветлео је сигнал неисправности.

Изненада, кабину обасја љубичаста светлост — знак службе безбедности. Сада је пред њим био лик човека у белом мантилу.

Оригинал је непознат

— Ко сте ви?

— Зовем се Салватор. Индекс 2648/382.

— Сад ћу проверити. Ах, песник?

— Да.

— Зашто сте покварили аутомат?

— Не знам. Поручио сам доручак а онда сам се предомислио.

— Ви сте пред психијатром. Трудите се да одговарате на питања. Зашто не спавате?

— Патим од несанице.

— Колико дуго?

— Не... не сећам се. Веома дуго.

— Шта вас мучи?

— Ја... заљубљен сам.

— А она вам не узвраћа љубав?

— Она... не може, то је слика.

— Каква слика?

— Она код куће на, пулту за послужење.

— Чекајте, чекајте... Знам! Направио ју је биоскулптор Ковалски. Друга награда уметничке академије. Оригинал непознат. Како сте могли да се заљубите у слику... која још уз то нема ни оригинал?

— Не знам.

— Јесте ли ожењени?

— Не.

— Зашто? То је одступање од норми!

— Волим је...

— Даћу наредбу станици да вам измени слику.

— Не! Само то не!

Нек' остане овако!

Лекар је ћутао за тренутак. Затим упита:

— Зашто сте изишли на друм?

— Тешко ми је да о томе говорим. Ви сте такође машина, зар не?

— Хоћете да разговарате са живим лекарем? Жао ми је, то није могуће док се не постави дијагноза. Дакле, ићи ћете у болницу.

— Не.

— Зашто?

— И тамо су аутомати, слике...

— Сместићемо вас у одељење са невидљивим послуживањем.

— Свеједно, ја не могу без ње.

— Али, она је такође аутомат! Зашто то не схватите?

— Знам, знам. Али, то не помаже...

— Добро. Идите кући. Неколико дана ће пазити на вас затим ће вам одредити лечење. Позваћу вам ауто.

— Не треба, ићи ћу пешице. Само...

— Реците до краја. Имате ли неку жељу коју се бојите да кажете?

— Па... ако би могли да ме оставе на миру. Боље нека остане овако. Па ја сам и сам... аутомат... само, више класе. Знате. — експериментални примерак!

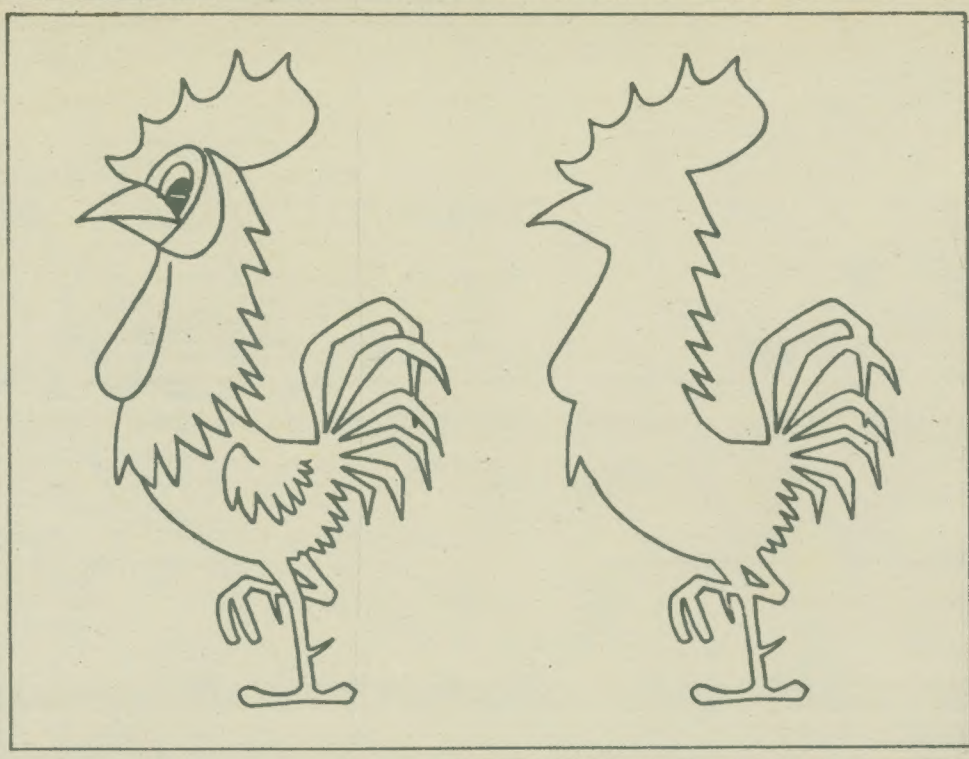

ЗА МАЛЕ ЦРТАЧЕ

Покушај да довршиш овог другог петла тако што ћеш на њега пренети све детаље са већ готовог првог петла. Кад се увериш да су оба петла потпуно иста, обој их, исеци и њима украси корице својих свезака.

ДВЕ ИСТЕ

Само су две од ових шест кутија шибица потпуно исте. Које?

ОДГОВОР: 1 и 6.

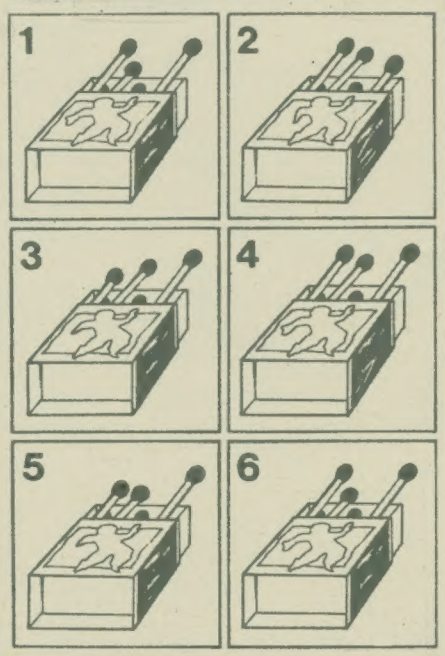

ЗАЈЕДНИЧКИ ДЕТАЉ

Све три особе на нашем цртежу иако разних занимања имају нешто заједничко. Шта?

ОДГОВОР: Сви имају исте чизме.

У ИДУЋЕМ БРОЈУ КОМПЛЕТАН СТРИП

ПОЛ ТЕМПЛ: *

СЛУЧАЈ БЕЛМЕР

БИБЛИОТЕКА ШВРЋА 16

КЊИЖИЦА-СЛИКОВНИЦА

16 ВЕСЕЛИХ ДОЖИВЉАЈА

СПЕЦИЈАЛНИ ПОПУСТ
ЧИТАОЦИМА »ПОЛИТИКИНОГ ЗАБАВНИКА«

16 књижица у боји — за свега 35 дин.
(Књижарска цена је 40 динара)

Свака књижица је прича са илустрацијама у боји о једном Дизнијевом јунаку!

Библиотека „ШВРЋА" садржи 16 књижица-сликовница: **1. Микијев циркус; 2. Паја Патак и јарац; 3. Мики и Вумба-Ву; 4. Бамби; 5. Шврћа; 6. Патуљак Љутко; 7. Мали Вучко; 8. Мрша и Дебељко; 9. Раја, Гаја и Влаја; 10. Три прасета и зли вук; 11. Тик и Так; 12. Плутон; 13. Чика Баја; 14. Шиља детектив; 15. Мали Хијавата и 16. Дамбо.**

ОВЕ СЛИКОВНИЦЕ СА 2 ПЛАСТИЧНА ОМОТА СУ ЛЕП И ЈЕФТИН ПОКЛОН ЗА НАЈМЛАЂЕ

»ВУК КАРАЏИЋ«

Краљевића Марка 9, 11000 Београд

ПОРУЏБЕНИЦА

Овим неопозиво поручујем библиотеку „ШВРЋА" по сниженој цени од 35 дин. који ћу износ платити поштару кад ми је донесе (поузећем).

(Читко: Име и презиме)

(Број поште, место, улица и број)

Попуни, изрежи, залепи на дописницу и пошаљи на адресу: „ВУК КАРАЏИЋ", Краљевића Марка 9, 11000 Београд.

укрштене речи

ВОДОРАВНО:

1) совјетски књижевник („Узорана ледина"), 10) знаност, 11) бодља, 13) настојник, 14) коњче од годину дана, 16) приповетка Милована Глишића, 18) часовник, 19) пркос, 20) место близу Херцег-Новог, 22) смучке, 23) стас, узраст, 25) град у СССР, 26) марка аутомобила, 28) барска биљка, 29) телефонски позив, 31) снажан, 32) узвик при јуришу, 33) мађарски боксер (Ласло), 35) знак интерпункције, 36) угажена стаза у снегу, пртина, 38) пољски радник, 40) слузава материја из морских алги, 42) фудбалер „Хајдука" (Бранко), 45) врста књижевног стварања, 47) осоран, 48) црногорско коло, 50) пласт сена, 51) оружани сукоб, 52) музичко дело, 54) везник, 55) планина и превој у Црној Гори, 56) устаљење, учвршћење.

УСПРАВНО:

1) калуп, модел, 2) спремиште за авионе (мн.), 3) река у Индији, 4) држава у Индокини, 5) чувар шуме, 6) великих очију, 7) главни град иранске покрајине Ларистан, 8) опис догађаја хронолошким редом, 9) обао штапић за намотавање пређе, 12) израштај на глави неких животиња, 15) један месец, 17) аждаја, 19) непозната у математици, 21) преостали део, 22) драги камен, 24) учесник у трци, 25) завој, кривина, 27) америчка глумица (Фароу), 30) празан ход код возила, 33) напредак, 34) половина округлог тела, 36) уходити, 37) потресно збивање, 39) острво на Јадрану, 41) уметност (лат.), 43) град у Италији, јужно од Торина, 44) пргави, нагли, 46) место у Бачкој, 48) врста драгог камена, 49) окидач, 52) орган чула вида (мн.) 53) папагај.

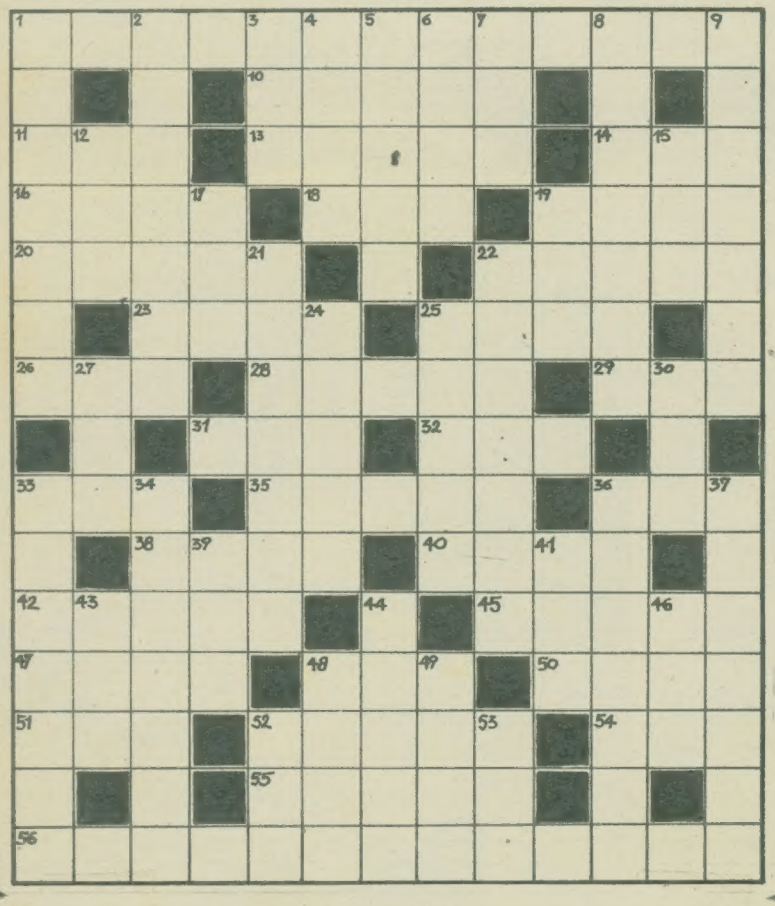

РЕШЕЊЕ ИЗ ПРОШЛОГ БРОЈА

ВОДОРАВНО: 1) брак, 4) коб, 7) Кирк, о, 10) логаритам, р, 11) јака, 13) пик, 14) мана, 16) анали, г, 18) неман, а, 19 астатин, п, 22) али, 24) таман, 25) пот, 27) пила, 29) шик, 30) Раде, 31) отисак, 32) Трогир, 33) лира, 34) Или, 36) нато, 37) очи, 38) Аника, 40) нар, а, 41) Истранин, н, 43) ораси, и, 15) трико, 48) диск, 49) иза, 51) ерар, р, 52) Картагина, л, 53) аваз, 54) ама, 55) Анди.

Издаје и штампа НИП „ПОЛИТИКА" 11000 Београд, Македонска 29. Директор Мирољуб Лазаревић. Главни и одговорни уредник Живорад Стојановић, технички уредник Владимир Горбунов. Претплата за нашу земљу: годишња 132,00 дин, полугодишња 66,00 дин, тромесечна 33,00 дин. Претплата за иностранство: годишња 264,00 дин, полугодишња 132,00 дин, тромесечна 66,00 дин. Уплате на текући рачун 60801-601-822. Годишња претплата у страној валути: DM 46 — $ 16 — Ff 73 — Sfr 53 — Skr 73. Девизне уплате из иностранства преко Београдске банке — Београд на рачун 60811-620-292-32000-000-00054. Поштански фах 124. Телефони: 24-471, централа 24-191 и 25-761. Рукописи, фотографије и цртежи се не враћају. Огласна агенција: Македонска 35 I тел. 22-711.
На основу мишљења Републичког секретаријата за културу СР Србије број 413-29 73-02 од 22. I 1973. године не плаћа се порез на промет.

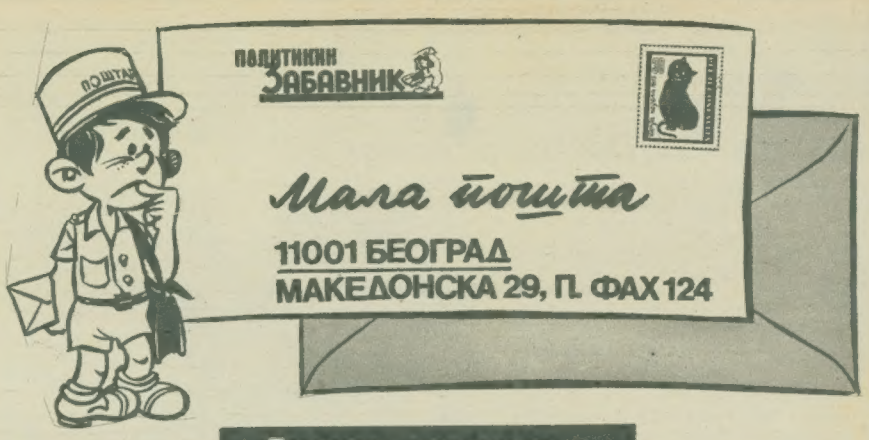

Будите детектив...

решење загонетке:

ТАЈНА ИСЦЕПАНОГ ЛИСТА

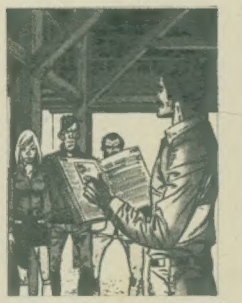

Да би исцепао лист из књиге један дешњак нормално хвата књигу левом руком а лист чупа **десном.** У том случају, отисци палца и остала четири прста налазили би се на страници 336 и предњој корици књиге. Међутим, у случају покушаја убиства удовице Мисор је обрнуто: ти отисци налазе се на десној страни отворене књиге, што доказује да је књига држана десном руком **док је левом чупан лист.** Према томе кривац је леваК, а леВак је, као што сте свакако запазили Патрик који је приликом упознавања са инспектором Жедијем махинално пружио **леву** руку.

log X = cos60°
⇒ X = √10

КАКО СЕ РЕШАВАЈУ ЗАДАЦИ ИЗ МАТЕМАТИКЕ

Лако и брзо можете и сами научити из књига **„ИЗРАЂЕНИ ЗАДАЦИ ИЗ МАТЕМАТИКЕ"**. Нудимо вам четири књиге које садрже целовиту израду свих задатака из математике за гимназије, техничке и остале средње школе (I књига — Алгебра за I разред, II књига — Алгебра за II разред, III књига — Тригонометрија и алгебра за III разред и IV књига — Аналитичка геометрија, низови, диференцијални и интегрални рачун и стереометрија за IV разред). Наручите дописницом или писмом са назнаком које књиге желите на адресу: **МАТЕМАТИКА — 71001 Сарајево, п.п. 64. Књиге ћете одмах добити и платити поштару кад вам донесе** (поузећем). **Цена сваке књиге је 50 динара. Ко наручи све четири књиге заједно, платиће свега 160 динара!**

ЦЕЛА МАТУРА У ЈЕДНОЈ КЊИЗИ!

СА **„ПРИРУЧНИКОМ ЗА НОВУ МАТУРУ"** МОЖЕТЕ БРЗО И УСПЕШНО ДА ОБНОВИТЕ ЦЕЛО СРЕДЊОШКОЛСКО ГРАДИВО!

НИП **„КЊИЖЕВНЕ НОВИНЕ"** у сарадњи са групом познатих педагога приредило је специјално за гимназијалце и средњошколце **„ПРИРУЧНИК ЗА НОВУ МАТУРУ"** који садржи сажето градиво из **СРПСКОХРВАТСКОГ ЈЕЗИКА, ИСТОРИЈЕ, ГЕОГРАФИЈЕ, БИОЛОГИЈЕ, ХЕМИЈЕ, ФИЗИКЕ и МАТЕМАТИКЕ** по наставном плану од I до IV разреда.

Ово је јединствен приручник, штампан на 378 страна, за припрему матуре и за брзо и успешно понављање градива у току школске године. Можете га добити поузећем, по цени од 40 н. дин. за само неколико дана ако пошаљете писмо или дописницу са наруџбином на: **НИП „КЊИЖЕВНЕ НОВИНЕ", Француска 7, 11001 Београд.**

WALT
DISNEY
МИКИ

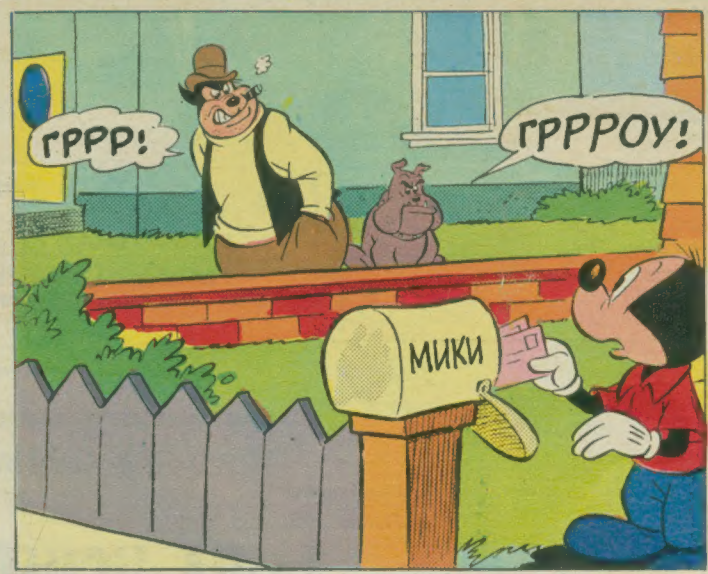
ГРРР!
ГРРРОУ!
МИКИ

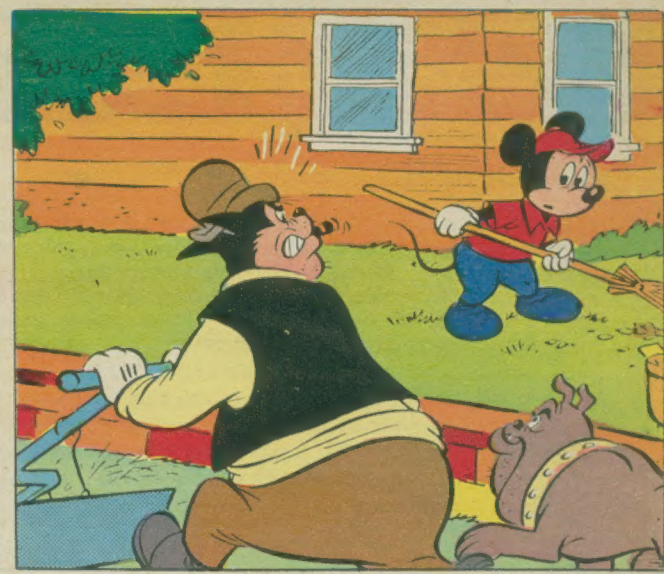

КАКАВ ПРОСТАК!

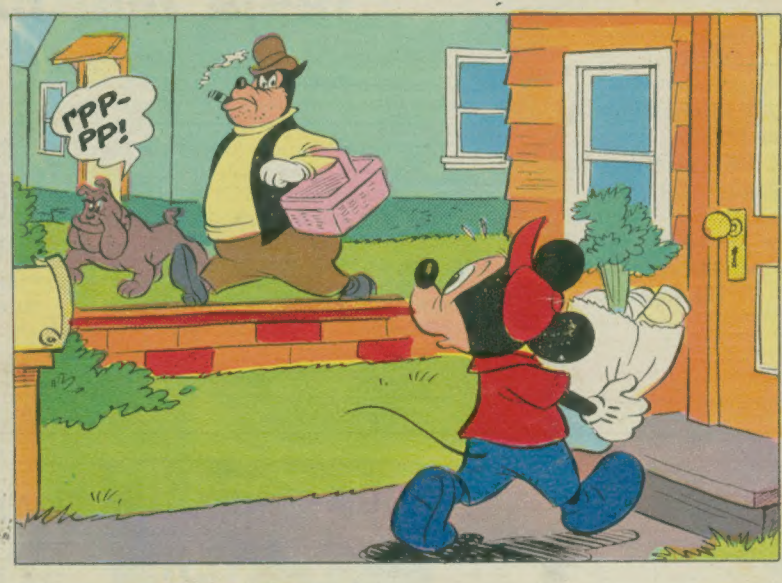
ГРР-РР!

КХ! КАХ! КХ!
ПУФ

ТАКО!

ДОСАДИЛО МИ ЈЕ ДА ГЛЕДАМ ТО ЛИЦЕ!
Distributed by King Features Syndicate.

ЗА БРЗО РАШЋЕ-ЊЕ

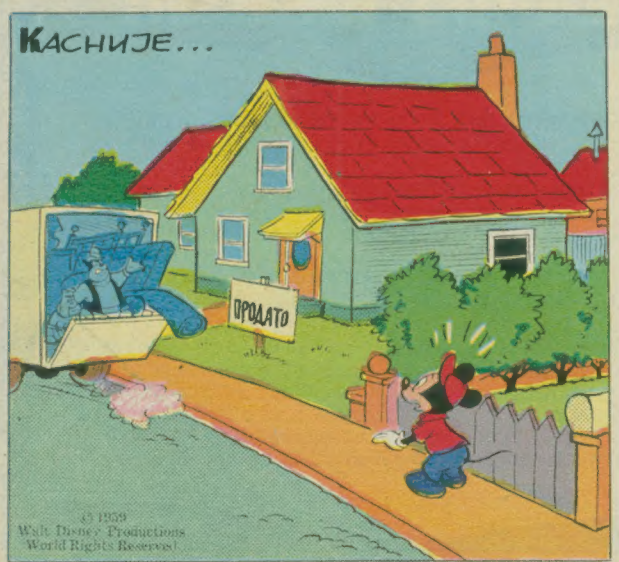
КАСНИЈЕ...
ПРОДАТО
© 1959
Walt Disney Productions
World Rights Reserved

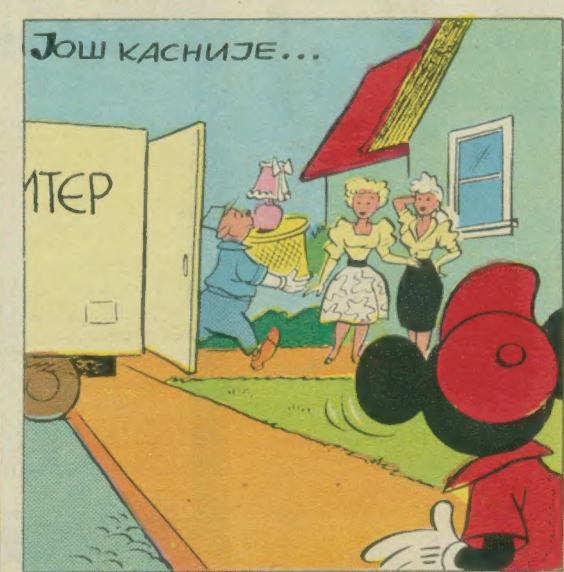
ЈОШ КАСНИЈЕ...
ЛТЕР

WALT DISNEY
1137